

DE STER

94E JAARGANG

NUMMER 7

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JULI 1994

Verslag van de 164e aprilconferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

Grant Romney Clawson, Daniël legt Nebukadnessars droom uit

Met Gods hulp legt Daniël koning Nebukadnessars droom uit over aardse koninkrijken, "een groot beeld" dat door Gods koninkrijk wordt vergruizeld (zie Daniël 2).

Verslag van de 164e aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en verloop van de conferentie die op 2 en 3 april 1994 is gehouden in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Het hele christendom viert deze dag als gedenkdag van het grootste wonder in de geschiedenis van de mensheid', zei president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium tijdens de zondagmorgenbijeenkomst van de algemene aprilconferentie, die op eerste paasdag viel. 'Het is het wonder dat van toepassing is op allen die geleefd hebben, allen die nu leven, en allen die nog zullen leven. Niets wat daarvoor of daarna gedaan is, heeft zo'n uitwerking op de mens gehad als de verzoening die tot stand is gebracht door Jezus van Nazaret, die op Golgota aan het kruis gestorven is, begraven is in het graf van Jozef van Arimatea, en op de derde dag herrezen is uit het graf als de levende Zoon van de levende God, de Heiland en Verlosser van de wereld.'

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, zei ter afsluiting van de conferentie op zondagmiddag onder andere: 'Ik hou van het denkbeeld, "Voor Pasen moet er een kruis zijn." En velen hebben een zwaar kruis te dragen. De geboorte van het Kind in Bethlehem,

bracht een geweldige begiftiging met zich mee – een macht die machtiger was dan wapens. (...) Hij gebiedt, en aan hen die Hem gehoorzamen, of zij nu wijs zijn of niet, zal Hij Zich openbaren in het gewoog, de conflicten en het lijden dat zij zullen ondergaan door hun gemeenschap met Hem. (...) Laten wij zijn naam loven, zijn voorbeeld volgen en zijn waarheden met ons eigen leven verweven, dan is dit een geslaagde conferentie geweest.'

Bij afwezigheid van president Ezra Taft Benson hebben president Hinckley en president Monson de bijeenkomsten van de conferentie geleid. President Benson kon de conferentie wegens zijn hoge leeftijd en zwakke gezondheid niet bijwonen, maar heeft thuis wel de uitzending gevolgd.

Tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst zijn belangrijke mutaties doorgevoerd. De presiderende bisschop Robert D. Hales is gesteund als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, waarmee hij de open plaats opvult die is ontstaan door het overlijden in februari van ouderling Marvin J. Ashton van de Twaalf (zie blz. 91). Ouderling Creel Kofford van het

Tweede Quorum der Zeventig is gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig (zie blz. 93). Vijf broeders zijn gesteund als nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig; de ouderlingen Claudio Roberto Mendes Costa uit São Paulo (Brazilië); W. Don Ladd uit Potomac (Maryland); James O. Mason uit Farmington (Utah); Dieter F. Uchtdorf uit Mannheim; en Lance B. Wickman uit Poway (Californië) (zie blz. 94–96). Ouderling Merrill J. Bateman van het Tweede Quorum der Zeventig is gesteund als presiderende bisschop, terwijl de twee raadgevers in de vorige Presiderende Bisschop – bisschop H. David Burton en bisschop Richard C. Edgley – zijn aangehouden en gesteund als respectievelijk eerste en tweede raadgever van bisschop Bateman (zie blz. 93).

De conferentiebijeenkomsten zijn in het Engels en in vele andere talen via de satelliet naar duizenden plaatsen op het noordelijk halfrond doorgeseind. De kerkelijke units die geen uitzending van de conferentie konden volgen, ontvangen videobanden van de conferentie.

De redactie

DE STER

Juli 1994 94e jaargang Nummer 7

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales

Adviseurs:

William R. Bradford, Spencer J. Condie,
John H. Groberg

Redacteurs: Rex D. Pinegar, Joe J. Christensen

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Brian K. Kelly

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Marvin K. Gardner

Assistent: R. Val Johnson

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteur: De Anne Walker

Ruiter: Maryann Martindale

Leidingsgevoel art-director: M. Masato Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Vormgeving: Sharrl Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalkantoor
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-40260
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1994 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tsjechoos en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year, USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnementadministratie

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-53804

Abonnementprijs

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Verschijnt twaalf maal per jaar

94987 120

Dutch

De onderstaande onderwerpen worden behandeld in de toespraken die beginnen op de genoemde bladzijde.

Bekering, 15
Dankbaarheid, 23
Dienstbetoen, 4, 25
Eeuwige vooruitgang, 11, 13
Gehoorzaamheid, 34, 73, 76
Geloof, 29, 81, 83, 85
Geluk, 34
Genezing, 6, 15
Gezin, 17, 32, 78
Gezinsavond, 32
Jezus Christus, 46, 56, 63, 66, 69, 73, 80, 83, 87
Jongevrouwen, 85
Joseph Smith, 63
Keuzen, 37, 71, 73, 76
Keuzevrijheid, 71
Kinderen, 27, 74
Leiderschap, 39
Liefde, 4, 11, 60
Moed, 56, 58
Onderricht, 27, 74
Opstanding, 9, 46
Priesterschap, 39, 43, 46
Raden, 21
Tegenstand, 46
Tiende, 29
Vaders, 17
Verbonden, 37
Verdraagzaamheid, 60
Vergeving, 4
Voorbeeld, 41
Vrede, 53
Zendingswerk, 57

Hieronder staan de sprekers van de conferentie in alfabetische volgorde.

Asay, Carlos E., 9
Ballard, M. Russell, 21
Bateman, Merrill J., 57
Burton, H. David, 58
Choules jr., Albert, 11
Didier, Charles, 37
Faust, James E., 4
George, Lloyd P., 23
Haight, David B., 66
Hales, Janette C., 85
Hales, Robert D., 69
Hammond, F. Melvin, 73
Hinckley, Gordon B., 46, 63
Hunter, Howard W., 56
Jack, Elaine L., 13
Jensen, Marlin K., 41
Jeppson, Malcolm S., 15
Johnson, Kenneth, 25
Lindsay, Richard P., 39
Lybbert, Merlin R., 27
Maxwell, Neal A., 78
Melchin, Gerald E., 71
Monson, Thomas S., 19, 43, 53, 80
Nelson, Russell M., 60
Oaks, Dallin H., 29, 87
Packer, Boyd K., 17
Pearce, Virginia H., 81
Perry, L. Tom, 32
Pinegar, Patricia P., 83
Ringger, Hans B., 76
Scott, Richard G., 6
Wirthlin, Joseph B., 34
Wright, Ruth B., 74

MUZIEK VAN DE ALGEMENE CONFERENTIE

Zaterdagmorgenbijeenkomst, 2 april 1994

Muziek door een ZHV-koor uit de Regio Olympia Utah, onder leiding van Bonnie M. Winterton, met organiste Bonnie L. Goodlife.

Zaterdagmiddagbijeenkomst, 2 april 1994

Muziek door het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Robert C. Bowden, met organiste Linda S. Margetts.

Priesterschapsbijeenkomst, 2 april 1994

Muziek door een MP-priesterschapskoor uit de Regio University Utah, onder leiding van Edgar J. Thompson, met organist Richard Elliot.

Zondagmorgenbijeenkomst, 3 april 1994

Muziek door het Mormoons Tabernakelkoor, onder leiding van Jerold D. Ottley en Donald H. Ripplinger, met organist Clay Christiansen.

Zondagmiddagbijeenkomst, 3 april 1994

Muziek door het Mormoons Tabernakelkoor, onder leiding van Jerold D. Ottley en Donald H. Ripplinger, met organist John Longhurst.

DE STER

JULI 1994

- 1 Verslag van de 164e algemene aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 2-3 april 1994

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 4 Vijf broden en twee vissen, *Ouderling James E. Faust*
6 Genezing, *Ouderling Richard G. Scott*
9 'Als een mens sterft, zou hij herleven?', *Ouderling Carlos E. Asay*
11 De volwassen geworden liefde van een kind, *Ouderling Albert Choules*
13 Wandel met mij, *Elaine L. Jack*
15 Goddelijk recept voor geestelijke genezing, *Ouderling Malcolm S. Jeppsen*
17 De vader en het gezin, *Ouderling Boyd K. Packer*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 19 Steunverlening aan de functionarissen van de kerk, *President Thomas S. Monson*
20 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité, *Ted E. Davis*
20 Statistisch rapport 1993, *F. Michael Watson*
21 Overleggen in onze raden, *Ouderling M. Russell Ballard*
23 Dankbaarheid, *Ouderling Lloyd P. George*
25 We hebben allen een Vader op wie wij kunnen vertrouwen, *Ouderling Kenneth Johnson*
27 De bijzondere positie van kinderen, *Ouderling Merlin R. Lybbert*
29 De tiende, *Ouderling Dallin H. Oaks*
32 'Daarom ben ik (...) onderwezen', *Ouderling L. Tom Perry*

Priesterschapsbijeenkomst

- 34 Leef in gehoorzaamheid, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
37 Houd uw verbonden in gedachte, *Ouderling Charles Didier*
39 'Voed mijn schapen', *Ouderling Richard P. Lindsay*
41 De kracht van een goed leven, *Ouderling Marlin K. Jensen*
43 Het priesterschap: een heilige plicht, *President Thomas S. Monson*
46 God staat aan het roer, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeenkomst

- 53 De weg die tot vrede leidt, *President Thomas S. Monson*
56 'Welke soort mensen behoort gij te zijn?', *President Howard W. Hunter*
57 De scheerlijnen van de tent uitstrekken, *Bisschop Merrill J. Bateman*
58 De moed om te luisteren, *H. David Burton*
60 'Leer verdraagzaamheid ons, Heer', *Ouderling Russell M. Nelson*

- 63 Het grootste wonder in de geschiedenis van de mensheid, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 66 Jezus van Nazaret, *Ouderling David B. Haight*
69 De unieke boodschap van Jezus Christus, *Ouderling Robert D. Hales*
71 Besluiten, *Ouderling Gerald E. Melchin*
73 Proberen als Jezus te worden, *Ouderling F. Melvin Hammond*
74 Kinderen leren oprecht voor de Heer wandelen, *Ruth B. Wright*
76 'Wat moeten wij doen?', *Ouderling Hans B. Ringger*
78 Zorg vooral voor uw gezin, *Ouderling Neal A. Maxwell*
80 Wat Hij wil dat wij doen, *President Thomas S. Monson*

Algemene jongevrouwenbijeenkomst

- 81 Geloof is de oplossing, *Virginia H. Pearce*
83 Ons geloof vergroten, *Patricia P. Pinegar*
85 Geestelijk volwassen worden, *Janette C. Hales*
87 'Geloof in de Heer Jezus Christus', *Ouderling Dallin H. Oaks*

- 48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag van de aprilconferentie voor de kinderen

- 90 Ze hebben ook tot ons gesproken

- 91 Kerknieuws

OPNAMEN VAN DE CONFERENTIE

Ongeveer twee maanden na de conferentie zijn in alle Engelstalige distributiecentra cassettes verkrijgbaar met opnamen van de conferentiebijeenkomsten. Videocassettes voor doven (met bijgevoegde gebarentaal) en geluidscassettes met vertraagde opnamen voor visueel gehandicapten zijn verkrijgbaar bij Special Curriculum, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, VS.

HUISBEZOEK

In *De Ster* van januari en juli, waarin de conferentieverlagen zijn opgenomen, komt geen huisbezoekboodschap voor. De huisbezoeksters kiezen daarom in die maanden, na onder gebed de behoeften van de hun toegewezen zusters te hebben overwogen, als boodschap een conferentietoespraak van een lid van het Eerste Presidium.

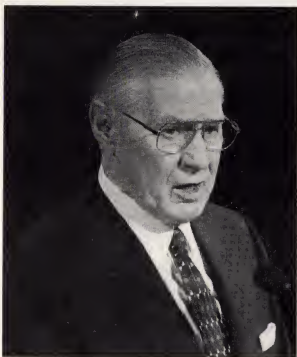
Op de omslag:

De Salt Lake-tempel, detail uit het waterverfschilderij van Rebecca W. Hartvigsen, *Temple Square*, geschilderd in 1990; met toestemming van Richard en Jean Watts.

Vijf broden en twee vissen

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Een belangrijke reden waarom deze kerk (...) uitgegroeid is tot haar huidige sterkte, is de getrouwheid en de toewijding van miljoenen (...) die in de dienst van de Meester slechts vijf broden en twee kleine vissen hebben aan te bieden.'

Ik sta hier voor u, broeders, zusters en vrienden van de kerk, en hoop oprecht dat uw geloof en gebed mij in de volgende minuten zullen vergezellen nu ik het met u in alle nederigheid wil hebben over de hand van de Heer, onze God, die in ons leven werkzaam is. Ik wil zuster Norma Ashton laten weten dat zij – naar aanleiding van het heengaan van onze geliefde ambtgenoot, ouderling Marvin J. Ashton van het Quorum der Twaalf Apostelen – in onze gebeden en gedachten is.

Enkele maanden geleden bevonden ouderling Spencer J. Condie en ik ons op de luchthaven van Salt Lake City. Daar ontmoetten we onverwachts een toegewijd en getrouw echtpaar dat al jaren tot onze vriendschap behoort. Dit echtpaar heeft een leven lang nederig, getrouw en doeltreffend geprobeerd de kerk in vele plaatsen op te bouwen. Ouderling Condie merkte op: 'Is het niet opmerkelijk wat mensen met vijf broden en twee vissen kunnen doen om het koninkrijk van God op te bouwen.' Dit soort stil en toegewijd dienstbetoon is volgens mij ongetwijfeld een vervulling van het woord

van God 'dat de volheid van mijn evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou mogen worden verkondigd tot de einden der wereld en voor koningen en regeerders' (Leer en Verbonden 1:23). Vandaag wil ik het hebben over diegenen onder ons die alleen talenten hebben vergelijkbaar met vijf broden en twee vissen om de Heiland te helpen de menigte te voeden.

Toen Jezus dan de ogen opsloeg en zag, dat een grote schare tot Hem kwam, zeide Hij tot Filippus: Waar zullen wij brood kopen, dat dezen kunnen eten?

'Maar dit zeide Hij om hem op de proef te stellen, want Hij wist zelf, wat Hij doen zou' (Johannes 6:5-6).

Petrus antwoordde meteen dat er niet genoeg geld was om brood voor de schare te kopen. Toen zei Andreas, de broer van Petrus: 'Hier is een jongen, die vijf gerstebroden en twee vissen heeft' (vers 9).

'En Hij nam de vijf broden en de twee vissen, zag op naar de hemel, sprak de zegen uit en brak de broden en gaf ze aan de discipelen, dat die ze hun zouden voorzetten, en de twee vissen verdeelde Hij onder allen.

'En zij aten allen en werden verzadigd.

'En zij raapten de brokken op, twaalf manden vol, en ook van de vissen.

'En die de broden gegeten hadden, waren vijfduizend man' (Marcus 6:41-44).

Daarna echter verstokten zij hun hart en vergaten de goddelijke zending van Jezus: 'want zij hadden niet gelet op het wonder der broden' (zie vers 52).

Wij hebben in onze tijd blijkbaar het wonder van de vijf broden en de twee vissen vergeten ten gunste van de wonderen die door de mens zijn bedacht en verwezenlijkt. Daarmee verwijs ik naar de wonderen van de moderne vervoersmiddelen en de toename in wetenschappelijke kennis, met inbegrip van de allerlaatste elektronische communicatiemogelijkheden. Wij zijn vergeten dat die verbazende kennis alleen tot de

mens komt omdat God die wil openbaren, en dat ze gebruikt moet worden voor edeler en wijzer doeleinden dan louter vermaak. Dankzij die kennis worden de woorden van de profeten van God via de satelliet, die in een baan om de aarde zweeft, overgeseind zodat een groot deel van de mensheid naar hun boodschappen kan luisteren.

Met deze grote kennis heeft ook een zeker scepticisme zijn intrede gedaan aangaande de eenvoudige en diepe, eeuwige waarheden die we leren uit het wonder van de broden en de vissen, namelijk dat God heerst in de hemelen en op de aarde door zijn oneindige intelligentie en goedheid.

Verder moeten we begrijpen en bedenken dat ook wij, zoals de jongen in het verhaal in het Nieuwe Testament, de geestkinderen zijn van onze Hemelse Vader, en dat Jezus de Christus is, onze Heiland en de Verlosser van de wereld. Wij geloven dat in de eeuwen die volgden na de oprichting van het koninkrijk op aarde de leerstellingen en verordeningen veranderd werden, en dat dit resulteerde in een afval en het verlies van de sleutels van het priesterschapsgeslag. Een wonder dat nog groter was dan dat van de broden en de vissen, was het visioen van de profeet Joseph Smith, die de Vader en de Zoon in het heilige bos bij Palmyra (New York) gezien heeft. Daarna werden de sleutels, het priesterschap en de reddende verordeningen volledig hersteld, en de kerk van Jezus Christus werd opnieuw opgericht in onze tijd. Zo heeft God ons opnieuw 'gevoed' en onze 'manden' overvloedig gevuld.

Er wordt wel eens gezegd dat deze kerk niet noodzakelijk grote mensen aantrekt, maar vaker gewone mensen groot maakt. Vele onbekende mensen met gaven vergelijkbaar met vijf broden en twee kleine vissen, maken hun roeping groot en dienen zonder enige ruchtbaarheid of erkenning, terwijl ze letterlijk duizenden voeden. Voor een groot deel zijn zij het die de vervulling van Nebukadnessars droom mogelijk maken, dat het evangelie van Christus in de laatste dagen als een steen zou zijn die zonder toedoen van mensenhanden uit de berg is losgekomen en voortrolt, en de gehele aarde vervult (zie Daniël 2:34-35; Leer en Verbonden 65:2). Daarmee worden de honderdduizenden leiders, leidsters en leerkrachten van hulporganisaties en priesterschapsquorums, de huisonderwijzers en huisbezoekers bedoeld. Evenals de vele nederige bisschoppen van de kerk die hun roeping groot maken, van wie sommigen geen formele opleiding genoten hebben, maar wel voortdurend aan het leren zijn, met het nederige verlangen de Heer en de mensen van hun wijf te dienen.

Ieder mens die de aanraking van de Meester gevoeld heeft, is als klei in zijn hand. Vel belangrijker dan het vergaren van roem of

rijkdom is datgene wat God van ons verlangt. Voordat we naar de aarde kwamen, werden we er misschien op voorbereid om kleine, goede dingen in dit leven tot stand te brengen die niemand anders kan doen. De Heer heeft tegen Jeremia gezegd: 'Eer Ik u vormde in de moederschoot, heb Ik u gekend, en eer gij voortkwaam uit de baarmoeder, heb Ik u geheiligd; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld' (Jeremia 1:5). Als God een werk heeft voor mensen met veel talenten, dan heeft Hij volgens mij ook een belangrijk werk voor die mensen onder ons met weinig talenten.

Wat is een typisch kenmerk van diegenen die slechts vijf broden en twee vissen hebben? Hoe is het mogelijk dat zij, door de aanraking van de Meester, anderen kunnen dienen, versterken en het leven van honderden en zelfs duizenden tot zegen zijn? Na een leven lang met mensen te zijn omgegaan, ben ik ervan overtuigd dat zij hun ego en hun hoogmoed kunnen onderwerpen. Beide zijn vijanden van het volle genot van de Geest van God en van een nederige levenswandel voor Hem. Het ego verhindert dat mensen elkaar om vergeving vragen, dat ze ten volle genieten van de hogere liefde, en dat ouders en kinderen elkaar volledig leren begrijpen. Het ego van de mens vergroot onze eigen-dunk en verblindt ons voor de realiteit. Hoogmoed weerhoudt ons ervan onze zonden en tekortkomingen voor de Heer te belijden en aan onze bekering te werken.

Hoe zit het dan met hen die alleen de talenten van twee broden en één vis hebben? Zij verrichten vaak het moeilijke, saai, oninteressante en onderbetaalde werk. Het lijkt wel alsof het leven niet erg eerlijk is tegenover hen. Zij weten met moeite de eindjes aan elkaar te knopen. Toch worden zij niet vergeten. Als zij hun talenten gebruiken om het koninkrijk van God op te bouwen en anderen te dienen, zullen zij de beloften van de Heiland ten volle genieten. De grote belofte van de Heiland is dat zij [hun] loon [zullen] ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld' (Leer en Verbonden 59:23). Diegene die slechts twee talenten gekregen had, was in staat om tot de Heer te zeggen: 'Heer, twee talenten hebt gij mij toevertrouwd; zie, ik heb er twee talenten bijverdiend.' Waarop de Heer zei: 'Wél gedaan, gij goede en getrouwe slaaf; over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer' (Matteüs 25:21-22).

Voor sommigen is het een zegen dat zij verstand en talenten gekregen hebben die vergelijkbaar zijn met vijftien broden en tien vissen. Zij hebben zoveel te bieden, maar sommige bereiken minder dan datgene wat binnen hun mogelijkheden ligt. Zij leven niet de diensten die ze kunnen leveren, misschien omdat ze zo hoogmoedig zijn

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, wordt op een conferentiebijeenkomst verwelkomd door leden van de Raad der Twaal.

over wat ze menen te weten en te hebben. Zij lijken niet bereid of in staat om te luisteren naar 'de ingevingen des Heiligen Geestes en (...) [te worden] gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht [hen] op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt' (Mosiah 3:19).

Ongeveer mijn hele leven lang hebben enkele journalisten en dissidenten de op handen zijnde val van de kerk voorspeld. Zij hebben vaak gewezen op de zogenaamde onvrede onder de jongelui van de kerk. Het leven en de toewijding van onze bijna 50000 jonge zendingen zijn een duidelijk bewijs van de getrouwheid van vele jongeren in de kerk. Overigens, gedurende mijn leven is de kerk gegroeid van ruim een half miljoen tot acht en een half miljoen leden. Ik geloof en getuig dat de herstelling van alle sleutels en gezag van het evangelie van Christus aan Joseph Smith daarvan de reden is.

Onlangs gebruikte een journalist uit een andere Amerikaanse staat de beeldspraak van 'scheuren in de muren van de tempel'. Ik veronderstel dat hij daarmee bedoelde dat de funderingen van de kerk beven omdat enkelen de kerkleiders niet volledig steunen of hun verbonden niet nakomen. Om die indruk van scheuren in het geloof van onze leden te ontzenuwen, hoeven we alleen maar te kijken naar de blijdschap van

de mensen die in onze 45 tempels, verspreid over de wereld, dienen. Velen van hen zijn echtparen die hand in hand door de tempel lopen met hun zakje met tempelkleding onder de arm, maar ook de vele ongehuwden die er de vrede van het huis des Heeren komen zoeken. Van hun gelaat straalt veel levensvreugde en voldoening.

Een belangrijke reden waarom deze kerk van een bescheiden begin uitgegroeid is tot haar huidige sterkte, is de getrouwheid en de toewijding van miljoenen nederige mensen die slechts vijf broden en twee kleine vissen hebben aan te bieden in de dienst van de Meester. Zij hebben hun eigenbelang grotendeels opgegeven en juist daardoor 'de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat' gevonden (Filippenzen 4:7). Ook ik wil alleen maar een van diegenen zijn die deze hemelse innerlijke vrede ervaart.

Onder de toehoorders vandaag bevinden zich Jeff en Joyce Underwood uit Pocatello in Idaho. Zij zijn de ouders van zes kinderen, van wie er een Jeralee heet. Jeff maakt deel uit van een onderhoudsploeg voor onze kerkgebouwen in Pocatello. Joyce is moeder en huisvrouw. Op een dag in juli vorig jaar ging hun elfjarige dochter Jeralee bij de mensen van haar krantenwijk geld ophalen. Ze is nooit meer thuisgekomen, niet die dag, noch de dag daarna, noch de dag daarna: nooit meer.

Tweeduizend mensen uit hun buurt zijn dag in dag uit naar haar op zoek geweest.

Andere kerkgemeenschappen hebben meegeholpen en maaltijden aan de zoekers verschaft. Uiteindelijk bleek dat Jeralee door een man gekidnap't was en op wrede wijze vermoord. Toen men haar lichaam gevonden had, was de hele stad geschokt en met afschuw vervuld. Alle geledingen van de maatschappij hebben hun liefde en medeleven met Joyce en Jeff betuigd. Sommigen waren woedend en wilden wraak nemen. Toen men het lichaam van Jeralee gevonden had, verschenen Jeff en Joyce met indrukwekkende zelfbeheersing voor de televisiecamera's en media om openlijk hun dank te betuigen aan allen die hadden geholpen met zoeken en voor de vele bliken van medeleven. Joyce zei: 'Ik weet dat onze Hemelse Vader onze gebeden gehoord en verhoord heeft en dat Hij onze dochter bij ons heeft teruggebracht.' Jeff zei: 'We twijfelen niet langer meer waar zij nu is.' Waar Joyce aan toevoegde: 'Ik heb de afgelopen week veel geleerd over liefde, en ik weet ook dat er veel haat bestaat. Ik heb die liefde gezien en wil die blijven voelen, en niet de haat. Wij kunnen vergeven.'

Ouderling Joe J. Christensen en ik waren namens de algemene autoriteiten van de kerk bij de duizenden die het voorrecht hadden de begrafenisdienst van Jeralee bij te wonen. De Heilige Geest heeft die dienst op een bijzondere manier gezegend en de aanwezige zielen vrede geschonken. Later heeft president Kert W. Howard, de ringpresident van Jeralee, het volgende geschreven: 'De familie Underwood heeft brieven ontvangen van mensen binnen en buiten de kerk waarin stond dat zij voor Jeralee gebeden hadden, dat zij al jaren niet meer gebeden hadden, en naar aanleiding van deze zaak een nieuw verlangen hadden gekregen om naar de kerk te gaan.' President Howard merkte op: 'We zullen nooit weten hoeveel heractivering en hernieuwde toewijding deze ene gebeurtenis veroorzaakt heeft. Wie weet hoever de invloed van Jeralee's leven zich zal uitstrekken tot in het leven van komende generaties. Velen zijn lid geworden van de kerk omdat zij wilden weten welke godsdienst de familie Underwood zoveel geestelijke kracht kon geven.'

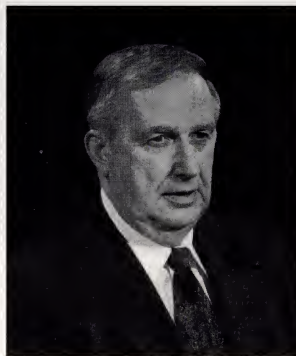
Ik spreek hier over de positieve gevolgen van deze tragische gebeurtenis met de volledige toestemming van Jeralee's ouders. Hun lieve dochter was als de jongen die de Heiland slechts vijf gerstebroden en twee kleine vissen kon bieden. Maar door de kracht van God zijn ontelbare duizenden geestelijk gevoed.

Ik getuig dat het evangelie dat wij onderrichten 'de kracht Gods tot behoud' is voor ieder die geloof en gehoorzaamt (Romeinen 1:16), ongeacht hun talenten en bekwaamheden, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Genezing

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De zekerste, doeltreffendste en kortste weg naar genezing is de leringen van Jezus Christus in uw leven toe te passen.'

Pasen herinnert ons aan de Heiland: zijn leven, zijn zoenoffer, zijn opstanding en zijn liefde. Hij is inderdaad uit de doden opgestaan 'met genezing onder zijn vleugelen'.¹

Hoezeer hebben wij allen behoefte aan de genezing die de Verlosser te bieden heeft. Ik heb een boodschap van hoop voor alle goede mensen die intens verlangen dat de zware lasten die ze ongewild dragen, verlicht worden. Mijn boodschap is gebaseerd op beginselen die uit de leringen van de Heiland af te leiden zijn. Uw probleem is misschien een ernstige lichamelijke handicap, een slepende ziekte of het dagelijks gevecht met een ongeneeslijke ziekte. Misschien heeft uw kruis te maken met de dood van een geliefde, het leed veroorzaakt door iemand die de gevangenis is van zonde, of van mishandeling in een van zijn vele afschuwelijke vormen. Wat de oorzaak ook moge zijn, ik getuig dat blijvende verlichting mogelijk is als we maar voldoen aan de voorwaarden die de Heer heeft gesteld.

Hulp van de Heer is altijd gebaseerd op eeuwige wetten. Hoe beter men de wet begrijpt, des te makkelijker verkrijgt men zijn hulp. Hier volgen een aantal beginselen waarop zijn genezing gebaseerd is.

Het is belangrijk om te begrijpen dat zijn genezing kan betekenen dat men gezond-

making ontvangt, of een verlichting van lasten, of zelfs dat men beseft dat het de moeite waard is om geduldig te volharden tot het einde toe. God heeft immers behoefte aan moedige zonen en dochters die bereid zijn te laten bijshaven volgens zijn wil en zijn wilsheid.

Denk eraan dat sommige problemen in dit leven niet worden opgelost. Paulus heeft driemaal gesmeekt dat een 'doorn in het vlees' zou worden weggenomen. Maar de Heer antwoordde eenvoudig: 'Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid.'² Hij gaf Paulus de kracht om een bijzonder zinvol leven te leiden. Hij wil u leren hoe u genezen kunt worden als dat zijn wil is, en hoe u de kracht kunt krijgen om met uw probleem te leven als dat volgens Hem een middel tot groei is. In ieder geval zal de Verlosser u steunen. Dat is de reden waarom Hij gezegd heeft: 'Neemt mijn juk op u en leert van Mij, (...) want mijn juk is zacht en mijn last licht.'³

Wanneer u denkt niet verder te kunnen, leg uw problemen dan tijdelijk aan zijn voeten. In de Schriften staat hoe u dat kunt doen. Toen het onderdrukte volk van Alma bijvoorbeeld (...) [zijn] hart voor Hem uitsortte, kende Hij de gedachten van hun hart.'⁴ Toen gezegend de Heer hen als volgt:

'Ik zal de lasten verlichten, die op uw schouders zijn gelegd, zodat gij ze (...) niet (...) kunt voelen (...) opdat gij moogt weten (...) dat Ik, de Here God, mijn volk in hun lijden bijsta.'

'En (...) de Here versterkte hen, zodat zij hun lasten met gemak konden dragen, en zij onderwierpen zich met blijdschap en geduld aan de gansse wil des Heren.'⁴

U 'met blijdschap en geduld' onderwerpen aan zijn gansse wil stelt u in staat waardevolle, zij het moeilijke, lessen en eeuwige waarheden te leren waaruit zegeningen voortvloeien.⁵ Het voorbeeld van Amulek en Alma is verhelderend. In hun pogingen om goed te doen onder de mensen van Ammonihah werden zij gevangengenomen. Amulek stelde vertrouwen in zijn ervarende collega, Alma, en daardoor kreeg hij meer vertrouwen in de Heer. Toen zij gedwongen werden om getuige te zijn

van de verbranding van vrouwen en kinderen, zei Amulek: 'Misschien zullen zij ons eveneens verbranden.' Waarop Alma antwoordde: 'Zij het volgens de wil des Heren.' – Voorwaar een essentieel beginsel. 'Doch ons werk is nog niet geëindigd; daarom zullen zij ons nooit verbranden.'⁶

De hoofdrechtcr en anderen hebben hen dagenlang geslagen, bespuwd, uitgehongerd, ondervraagd en getreiterd, bespot en bedreigd. Zij waren geketend en naakt, en hoewel hun geboden was om te spreken, gaven ze geen antwoord en wachtten ze geduldig totdat de Heer hen zou inspireren tot handelen. Toen 'rustte de kracht Gods op Alma en Amulek, en zij rezen op'. Alma riep uit: '(...) Geef ons sterkte volgens ons geloof in Christus, ja, tot onze bevrijding. En zij verbraken de koorden, waarmede zij waren gebonden.'⁷ De aarde beefde, de muren van de gevangenis scheurden. Allen die Alma en Amulek hadden geslagen, werden gedood en zij werden bevrijd. Op een ander ogenblik bad Alma: 'O Here, (...) wees deze man genadig, en genees hem volgens zijn geloof in Christus.'⁸

Deze twee voorbeelden verwijzen naar een fundamentele sleutel tot genezing. De Heer zal door zijn goddelijke kracht verlichting geven wanneer we nederig en met geloof in Jezus Christus bevrijding zoeken.

Zeg niet: 'Niemand begrijpt mij; ik kom er niet uit of ik krijg de hulp niet die ik nodig heb.' Met dergelijke reacties maakt u het uzelf alleen maar moeilijker. Zonder geloof en de nodige inspanning van uw kant kan niemand u helpen.⁹ U hebt dat nodig voor uw persoonlijke groei. Zoek geen gemakkelijk levenje dat nagenoeg vrij is van ongemakken, pijn, druk, uitdagingen of lijden, want dat zijn de instrumenten die onze Hemelse Vader gebruikt om onze persoonlijke groei en begrip te stimuleren. De Schriften bevestigen herhaaldelijk: u zult hulp ontvangen wanneer u geloof oefent in Jezus Christus.¹⁰ Dat geloof uit zich in de bereidheid om vertrouwen te stellen in de beloften van de Heer, gegeven door zijn profeten¹¹ en in de Schriften, die zijn eigen woorden bevatten. Misschien begrijpt u nog niet ten volle hoe u dit moet doen, maar vertrouw erop dat Hij u zal helpen om uw keuzevrijheid zodanig te gebruiken dat u de deur voor uw genezing kunt openen. Geloof in Christus betekent dat we Hem vertrouwen en dat we zijn leerstellingen vertrouwen. Dat veroorzaakt hoop, en hoop brengt naastenliefde voort, de reine liefde van Christus – dat vredige gevoel dat we krijgen wanneer we voelen dat Hij om ons geeft, ons liefheeft en dat Hij de macht heeft om ons te genezen of onze lasten door zijn genezende kracht te verlichten.

Is er een potentieel vernietigend patroon in uw leven zichtbaar? Wanneer u ontmoet

digd bent, voelt u zich dan overweldigd en gaat u wanhopig op zoek naar iemand die uw problemen zal oplossen terwijl u er niet aan denkt dat u zelf heel veel vooruitgang kunt maken? Begrijpt u hoe noodzakelijk het is om zelf al het mogelijke te doen zodat de Heer u dan volgens zijn wil kan helpen?

U kunt op verschillende manieren hulp van de Heiland ontvangen. De meest rechtstreekse manier, en vaak de krachtigste, is een nederig gebed, vol vertrouwen gericht tot uw Hemelse Vader, dat dan in uw geest beantwoord wordt door de Heilige Geest.¹² Soms is het echter moeilijk om een dergelijk antwoord te verkrijgen of te herkennen wanneer men aan het leren is om in geloof te bidden. Als dat het geval is, moet u elders beginnen. Stel uw vertrouwen in iemand in uw omgeving; naarmate u leert, zal dat vertrouwen zich gaan uitbreiden tot God en zijn genezende kracht.¹³ Begin dus met een vriend of een bisschop die de leerstellingen van de Heiland begrijpt. Vaak hebben zij zelf reeds genezing verkregen door ware beginselen met geloof in de Verlosser toe te passen. Zij kunnen u de weg tonen. Of begin met de leringen uit de Schriften te lezen, te overwegen en toe te passen. Zij zijn een bij-

zonder krachtige hulpbron.¹⁴ Voorbeelden en anekdotes zijn wel nuttig om het beginsel te begrijpen, maar u zult ondervinden dat de kracht voortkomt uit de schriftuurlijke lering. De volgende citaten illustreren dat:

- 'Want Ik zie dat uw geloof voldoende is om door Mij genezen te worden.'¹⁵

- '[Komt] met een vol voornemen des harten tot Mij.'¹⁶

- 'Wilt gij tot Mij wederkeren, en u van uw zonden bekeren en tot inkeer worden gebracht, opdat Ik u moge genezen.'¹⁷

- '[Keert] u met het volle voornemen des harten tot de Here, en [stelt] uw vertrouwen in Hem en [dient] Hem met alle naastigheid des gemoeds, – als gij dit doet – zal Hij naar Zijn eigen wil en welbehagen u uit de slavernij verlossen.'¹⁸

Zelfs met onbeperkte tijd en middelen – die zij natuurlijk niet hebben – kunnen priesterschapsleiders niet alle hulp verschaffen. Zij zijn dienstknachten van de Heer en zijn wet vereist dat u uw eigen deel doet. Zij zullen u de weg tonen. Zij kunnen priesterschapszegens geven.¹⁹ Maar geloof,²⁰ reinheid en gehoorzaamheid van u en van de priesterschapsdrager zijn van grote invloed op de verwoording en verwezenlij-

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium (rechts); president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium; en drie leden van het Quorum der Twaalf luisterers naar het koor tijdens een conferentiebijeenkomst.

king van de zegening. De genezing kan gebeuren op het ogenblik van de priester-schapszegen, maar gebeurt vaker na verloop van tijd en in antwoord op het geloof en de gehoorzaamheid van het individu en de wil van de Heer.²¹ Ik denk dat het tijdstip van de verwezenlijking over het algemeen eerder afhangt van het individu dan van de Heer. De Heer verwacht van u dat u andere hulpbronnen raadpleegt, inclusief bekende professionele hulp wanneer dat vereist is; pas dan compenseert Hij de rest wanneer Hij dat goedacht.²²

Liefde is een machtige, genezende kracht. Omdat hij dat beseft, wil Satan u isoleren van de kracht van de liefde van God, familieleden en vrienden die u willen helpen. Hij wil u laten denken dat u helemaal vastzit en dat er geen uitweg of bevrijding mogelijk is. Hij wil u laten geloven dat u het vermogen niet hebt om uzelf te helpen en dat niemand belangstelt in u. Als hij in zijn opzet slaagt, zal u dat nog verder tot wanhoop en hartzeer brengen. Zijn strategie bestaat erin dat u denkt dat niemand u waardeert of liefheeft zodat u in wanhoop uzelf gaat bekritisieren en in het uiterste geval uzelf gaat verachten en denken dat u slecht bent terwijl dat niet zo is. Denk eraan dat 'Gods wijsheid groter is dan de geslepenheid van de duivel'.²³ Als u door dergelijke gevoelens van hulpeloosheid geplaagd wordt, doorbreek ze dan door iemand anders in nood de helpende hand te reiken. Misschien klinkt dat wreed en gevoelloos wanneer u zelf zoveel behoefte hebt aan genezing,

maar het is gebaseerd op waarheid. Paulus heeft onderwezen: 'Verdraagt gij elkanders moeilijkheden; zó zult gij de wet van Christus vervullen.'²⁴

Liefde ontstaat wanneer we leren om die te geven in een geest van vertrouwen. Wanneer u vindt dat niemand van u houdt, is dat moeilijk. Toch zullen anderen hun liefde geven en interesse tonen, als u hen blijft helpen. U zult voelen dat iemand u nodig heeft en een werktuig in de hand van de Heer worden om anderen tot zegen te zijn. De Geest zal u de bezorgdheid en belangstelling van de Heiland laten voelen, en daarna de warmte en de kracht van zijn liefde. President Kimball heeft gezegd: 'God ziet ons en waakt over ons. Maar vaak gebruikt Hij een ander om in onze behoeften te voorzien. Daarom is het zo belangrijk dat we elkaar dienen.'²⁵

Problemen worden door een wijze en alleswetende Vader aangegrepen om ons op de proef te stellen, ervaring te geven, geschikt en volwassen te maken, zodat we zijn waarheden nog beter leren kennen en toepassen. Wanneer u goed leeft, betekent een probleem eerder een uitdaging dan een hindernis. Wat ook uw probleem veroorzaakt, en ongeacht de wijze waarop u hulp krijgt – of het nu professionele hulp is, of hulp van een dokter, een priesterschaps-leider, een vriend, een bezorgde ouder of een geliefde – hoe uw probleem ook wordt aangepakt, dergelijke oplossingen geven nooit een volledig antwoord. De uiteindelijke genezing komt door geloof in Jezus Christus, en in zijn leringen, door een gebroken hart en een verslagen geest, en door gehoorzaamheid aan zijn geboden. Dat is de reden waarom een menselijke reactie op een probleem dat haat, wanhoop, wantrouwen, woede of wraak veroorzaakt, vervangen moet worden door de tedere barmhartigheid van uw liefdevolle Hemelse Vader en zijn geliefde Zoon. Wanneer leed veroorzaakt wordt door de slechte daden van anderen, moet er bestraffend en corrigerend opgetreden worden. Maar het is niet aan de benadeelde om dat proces op gang te brengen. Laat dat over aan anderen die daarvoor verantwoordelijk zijn. Leer vergeven. Hoewel dat erg moeilijk is, zal het bevrijdend werken en voor u de deur openen naar een nieuw leven.²⁶ Het is verloren tijd die besteed kan worden aan het genezingsproces, om de bestraffing na te jagen van iemand die u leed heeft berokkend.

Kortom, doe datgene wat u *kunt* doen, en doe dat stap voor stap. Probeer inzicht te krijgen in de beginselen van genezing uit de Schriften en door gebed. Help andere mensen. Leer vergeving schenken. 'Onderwerp u met blijdschap en geduld aan de ganse wil des Heren.'²⁷ Maar bovenal, oefen uw geloof in de Heer Jezus Christus.

Ik getuig dat de zekerste, doeltreffendste en kortste weg naar genezing is de leringen van Jezus Christus in uw leven toe te passen. Zij begint met begrip van en waardering voor de beginselen van keuzevrijheid en voor de verzoening van Jezus Christus. Zij voert tot geloof in Hem en tot gehoorzaamheid aan zijn geboden. Daarop volgt genezing.

Als u het gevoel hebt dat u op een bepaald geestelijk niveau blijft hangen en geen vooruitgang maakt, en als u de indruk hebt voortdurend voor steun afhankelijk te zijn van een ander, kijk dan in geloof op naar Jezus Christus. Ik weet dat de Meester u kan en zal genezen overeenkomstig uw geloof in Hem. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

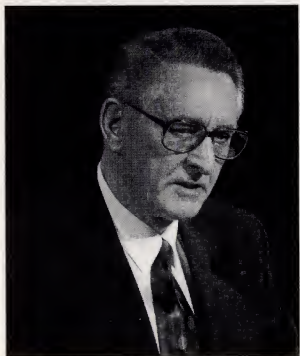
NOTEN

1. Maleachi 4:2; 2 Nefi 25:13.
2. 2 Korintiërs 12:7–9.
3. Matteüs 11:29–30.
4. Mosiah 24:12, 14–15; cursivering toegevoegd.
5. Zie Jakob 4:10.
6. Alma 14:12–13; cursivering toegevoegd.
7. Alma 14:15, 19, 24–26; cursivering toegevoegd.
8. Alma 15:10; cursivering toegevoegd.
9. Zie Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974), blz. 241–242.
10. Zie Enos 1:15–18.
11. Marion G. Romney, Conference Report, oktober 1969, blz. 57–60; of *Improvement Era*, december 1969, blz. 66–69.
12. Zie Helaman 3:35.
13. Zie Ether 12:27–31.
14. Zie 2 Timoteüs 3:14–17.
15. 3 Nefi 17:8.
16. 3 Nefi 18:32.
17. 3 Nefi 9:13; zie Leer en Verbonden 112:13.
18. Mosiah 7:33.
19. Zie Bruce R. McConkie, *The Mortal Messiah*, 4 delen (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979–1981), deel 3, blz. 28–29.
20. Zie *The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball (Salt Lake City: Bookcraft, 1982), blz. 510–511.
21. Zie James E. Talmage, *De artikelen des geloofs*, blz. 232.
22. Zie *Discourses of Brigham Young*, bezorgd door John A. Widtsoe (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941), blz. 163.
23. Leer en Verbonden 10:43.
24. Galaten 6:2.
25. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball (Salt Lake City: Bookcraft, 1982), blz. 252.
26. Zie Richard G. Scott, *De Ster*, juli 1992, blz. 29–31.
27. Mosiah 24:15.

'Als een mens sterft, zou hij herleven?'

Ouderling Carlos E. Asay
van het Presidium der Zeventig

'Het geloof in een opstanding en aanverwante waarheden moedigt ons aan om de geboden te onderhouden, ons te bekeren van onze zonden, andere mensen te dienen, en andere dingen te doen die vreugde en geluk brengen.'

Eenkele jaren geleden liep ik door de gangen van een verzorgingshuis. De meeste bewoners waren ziek, versleten door de ouderdom en verlangend om ergens anders heen te gaan. Uit een van de kamers waar ik langs liep, kwam zwak hulpgeroep. De deur stond op een kier, dus ging ik naar binnen in de hoop dat ik iemand zou kunnen helpen. Eenmaal binnen werd ik smekend aangekeken door een lieve, bejaarde vrouw in een rolstoel. Ze staaarde me even aan en vroeg toen: 'Mag ik nu eindelijk sterven?'

Haar lieve uiterlijk, zachte stem en fijnbesneden gelaatsstreken smolten mijn hart. De vrouw leed duidelijk lichamelijke pijn en wilde verlost worden van een versleten lichaam. Ze verlangde naar de omgang met haar geliefden die haar waren voorgestaan in de dood.

Ik herinner me niet precies wat ik toen gezegd heb. Wel weet ik dat ik de vrouw heb gerustgesteld. Ik heb haar gezegd dat ze dood kon gaan, en dat het op de tijd zou gebeuren die de Heer had aangewezen. En ook dat ze zou herleven, bevrijd van de ziekte waar ze nu last van had.

Waar het werkelijk om gaat

Waar het werkelijk om gaat voor ieder van ons, is niet *mag ik sterven?* De lichamelijke dood is tenslotte een van de zekerheden van het leven. De rouwadvertenties en de lege stoelen aan tafel zijn daarvan het bewijs. Want net zoals de zon aan het eind van de dag ondergaat, in overeenstemming met het eeuwige ritme van het leven, zullen wij een tijdelijke scheiding van lichaam en geest ondergaan, waarbij onze aardse tabernakel in het 'koude en stille graf' (2 Nephi 1:14) wordt gelegd en onze geest 'huiswaarts (wordt) geleid naar die God, Die hun het leven heeft gegeven' (Alma 40:11).

Nee, waar het werkelijk om gaat, is: 'Als een mens sterft, zou hij herleven?' (Job 14:14.) Zal het graf ons lot voor altijd bezegelen? Of wacht onze ziel een opstanding en een andere dimensie van bestaan?

Zij die geloven dat het graf de uiteindelijke bestemming van de mens is, leven zonder hoop op een betere wereld, en neigen tot de fatalistische houding: 'Eet, drinkt en weest vrolijk, want morgen sterven wij' (2 Nephi 28:7; zie ook 1 Korintiërs 15:32). Deze houding leidt vaak tot onverantwoorde experimenten, onzedelijk gedrag, en al het andere gedrag dat leidt tot ellende en berouw (zie Alma 29:5).

Terwijl zij die wel geloven in een leven na de dood veel meer de neiging hebben om een doelgericht leven te leiden. Geloof in de opstanding en de bijbehorende waarheden moedigen je aan om de geboden te onderhouden, je te bekeren van je zonden, andere mensen te dienen, en datgene te doen wat zowel hier als hierna vreugde en geluk brengt. Daarom lijkt het gepast om ons te buigen over het onderwerp waar het werkelijk om gaat: *Zal ik herleven?*, daar het nu de dag voor Pasen is – de dag waarop christenen over de hele wereld de opstanding van de Heer en Heiland, Jezus Christus, zullen vieren.

Twee soorten bewijs

Een bekend schrijver heeft de opstanding van Jezus Christus 'het grootste wonder en het heerlijkste feit uit de geschiedenis' genoemd (zie Talmage, *Jezus de Christus*, editie 1973, blz. 510, cursivering toegevoegd).

Wonderen zijn manifestaties van goddelijke of geestelijke krachten. Het zijn geen goocheltrucs of andere handelingen van handige mensen. Zij worden tot stand gebracht door hen die meer macht hebben dan de mens. Wat is fantastischer dan het in de dood afleggen van het eigen lichaam en het weer opnemen in een herrezen staat, zoals Jezus gedaan heeft? Alleen door het gebruik van goddelijke krachten en alleen door de genade van God was dat wonder mogelijk.

En hoe zit het met de stelling dat de opstanding 'het heerlijkste feit uit de geschiedenis' was? De feiten van de opstanding kunnen in twee groepen of soorten worden verdeeld. Een is de menigte getuigen die de herrezen Christus gezien hebben; de andere is het grote aantal gelovigen, zowel in het verleden als nu, die op basis van een individueel getuigenis vol overgave kunnen zeggen: 'Daarom heeft het graf geen overwinning, en de prikkel des doods is in Christus vernietigd' (Mosiah 16:8). Beide soorten bewijs zijn van belang en zijn een evaluatie waard.

De menigte getuigen

In De handelingen der apostelen staat: 'Aan wie Hij zich ook na zijn lijden met vele *onverlegbare bewijzen* levend heeft vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft' (zie BJS, Handelingen 1:3; cursivering toegevoegd).

Onder de menigte getuigen ofwel die 'onverlegbare bewijzen' bevonden zich honderden volgelingen die de herrezen Heer bij meerdere gelegenheden hebben gezien.

- Hij verscheen 'eerst aan Maria van Magdala' (Marcus 16:9). Zij zag Hem en hoorde zijn stem.

- Hij verscheen aan Johanna, Maria (de moeder van Jakobus), en 'anderen, die met haar waren' (Lucas 24:10). Zij 'grepen zijn voeten en zij aanbaden Hem' (Matteüs 28:9).

- Hij verscheen aan Petrus – degene die Hem drie maal verloochend had (zie Lucas 24:34).

- Hij verscheen aan twee discipelen die op reis waren (zie Lucas 24:13–32).

- Hij verscheen minstens vier keer aan zijn geliefde discipelen.

- Hij verscheen volgens Paulus na de kruisiging 'aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk' (1 Korintiërs 15:6).

• En bovendien gebeurde het volgende: 'De graven gingen open en vele lichamen der ontslapen heiligen werden opgewekt. En zij gingen uit de graven na zijn opstanding en kwamen in de heilige stad, waar zij aan velen verschenen' (Matteüs 27:52-53).

Zelfs ondanks al die ooggetuigen waren er toch nog skeptici. Sommigen beschouwden de woorden van de vrouwen als 'zotteklap' (Lucas 24:11). Jezus sprak zijn afkeuring uit over de twee discipelen met de woorden: 'O, onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben!' (Lucas 24:25). En Hij maakte sommigen en verwijt vanwege 'hun ongelof en hardheid van hart, omdat zij hen niet geloofden, die Hem aanschouw hadden, nadat Hij opgewekt was' (Marcus 16:14).

Men vraagt zich af hoe iemand de realiteit van de opstanding in twijfel kan trekken na het lezen van de verschillende verslagen van zijn verschijningen aan de vrouwen, discipelen en apostelen. Wat voor bewijs wil men nog meer dan de gedocumenteerde feiten in de Heilige Schrift?

Maar er is meer. Johannes heeft geschreven: 'Het getuigenis van twee mensen (is) waar' (Johannes 8:17). Als dat een juiste uitspraak is, dan moet het getuigenis dat ook een tweede volk heeft gegeven van Christus' ontsnapping aan het graf zeker niet over het hoofd gezien worden. Ik heb het uiteraard over het verslag in het Boek van Mormon over Christus' nasterfelijke verschijningen op het westelijk halfrond.

Vlakbij een tempel in het land Overlond hoorden ongeveer twee en een half duizend mensen een zachte, doordringende stem, die zei: 'Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt - hoort Hem' (3 Nephi 11:7). Zij stonden daar verwordend en voelden een verandering in hun hart toen zij God, de Eeuwige Vader, zijn Eniggeboren Zoon hoorden voorstellen - zijn werktuig waardoor Hij al zijn kinderen de gaven van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven kon bieden (zie Johannes 3:16).

De menigte zag een man uit de hemel nederdalen. Zij hoorden Hem aankondigen: 'Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd' (3 Nephi 11:10). Toen nodigde Hij de mensen uit om een voor een naar voren te komen en met hun ogen de tekens van de nagels in zijn handen en voeten te zien en ze met hun handen te voelen (zie 3 Nephi 11:14-17).

In twee werelddelen was een menigte mensen ooggetuige van de herrezen Christus. En zo kan van dit heerlijke feit uit de geschiedenis worden gezegd: 'Van de opstanding (...) zijn bewijzen geleverd, meer

afdoende dan die waar onze aanvaarding van historische gebeurtenissen in 't algemeen op rust' (zie *Jezus de Christus*, blz. 510).

Een eigen getuigenis

'Onweerlegbaar bewijs' van geestelijke zaken, zoals de opstanding van Christus, is niet fysiek, maar een zaak van het hart. Het is niet te zien met het blote oog, maar met het 'oog des geloofs' (Ether 12:19). Ze komen ook niet door aanraking tot stand. De realiteit van geestelijke zaken wordt bevestigd door gevoelens die worden opgevoerd door het gesproken of geschreven woord van God (zie 1 Nephi 17:45). Ik zeg dat, want 'de Geest spreekt de waarheid en liegt niet. Daarom spreekt hij van dingen, zoals die werkelijk zijn, en van dingen, zoals die werkelijk zullen zijn' (Jakob 4:13). De Heilige Geest werkt met feiten, niet met ingebeelde gebeurtenissen.

U zult zich herinneren dat de twee discipelen die met Christus naar Emmaüs liepen. Hem aanvankelijk niet herkennen. Maar later werden 'hun ogen (...) geopend en zij herkenden Hem', waarop zij bedachten: 'Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg tot ons sprak en ons de Schriften opende?' (Lucas 24:31-32)

U zult zich beslist ook herinneren dat Jezus tegen Tomas zei: 'Wees niet ongelovig, maar gelovig. (...)

'Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven' (Johannes 20:27-29).

Onze 'ogen des geloofs' zullen ook worden geopend en wij zullen zeker weten dat Hij leeft, en dat wij zullen herleven als wij geloven en de goddelijke uitnodiging 'wandel (...) met Mij' aannemen (zie Mozes 6:34).

• Ja, wij wandelen met Hem in de woestijn, en voelen zijn aanwezigheid bij ons vasten, bidden en wanneer we verleiding weerstaan.

• Wij wandelen met Hem naar de bron van Jakob en ons hart brandt in ons wanneer we de Schriften bestuderen en het levend water drinken.

• Wij wandelen met Hem naar Galilea wanneer we de waarheid onderwijzen en naleven.

• Wij wandelen met Hem in Getsemane wanneer we de lasten van andere mensen op ons nemen.

• Wij wandelen met Hem naar Golgota wanneer we ons kruis op ons nemen door alle goddeloosheid en wereldse lust te verloochnen (zie BJS, Matteüs 16:26).

• Wij lijden met Hem op Golgota wanneer we onze tijd, talenten en middelen opofferen om het koninkrijk van God op te bouwen.

• Wij verrijzen met Hem tot een nieuw leven wanneer wij een geestelijke wedergeboorte nastreven en ernaar streven om zijn zoon of dochter te worden.

En door in zijn voetstappen te treden (zie 1 Petrus 2:21) krijgen wij een overtuiging of onweerlegbaar bewijs dat Hij leeft, dat Hij de Zoon van de levende God is, en dat Hij onze Verlosser is.

Tot slot

Ik kan niet meer teruggaan naar die lieve oude vrouw in haar rolstoel die smeekte 'Mag ik nu eindelijk doodgaan?' Zij is de brug tussen aarde en hemel al overgestoken - de brug die wij de dood noemen. Zij weet nu beter dan ik dat doodgaan en herleven vaststaande feiten zijn. Zij weet met zekerheid dat 'de dood geen punt is in het verhaal van het leven, maar een komma' (Amos John Traver), want zij is naar huis gegaan en wordt gekoesterd in Gods liefdevolle armen (zie 2 Nephi 1:15).

Of we nu jong of oud zijn, we hoeven niet 'ook maar met de geringste vrees aan de dood (te denken), zo sterk (is onze) hoop op, en (onze) verwachting in Christus en de opstanding; daarom (is) de dood voor ons tenietgedaan door de overwinning van Christus over de dood' (Alma 27:28). Hij is onze Verlosser; Hij is 'de opstanding en het leven' (Johannes 11:25).

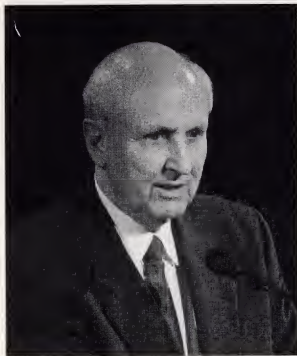
Ik geef plechtig mijn getuigenis dat *wij zullen herleven!* Dat getuigenis is gebaseerd op de woorden van ooggetuigen, inclusief hedendaagse profeten die de levende God alsmede de levende Christus hebben gezien en gehoord, (zie Leer en Verbonden 76:22-24; JS-G 1:17), en op persoonlijke en heilige ervaringen met de Geest wanneer ik probeerde om met God te wandelen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De volwassen geworden liefde van een kind

Ouderling Albert Choules
van de Zeventig

'Liefde die oprecht wordt gegeven, resulteert in ontvangen liefde. Liefde die zo wordt gegeven, resulteert in vertrouwen, steun, en een ongeëvenaard niveau van geborgenheid.'

De denkbeelden die ik vandaag aan u wil voorleggen, houden verband met drie uitspraken van de Heiland tijdens zijn aardse leven. Toen Hem gevraagd werd welk gebod 'het eerste van alle' was, antwoordde Hij: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht' (Marcus 12:30). Daarom behoort gehoorzaamheid aan dit gebod onze hoogste prioriteit te worden. Alles wat wij doen, behoort van liefde voor onze Vader in de hemel te getuigen.

Jezus heeft verscheidene malen gezegd dat wij de liefde die wij voor Hem en onze Hemelse Vader hebben, moeten tonen, maar Hij heeft dat kort in de volgende uitspraak samengevat: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij Mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15).

Toen voegde onze Heiland daar nog een andere korte, makkelijk te begrijpen uitspraak aan toe: 'Heb elkander lief' (zie Johannes 13:34). Onze liefde voor God en Jezus Christus en voor elkaar dient de basis te zijn voor alles wat wij doen en voelen. Echte liefde die oprecht wordt gegeven, resulteert in het ontvangen van liefde. Liefde

die zo wordt gegeven, resulteert in vertrouwen, steun en een ongeëvenaard niveau van geborgenheid. Een kind nestelt zich van nature in de armen van zijn moeder om liefde en bescherming te ontvangen van haar die hem het leven heeft gegeven. Dat soort van aangeboren liefde lijkt een goed voorbeeld te zijn van het gebod 'gij zult elkander liefhebben'. Ook liefde voor andere mensen schijnt bij kinderen van nature te ontstaan. Hun verwachting liefde terug te ontvangen lijkt ook aangeboren te zijn.

Die voor kinderen typerende neiging om lief te hebben werd mij vooral duidelijk toen ik voor het eerst Roemenië bezocht. Ik herinner het me levendig. Zuster Choules en ik gingen daar naar verscheidene instellingen, vergezeld van de plaatselijke zendelingen belast met humanitaire diensten. In een weeshuis zagen we een nogal lange en smalle, met glas afgescheiden ruimte waarin circa twintig kinderen aan het spelen waren. Ze waren ongeveer drie jaar. Het grootste deel van de dag moesten ze zichzelf en elkaar amuseren, zo te zien met weinig verzorging door volwassenen. Ik vroeg de leidster of ik de deur mocht openmaken en enkele foto's nemen. Dat mocht. Toen ik de deur opendeed, stroomden veel kinderen naar buiten. Dat deed me denken aan mijn jeugd, toen ik op bijna diezelfde manier runderen en paarden uit een kraal zag stromen wanneer het hek werd geopend. Maar deze kinderen haastten zich niet naar de vrijheid. Zij hunkerden naar liefde. Al gauw klampten zich er een of meer aan elk been vast, hunkerden naar de liefde die zij zo ontbeelden. Ik zal nooit de foto vergeten die ik nam van zuster Choules en een van die kinderen, terwijl ze elkaar stevig omarmden. Die kinderen wilden alleen maar liefde krijgen en geven. Zij en alle andere kinderen lijken geboren te zijn met dat spontane verlangen en vermogen.

Maar naarmate wij ouder worden, lijkt er zich een hindernis op te werpen. Het lijkt moeilijker te worden om oprechte liefde te

geven en te ontvangen, zoals kinderen dat van nature doen. De Heer heeft niet alleen gezegd 'hebt elkander lief', maar Hij verbond daaraan de volgende woorden: 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt'. Toen onderrichte hij de soort liefde die wij behoren te cultiveren. Hij zei: 'Gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt' (Johannes 13:34).

Ik heb me vaak afgevraagd: Waarom moet volwassenen geboden worden te doen wat kinderen van nature doen? Misschien is dat de reden waarom Christus heeft gezegd dat wij allen ernaar behoren te streven om te worden als een klein kind, 'want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen' (Matteüs 19:14).

Het koninkrijk der hemelen waarvoor wij streven, kan beginnen met een hemels leven hier, in deze tijd. Wij kunnen de volwassen geworden liefde van een kind ontwikkelen. President David O. McKay heeft gezegd:

'Ik ken buiten het gezin geen andere plek waar meer geluk te vinden is in dit leven. Het is mogelijk om van het gezin een stukje hemel te maken; sterker nog, ik stel me de hemel voor als een voortzetting van het ideale gezin. Iemand heeft gezegd: "Een gezin waar iedereen tevreden is, is een van de grootste zegeningen waarop wij kunnen hopen".' (*Improvement Era*, juni 1964, blz. 520).

Hoe maken we van ons gezin het ideale gezin en de juiste inleiding tot de hemel? Ik geloof dat we beginnen met de aansporing van de Heiland om zijn geboden te onderhouden, en dat vooral in ons eigen gezin te doen. Man en vrouw – vader en moeder – geven het voorbeeld en scheppen de juiste sfeer voor alles wat er thuis gebeurt. Hopelijk begint de relatie aan een heilig altaar in de tempel. Daar knielen zij, in de wetenschap dat zij beiden dat heilige voorrecht waardig zijn. Zij zijn voorbereid en willen die heilige verbonden aangaan – om elkaar, en het doel om samen in de hemel te komen, tot eerste prioriteit van hun leven te maken. Zelfzucht wordt opzij gezet. Zij beginnen aan een partnerschap – een volledig deelgenootschap – dat eeuwig moet worden.

In de afgelopen jaren zijn teveel gevallen onder mijn aandacht gebracht waarin vooral de man geprobeerd heeft te domineren en onrechtvaardige heerschappij uit te oefenen, hopelijk omdat hij ervan overtuigd was dat dit de rol van de man is. Sommigen verklaren onrecht dat zo iets mag omdat zij het priesterschap dragen. Niets is verder van de waarheid. De heilige verklaring in afdeling 121 van de Leer en Verbonden spreekt die misvatting tegen. Daar staat duidelijk het volgende:

'Geen macht of invloed kan of dient krachten het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding,

lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door overgeïnse liefde;

'Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen -

'Intijds' met scherpe woorden bestrafte, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hen, die zij hebt bestraf, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe.

'Opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods' (Leer en Verbonden 121:41-44).

Een zelfzuchtige en dominante man kan een loopje nemen met de zinsnede 'intijds met scherpe woorden bestraffende'. Hij kan zelfs heel scherp bestraffen, vaak met verheven stem en in vulgaire bewoordingen, en die zelfs vergezeld laten gaan van allerlei vormen van mishandeling. De beperking 'wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven' is vergeten. Geen enkele vorm van mishandeling zal ooit de goedkeuring van de hemel wegdragen, laat staan dat het daarvan afkomstig zou zijn. Die man lijkt vergeten te zijn dat hij nog niet zo lang geleden geknield heeft aan het altaar en zich tegenover zijn lieve echtgenote en tegenover God ertoe verbonden heeft om alle geboden van de Heer te onderhouden. Geen enkele man - en zeker niet een priesterschapsdrager - heeft het recht om welke vrouw dan ook onvriendelijk te behandelen, vooral niet de vrouw met wie hij hoopt in de eeuwige vreugde te delen. En onrechtvaardige heerschappij is beslist ook niet te verontschuldigen met de misvatting dat je positie als echtgenoot, hoofd van het gezin, en je priesterschapsgezag je daar recht op geven. De Schriften laten er geen twijfel over bestaan dat wanneer heilig gezag wordt misbruikt, het gezag van het priesterschap wordt weggenomen (zie Leer en Verbonden 121:34-37).

Ouderling Russell M. Ballard heeft dat de afgelopen oktoberconferentie beklamtoed. Hij heeft gezegd: 'Iedere man die de bijzon-

dere machten des hemels voor zelfzuchtige doeleinden opeist en het priesterschap thus of in de kerk in enige mate van ongerechtigheid wil gebruiken, begrijpt gewoon de aard van zijn gezag niet.

'Het priesterschap betekent: dienstbetoon, niet dwangarbeid; medeleven, niet dwang; verzorging, niet betuigeling. Wie daar anders over denkt, overschrijdt de grenzen van het priesterschapsgezag.

'Gelukkig leiden de meeste vaders en priesterschapsleiders in de kerk met liefde, evenals de meeste moeders en leiders en leidsters van hulporganisaties. Van leiderschap dat op liefde gebaseerd is, gaat ongehoorlijke, reële kracht uit. De gevolgen blijven zichtbaar in het leven van de kinderen van onze Vader' (*De Ster*, januari 1994, blz. 73).

Paulus heeft de volgende beknopte leerstelling gegeven: 'Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad, en Zich voor haar overgegeven heeft' (Efeziërs 5:25). Wanneer er ware liefde heerst tussen man en vrouw, willen zij zichzelf voor en aan elkaar geven, zoals Christus zichzelf gegeven heeft. Wij geven dagelijks aan elkaar wanneer we blijven proberen elkaar gelukkig te maken. Dan geven we het zelfzuchtig denken en onze persoonlijke behoeften op. Dan denken we werkelijk niet alleen aan het hier en nu, maar aan het hiernaams.

De Heiland heeft ons gezegd dat als wij huwen 'door Mijn woord, dat Mijn wet is, en door het nieuw en eeuwig verbond (...) en indien zij Mijn verbond nakomen (...) zal het hun in alle dingen in tijd en door alle eeuwigheid geschieden zoals Mijn dienste-knecht het op hen heeft bevestigd; en dit zal ten volle van kracht zijn, wanneer zij uit de wereld zijn; en zij zullen de engelen en de goden, die daar zijn geplaatst, voorbijgaan naar hun verhoging en heerlijkheid in alle dingen, zoals op hun hoofd is verzegeled, welke heerlijkheid voor eeuwig een volheid en een voortzetting van de nakomelingschap zal zijn' (Leer en Verbonden 132:19). Dat zijn de grote, wonderbaarlijke zegenin-

gen van de verhoging, de heerlijkheid en het eeuwige leven. Zij worden uitsluitend op ons verzegeled in de heilige tempels. Wij kunnen ze echt ontvangen. Met dat eeuwige inzicht, behoren er thuis alleen liefdevolle gedachten en gedrag te zijn, want daar helpen wij elkaar voor op de weg naar de verhoging. Dat vooruitzicht bereidt ons niet slechts voor op de eeuwigheid, maar het maakt het hier en nu veel gelukkiger en bevredigender.

Ik heb op de algemene autoriteiten gelet, zij die de rechten van het priesterschap en de behoeften van de eeuwigheid misschien beter begrijpen dan wie dan ook. Ik heb gezien hoe zij over hun vrouw spreken en hoe zij haar behandelen. Zij geven ons een voorbeeld van liefde, respect en vriendelijkheid, en wij zouden er goed aan doen dat voorbeeld te volgen.

Kinderen nemen de gewoonten van hun ouders over. Als de ouders de sabbatdag heiligen, als zij naar de kerk gaan, als zij getrouw dienen in hun roeping zonder de leiders te kritiseren, als zij het woord van wijsheid onderhouden, als zij blijmoedig hun tiende en offergaven betalen, als zij de in de tempel gesloten verbonden nakomen en zij de andere geboden naleven en onderhouden, dan zullen de kinderen een fundament van onschatbare waarde krijgen. Zoons en dochters zullen in de toekomst hun vrouw of man net zo behandelen als ze nu hun ouders elkaar zien behandelen. Wij kunnen werkelijk van ons thuis een beetje een hemel op aarde maken, zoals president McKay heeft gezegd. En we leggen alvast een fundament waarop onze kinderen ook zo'n thuis kunnen bouwen.

Ik houd zoveel van mijn vrouw, Marilyn, en ik ben zo dankbaar voor haar, voor de jaren die wij samen al achter de rug hebben, en voor de liefde die zij mij op zoveel manieren gegeven heeft. Ze is een geweldige vrouw, moeder en grootmoeder, en een getrouwe dienstmaagd van de Heer. In mijn dagelijks gebed vermeld ik mijn dankbaarheid voor haar, en bid ik dat ik de echtgenoot mag zijn die ik behoort te zijn en graag wil zijn. Ik ben dankbaar voor onze kinderen en kleinkinderen, en voor de liefde die wij voor elkaar hebben.

Ik getuig dat God en Jezus Christus leven, dat als wij hen liefhebben en hun geboden onderhouden, en elkaar liefhebben - vooral onze huwelijkspartner en onze kinderen - wij hier gelukkiger, en in de eeuwigheid meer geborgen zullen zijn. Ik ben dankbaar voor de geweldige algemene autoriteiten die ons leiden, en ik getuig van hun heilige roeping. Ik ben dankbaar en ootmoedig vanwege de gelegenheid en de zegening om met hen samen te werken. Ik bid voor hen, en voor u allen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wandel met mij

Elaine L. Jack

Algemeen presidente zustershulpvereniging

'Eeuwige vooruitgang is niet iets voor het hiernamaals, maar is gebaseerd op alles wat wij nu hier doen.'

Ik ben dankbaar voor onze Verlosser, Jezus Christus, voor dit evangelie, het priesterschap dat ons tot zegen is, en uw goedheid. Deze vergadering van heiligen herinnert mij aan Jesaja's blijde verklaring: 'Heilig, heilig is de Here der heerscharen, de ganse aarde is van zijn heerlijkheid vol' (Jesaja 6:3). Rechtschappen heiligen zijn de heerlijkheid Gods en zijn machtige legers in dit land en vele andere landen.

Voordat wij naar deze aarde kwamen, jubelden wij vanwege de kans om deze grote stap van geloof in onze eeuwige vooruitgang te nemen. Toen we ons lieten dopen, zetten we een stevige stap op het pad naar het eeuwige leven. De profeet Nephi heeft gezegd: 'Nadat gij dit enge en smalle pad hebt betreden, zou ik u willen vragen, of hiermede alles is gedaan? (...) Neen, want gij waart niet zover gekomen zonder het woord van Christus, met onverwikt geloof in Hem. (...) Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, (...) dit is de weg' (2 Nephi 31:19-21).

Hoe streven wij standvastig voorwaarts op het enge, smalle pad? Hoe maken wij eeuwige vooruitgang in een wereld die aandacht vraagt voor onze dagelijkse taken? De mensen in de tijd van Henoch zaten met datzelfde probleem. Henoch begon met te

prediken tot een goddeloos publiek, maar zij verzachtten hun hart en gaven gehoor aan de woorden van de Heer: 'Wandel met mij' (Mozes 6:34).

Dat kunnen wij ook.

Mijn toespraak van vandaag is gericht op onze eeuwige vooruitgang op dat enge en smalle pad, waar wij vergezeld worden door de Heer Jezus Christus. Het is een reis die uit vele stappen bestaat. Onze vooruitgang op die reis wordt bepaald door de mate waarin wij het enge en smalle pad herkennen, in hoeverre wij een eeuwige kijk op het leven hebben en daarnaar handelen.

Bedenk dat onze eeuwige vooruitgang de uiteindelijke bedoeling is van ons aardse bestaan. Het is het plan van de Heer om ons allen bij onze Hemelse Vader thuis te krijgen. Ik weet dat wij daar allemaal kunnen komen.

President Spencer W. Kimball heeft bevestigd: 'Het mag eerst wat moeilijk lijken, maar wanneer iemand inzicht krijgt in het ware werk, en iets van de eeuwigheid in het juiste perspectief begint te zien, krijgen de zegeningen meer waarde dan de prijs van het achterlaten van "de wereld" bedraagt' (Ensign, juni 1976, blz. 6).

Bij sommige stappen die we nemen, ontdekken we dat het pad inderdaad eng en smal is. Het denkbeeld van een eng pad intrigeert me. We draaien zo vaak in het rond terwijl onze wielen, geestelijk gesproken, doorslippen terwijl alleen het profiel van onze banden de weg raakt. Dat lijkt niet in overeenstemming met wat de Heer bedoelde. Wij hebben kennis en geestelijke macht die ver uitstijgen boven wat de wereld te bieden heeft. Tot morgen uitstellen betekent achter raken, een stap terug doen, en de deur openzetten voor de subtiele invloeden van Satan. 'Stilstaan in het werk van de Heer kan niet' (George Q. Cannon, *Millennial Star*, nummer 61, 23 februari 1899, blz. 117).

Ouderling Neal A. Maxwell heeft gezegd: 'Er zijn geen afzonderlijke paden terug naar ons hemels thuis; er is slechts één eng en smal pad, en hoewel we met een spoor van tranen achter ons aan het eind ervan zullen

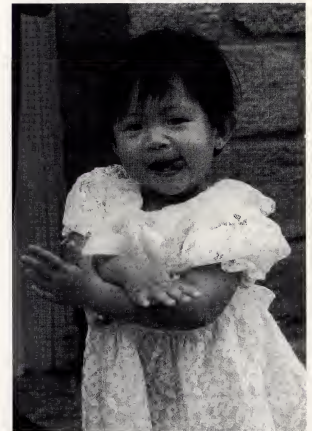
komen, zullen we onmiddellijk "in vreugde worden ondergedompeld"' (Ensign, mei 1978, blz. 11).

Nee, het pad bestaat niet uit alleen maar zacht, groen gras; het is niet zonder ontbering en verdriet. Vaak is het een steil pad met keien en reusachtige rotsblokken. We kunnen niet voorspellen wat onze moeilijkheden zullen zijn, want ieders leven is verschillend. Maar hoewel het pad smal is, worden onze stappen niet voorgeschreven. Er zijn ook omleidingen die ons van het enge en smalle pad af willen brengen. Onze verbonden zijn de wegwijzers naar het eeuwige leven. Net zoals het moeilijker is om vanuit een zijstraat de wegwijzers op de hoofdweg te lezen, is het moeilijker om de stille, zachte stem te horen waarschuwen voor de moeilijke weg die voor ons ligt wanneer we afstand hebben genomen van onze verbonden.

Wanneer de Heer 'wandel met Mij' (Mozes 6:34) zegt, vraagt Hij ons om geestelijker te worden door zijn woord te gehoorzamen. Een geestelijke instelling ontwikkelen is essentieel voor onze eeuwige vooruitgang.

Onze profeet heeft in onze tijd namens de Heer gesproken en zijn boodschappen zijn duidelijk: verwijder de hoogmoed uit uw hart; lees dagelijks in het *Boek van Mormon*. Bij het volgen van die raad ontdek ik nieuwe dingen in het *Boek van Mormon* die te maken hebben met vragen waar ik op dat moment mee zit.

Er zijn ons hulpmiddelen gegeven om die geestelijke instelling te ontwikkelen. Ons wordt gezegd de kerkvergaderingen bij te wonen, hard te werken in onze roeping, naar de tempel te gaan, royale gaven aan de Heer te geven, gezinsavond te houden, en elkaar te bezoeken. Maar er alleen te zijn,

Het algemeen presidium zustershulpvereniging (vlnr): zuster Chieko N. Okazaki, eerste raadgeefster; presidente Elaine L. Jack; en zuster Aileen H. Clyde, tweede raadgeefster.

heiligt ons niet; met statistieken maken we geen eeuwige vooruitgang. Het zal ons echter het verlangen geven te leren, in een milieu waarin de invloed van de Heer wordt uitgenodigd en sterk aanwezig is.

Alma heeft beschreven wat er gebeurt wanneer we niet alleen aanwezig zijn, maar tot Christus' discipelen gerekend worden, en hij zei: 'Zijt gij geestelijk uit God geboren? Hebt gij Zijn beeld in uw gelaat ontvangen? Hebt gij deze grote verandering in uw hart ondervonden?' (Alma 5:14). Bent u 'bewogen het gezang van verlossende liefde te zingen?' (Alma 5:26). Een geestelijke instelling heeft alles te maken met het voelen van de Geest van God, Die bij ons willen hebben, anderen ook die Geest laten voelen, en naar zijn ingevingen luisteren.

Tot slot wordt de voortgang op het enge en smalle pad gekenmerkt door van het werk van de Heer ns werk te maken. Dat werk vindt zijn basis in christelijke naastenliefde, een beginsel dat de zusters van de ZHV al jaren volgen: 'De liefde vergaet nimmermeer' (1 Korintiërs 13:8). De liefde houdt ons op de been wanneer om ons heen alles uitlijdt.

Priscilla Samson-Davis, een zuster uit Ghana, heeft ook veel moeilijkheden gehad. Er zijn veel stenen op het pad van haar leven geweest. Als lerares heeft ze gezien hoe in veel gezinnen kinderen met dysenterie en malaria werden verzorgd, hoe er hard werd gewerkt, en er dagelijks ruilhandel werd gedreven om rijst, uien, tomaten of ander eten te krijgen om geliefden in leven te houden. Ze is huisbezoekster en reist veel met de bus

om een zuster aan de andere kant van de stad te bezoeken. Toen haar gevraagd werd of dat bezoek een last was, gezien alle dingen waar ze al mee worstelde, zei ze: 'Het is niet moeilijk. De vrouw die ik bezoek kan niet lezen. Wanneer ik erheen ga, lees ik haar voor uit de Schriften.'

Haar eenvoudige antwoord getuigde van het geloof en het vertrouwen die ze voelde dat ze op het juiste pad was. Hoe wel haar busroute langs veel haltes kwam en beslist veel door de straten slingerde, was het in de ogen van de Heer eng en smal, want ze ging in de goede richting. Zij was bezig met de zaken van haar Vader. Zij was een voorbeeld van de geest die president Benson beschreef toen hij zei: 'De beste maatstaf voor ware grootsheid is hoe christelijk we zijn' ('A Sacred Responsibility', *Ensign*, mei 1986, blz.78).

Zonder twijfel zijn zij die eeuwige vooruitgang maken op het enge en smalle pad; zij hebben een geestelijke instelling en spreiden naastenliefde ten toon. Een bisschop in de Dominicaanse Republiek is een voorbeeld van zo'n levenswijze. Na een avondmaalsdienst in zijn wijk kwam er een nieuw lid naar hem toe en zei: 'Bisschop, ik merk dat de leden van deze kerk altijd in hun boek kijken tijdens het zingen. Ik wil dat ook doen. Ze kijken in hun boek tijdens de zondagsschoules. Dat wil ik ook doen.' Zachtjes zei die broeder: 'Bisschop, ik wil een goed lid worden. Ik wil het werk van de Heer doen. Maar ik kan niet lezen. Is er iemand die het me kan leren?'

'Ja', zei de bisschop. En toen probeerde hij

een geschikte leraar te bedenken. Maar er was niemand anders. Hij hoorde zichzelf zeggen: 'Ik zal u leren lezen.'

Maandenlang kwamen dit nieuwe lid en zijn vrouw wekelijks bij de bisschop. Ze leerden lezen met behulp van de Schriften. Nu was dit een drukke bisschop, net als alle andere. Hij had die taak kunnen delegeren, maar de Geest had hem ertoe aangezet die taak zelf op zich te nemen. Ze werden vrienden in het evangelie toen ze samen de Schriften bestudeerden. Na twee jaar werd de bisschop ontheven en werd er een nieuwe bisschop geroepen. Zijn leerling, die de Schriften bestudeerd had, werd gesteund als de nieuwe leider van de wijk. De bisschop begon zijn vrienden te leren hoe zij de evangelieboodschap moesten lezen en tegelijkertijd toonde hij ze hoe ze die moesten naleven. Zou die bisschop het resultaat hebben geweten toen hij begon? Hoe vaak beginnen we de leringen van de Heer te volgen en beïnvloeden we daarmee de eeuwigheid.

Ons richten op onze eeuwige doeleinden kan onze last verlichten en ons leven gelukkiger en productiever maken. Dikwijls kunnen we minder doen, maar met meer betekenis. In Lucas lezen we over Marta die Jezus in haar huis ontvangt. Haar zuster Maria was 'aan de voeten des Heren gezeten, naar zijn woord (luisterend).

'Marta echter werd in beslag genomen door het vele bedienen', en zij beklaagde zich er tegen Jezus over dat Maria haar niet hielp. Spoorde Jezus Maria aan om vlug haar dagelijkse taken voort te zetten? Nee, Jezus 'antwoordde en zeide tot haar: Marta, Marta, gij maakt u bezorgd en druk over vele dingen, maar weinige zijn nodig of slechts één: want Maria heeft het goede deel uitgekozen' (Lucas 10:38-42). Die boodschap geldt nu nog steeds: kies de weg van de Heer, want die houdt eeuwige heerlijkheid in.

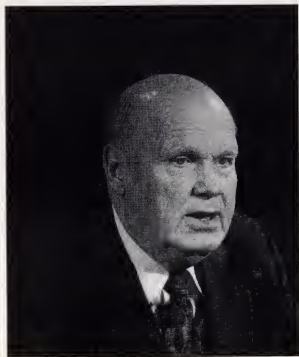
Wij weten waarom we hier zijn. Wanneer we ons op het pad bevinden, kunnen we dat voelen. De vruchten van eeuwige vooruitgang uit zich in vreugde, gemoedsrust, liefde, hoop, en een groter vertrouwen in de Heer. Hoewel het pad eng is, is het wel veilig. Op dat pad getuigen we dagelijks van onze liefde voor de Heer. Zijn kinderen, zijn kerk, zijn raad en de overvloed van zijn zegeningen. Door onze goede werken maken we groot wat in ons allen machtig is, stap voor stap, dag in, dag uit, altijd.

Wij kennen het pad; in feite kennen we het heel goed. De profeet Nephi heeft beloofd: 'Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben' (2 Nephi 31:20). Dat het zo mag zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Goddelijk recept voor geestelijke genezing

Ouderling Malcolm S. Jeppens
van de Zeventig

'Hoewel er lichamelijke kwalen zijn die niet genezen kunnen worden, kunnen alle geestelijke ziekten genezen worden dankzij de verzoening van Jezus Christus. Daarvan getuig ik.'

Na die geweldige toespraak van ouderling Scott over genezing wil ik enkele opmerkingen bij u achterlaten van iemand die zijn hele leven werkzaam is geweest als genezer. Als huisarts met meer dan veertig jaar ervaring heb ik veel patiënten gezien die ofwel ziek waren, ofwel lichamelijke letsels hadden. Ik moet hier onmiddellijk bekennen: huisartsen genezen hun patiënten niet. Die geweldige en ingewikkelde machine die we het menselijk lichaam noemen, heeft zijn eigen ingebouwd, wonderlijk genezingsmechanisme. Alles wat een arts kan doen, is zorgen voor een goed genezingsklimaat.

Ik leerde al vlug in mijn medische carrière dat onze Hemelse Vader reeds voorzien heeft in het uiteindelijk genezingsproces voor een ziek of gewond lichaam. Ook heb ik ondervonden dat de instelling van een patint medebepalend is voor zijn genezing. Wie op zijn Hemelse Vader vertrouwt en zijn geloof oefent in de macht van het priesterschap, herstelt vaak sneller.

Ik heb wonderen zien gebeuren! Vaak heb ik gevallen meegemaakt waarin ik volgens mijn medische opleiding de patiënten wei-

nig hoop op herstel kon geven, maar dat de personen toch volledig herstelden. Ik heb ook anderen gekend die geloof en vertrouwen in de Heer stelden en in gebed zegeningen zochten, maar die hun gebeden niet verhoord zagen op de manier die de persoon of zijn geliefde had gewild.

De Heer heeft een voorwaarde verbonden aan het ontvangen van de zegening van genezing: 'Hij die geloof in Mij heeft om te worden genezen, en niet is aangewezen om te sterven, zal worden genezen' (Leer en Verbonden 42:48; eigen cursivering). Ook als iemand het geloof heeft dat de Heer hem of haar zal zegenen, maar hij of zij is aangewezen om te sterven, zal die persoon geen genezing ontvangen. Inderdaad 'de dood [moet] over alle mensen komen, (...) ter vervulling van des Groten Scheppers barmhartig plan' (2 Nephi 9:6). President Spencer W. Kimball heeft het volgende geschreven: 'Als alle zieken voor wie we bidden, genezen, en alle rechtvaardigen beschermd en goddelozen vernietigd werden, zou het hele programma van de Vader tenietgedaan worden. (...) Niemand hoefde geloof te oefenen. (...) Er zou weinig of geen lijden, verdriet, ontgoocheling of zelfs dood meer zijn, en zonder die dingen zou er geen vreugde, succes, opstanding of eeuwig leven zijn' (*Faith Precedes The Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, blz. 97).

Zoals ik in mijn medische praktijk zieke patiënten begeleid heb, bestaat mijn huidige taak erin personen die ernstig gezondigd hebben, te begeleiden bij hun bekering zodat ze volledig hersteld kunnen worden door de zegeningen van het evangelie als ze 'het recept' van de Heer daarbij volgen. Ik heb in de uitoefening van die taak veel verdriet, berouw, pijn en lijden gezien, omdat mensen Gods wetten voor geluk overtreden hadden. Ik heb gezinnen gezien waarin de overtredingen van een gezinslid veel verdriet veroorzaakt hebben. Ik heb herhaaldelijk gezien wat wij allemaal reeds weten, namelijk dat zonde geen geluk brengt.

De enige geneesheer die een zieke ziel kan genezen, is de grote Geneesheer zelf, onze Hemelse Vader, door toedoen van zijn Zoon Jezus Christus. Jezus beloofde hun die met vol voornemen des harten tot Hem komen en zich bekeren: 'Ik zal hen genezen' (3 Nephi 18:32). De kerk kan niet genezen, priesterschapsleiders genezen niet, alleen de almachtige God kan het wonder van de geestelijke genezing tot stand brengen. Laat me in een paar minuten vertellen wat iemand kan doen om hulp te bieden bij het geestelijk genezingsproces van iemand die zijn ziel besmet heeft met zonde.

Onze kleindochter van acht was onlangs druk bezig met het bakken van koekjes. Zij volgde het recept dat haar moeder haar gegeven had. De koekjes smaakten verselijk. Volgens haar moeder waren ze mislukt omdat haar dochter in plaats van een halve theelepel zout een half kopje zout had toegevoegd.

Als de ingrediënten van een recept voor koekjes zo belangrijk zijn, hoe belangrijk zijn de ingrediënten van een recept voor geestelijke genezing dan wel niet? En hoe belangrijk is het dan dat we de richtlijnen vooral niet verkeerd begrijpen, zoals in het geval van de koekjes?

Onze Hemelse Vader heeft ons een goddelijk recept voor een dergelijke genezing met eeuwig gevolgen gegeven. Ik haal hier de ingrediënten van dat recept nog eens aan zoals de Heer ze aan zijn dienstknechten en aan ons, zijn kinderen, gegeven heeft.

Het eerste ingrediënt is een erkenning van datgene wat die geestelijke ziekte veroorzaakt heeft. In het fysiek genezingsproces noemen we dat de diagnose. Die is het resultaat van een zorgvuldig onderzoek naar de voorgeschiedenis en een lichamelijk onderzoek van de patiënt. In het geestelijk genezingsproces heet dat belijdenis. Een zorgvuldig en geregeld onderzoek van onze geestelijke gesteldheid is niet alleen belangrijk, maar ook noodzakelijk. Wanneer iemand ernstige overtredingen heeft begaan, is het altijd noodzakelijk dat hij zijn zonden belijdt (zie Leer en Verbonden 58:43). Een goed beginpunt daarvoor is het tempelaanbevelingsgesprek met de bisschop. Men kan dat gesprek vergelijken met het vooronderzoek dat de dokter doet voordat hij een diagnose stelt.

Hoe is onze verhouding tegenover de Heer? Zijn we gelukkig met onze spiritualiteit? Zijn we er tevreden over? Is de Heilige Geest onze metgezel in het leven? Herkennen we zijn influisteringen? De antwoorden op die en andere soortgelijke vragen van zelfonderzoek kunnen ons helpen bij het vaststellen van om het even welke geestelijke ziekte we hebben.

Het tweede ingrediënt is een diep berouw voor elke fout die we bij onszelf aantreffen.

De Heiland heeft het over dat ingrediënt waar Hij zegt: 'En gij zult Mij als offerande een gebroken hart en een verslagen geest offeren. En wie ook tot Mij komt met een gebroken hart en een verslagen geest, zal Ik met vuur en met de Heilige Geest dopen' (3 Nephi 9:20).

Ik ben ervan overtuigd dat naarmate we dichter tot onze Hemelse Vader komen, we onze eigen onvolkomenheden duidelijker gaan zien. De Heer heeft ons opgedragen: 'Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig, en gij zult Mij vinden' (Leer en Verbonden 88:63).

Toch zijn verdriet en smart op zich nog geen geestelijke genezing. Zij vergezellen echter wel bijna altijd de zonde en de overtreding.

En derde ingrediënt is vergeving vragen aan diegene die we door onze overtreding gekwetst hebben. Zij moeten op hun beurt vergeven, zoals de Heer zo krachtig gezegd heeft: 'Ik de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven' (Leer en Verbonden 64:10).

Onlangs kreeg ik de ontroerende brief te lezen van een vader die jaren geleden fouten gemaakt had en zich aan het bekeren was. Hij had het erg moeilijk met het feit dat zijn zoons en dochters hem geen vergeving wilden schenken; ja, meer dan vijf jaar na de feiten weigerden ze nog altijd hem te ontmoeten of met hem te spreken. De Heer zegt ons in Leer en Verbonden 64:9: 'Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven; want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.'

Ik vraag me af of in die kinderen inderdaad 'de grotere zonde verblijft'.

In mijn huidige taak heb ik veel voorbeelden gezien van mensen die elkaar blijkbaar niet kunnen vergeven, of hun zonden niet achter zich kunnen laten. Dat is ongetwijfeld één van de belangrijkste ingrediënten van geestelijke genezing.

Een vierde ingrediënt is dat de zonde totaal verzaakt moet worden. Ik zie maar al te vaak mensen die zich bekeerd hebben en daarna tot hun oude zonden vervallen. Wanneer dat gebeurt, keren de zonden waar zij zich voorheen van bekeerd hadden, tot hen terug, misschien wel omdat ze er zich niet echt helemaal van bekeerd hadden. We lezen het volgende: 'Ik zal u geen zonde aanrekenen; gaat uws weegs, en zondigt niet meer. Doch tot die ziel, die zondigt, zullen de vorige zonden terugkeren, zegt de Here, uw God' (Leer en Verbonden 82:7).

Een vijfde ingrediënt is dat alle geboden van God gehoorzaam moeten worden. Dat houdt in dat diegenen die ernstige overtredingen begaan hebben en zich aan het bekeren zijn, alleen dan volledig tot bekeering zijn gekomen wanneer ze weer een volle tiende betalen, hun problemen met het woord van wijsheid volledig overwonnen hebben, zedelijk rein zijn of de sabbatdag heilig houden.

Ten zesde moet men de Heer om barmhartigheid, kracht en vergeving smeken totdat men door middel van de Heilige Geest een 'gerust geweten' gekregen heeft (Mosiah 4:3). Dat is de essentie van de verzoening van onze Heer en Heiland Jezus Christus. Toen koning Benjamin zijn toespraak beëindigd had, keek hij rondom zich

naar de menigte en 'ziet, zij waren ter aarde gevallen. (...)

'En zij hadden zichzelf in hun vleselijke staat gezien, nog minder dan het stof der aarde. En zij allen riepen eenparig met luider stemme: O, wees ons barmhartig en laat ons deel hebben aan het zoenbloed van Christus, opdat wij vergeving van onze zonden mogen ontvangen en ons hart worde gereinigd' (Mosiah 4:1-2).

Toen kwam de Geest des Heren op hen en zij waren vervuld van vreugde, omdat zij vergeving hunner zonden hadden ontvangen' (vers 3). Uiteindelijk krijgt de bekeerde persoon vergeving van de Heer. Hij of zij weet door de macht van de Heilige Geest wanneer hij of zij vergeving ontvangen heeft.

Het zevende en laatste ingrediënt is: getrouwheid en dienstbetoon gedurende iemands verdere leven. Deze zeven ingrediënten vormen samen het recept voor geestelijke genezing en stellen ons in de gelegenheid om tot de Heer te komen met 'vol voornemen des harten' (Leer en Verbonden 17:1). De profeet Nephi heeft dat als volgt uitgelegd: 'Ik weet dat indien gij de Zoom zult navolgen, met vol voornemen des harten, zonder huichelarij en bedrog voor God, maar met een oprecht hart, u van uw zonden bekeerende, (...) gij dan de Heilige Geest zult ontvangen; (...) en dan kunt gij de taal der engelen spreken, en juichen ter ere van de Heilige Israëls' (2 Nephi 31:13).

Iedereen die geestelijke genezing nodig heeft, spoor ik aan om dit goddelijk recept van de Heiland te volgen. Kom tot Hem. Erken uw zonden. Bekeer u volledig. Laat priesterschaalseiders u daarbij begeleiden. Wees lankmoedig en geduldig. Bid dat het zoenoffer van de Heiland in uw leven van kracht mag zijn. En sta Hem dan toe om u te genezen.

We zingen een lofzang die deze gedachte goed weergeeft:

*Komt, gij vermoeiden, o, talmt toch niet langer,
komt tot des Heren troon, knielt nederig neer;
stort uit uw harte hier, zegt hem uw groot verdriet,
voor d'aardse smarten biedt troost onze Heer.
(Nr. 30 in het oude lofzangenboek.)*

Hoewel er lichamelijke kwalen zijn die niet genezen kunnen worden, kunnen alle geestelijke ziekten genezen worden dankzij de verzoening van Jezus Christus. Daar getuig ik van. Als we maar gebruik maken van de ingrediënten die God gegeven heeft om een dergelijke genezing tot stand te brengen, zal die zich ook voordoen. Ik getuig van zijn genezende kracht en beloof u dat zijn recept de enige remedie is voor vrede, geluk en zieluiter. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen Robert E. Wells, Lowell D. Wood en Durrell A. Woolsey van de Zeventig.

De vader en het gezin

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Binnen de kerk is het gezin veilig. Wij hebben geen twijfels over de koers die wij moeten varen. De koers is in het begin aangegeven en goddelijke leiding wordt opnieuw verstrekt naarmate daar behoefte aan is.'

Een gezin begint wanneer twee jonge mensen zich door een onweerstaanbare kracht tot elkaar aangetrokken voelen. Zij bieden elkaar datgene wat hen als man en vrouw van elkaar onderscheidt. Boven alles willen zij die ene persoon vinden aan wie ze hun volledige liefde kunnen schenken. Zij verlangen naar kinderen en willen een gezin stichten.

Tegen die dwingende natuurkrachten hoeven we ons niet te verzetten; maar we moeten wel heel voorzichtig zijn en die scheppende krachten beschermen tot er wederzijdse beloften zijn gedaan, verbonden gesloten met de Heer en een burgerlijk huwelijk gesloten is.

Alleen dan kunnen de man en de vrouw, als echtgenoot en echtgenote, elkaar die liefde betonen die leven schept.

Het uiteindelijke doel van ieder onderdieren en iedere activiteit in de kerk is dat ouders en kinderen een gelukkig gezin samen vormen, aan elkaar verzegeld zijn in een eeuwig huwelijk en aan de generaties waarvan ze afstammen.

Het uiteindelijke doel van de tegenstander – 'in grote grimmigheid, wetende, dat hij weinig tijd heeft' – is om de gezinsbanden te verstoren, te verbreken en te vernietigen.

Als een schip zonder roer of kompas drijven we weg van de gezinswaarden waarmee wij onszelf vroeger verankerden. Nu worden we meegesleept in een stroming die zo sterk is dat, als we onze koers niet wijzigen, onze beschaving ongetwijfeld zal vergaan.

Zedelijke waarden worden genegeerd en het gebed wordt verbannen uit onze openbare scholen onder het mom dat zedelijk onderricht onder religie valt. Tezelfdertijd wordt de wereldse religie van het atheïsme echter wel in de klas toegelaten en worden onze jongeren wel ertoe aangezet om zich onzedelijk te gedragen.

Wereldleiders en rechters zijn het erover eens dat het gezin moet standhouden om te kunnen overleven. Tezelfdertijd gebruiken ze echter de woorden *vrije wil* en *keuzevrijheid* om de waarborgen van het verleden los te wrikken en de wetgeving omtrent het huwelijk, de abortus en het geslacht minder streng te maken. Waardoor zij toch weer datgene steunen wat nou net een bedreiging vormt voor het gezin.

Dat is niet nieuw. De profet Jakob uit het Boek van Mormon heeft tegen het volk van Nephi gezegd: 'Heden drukt mij veel groter verlangen en veel grotere bezorgdheid voor het welzijn van uw ziel dan ooit te voren. (...)

'Het doet mij leed dat ik zo vrijmoedig over u moet spreken in het bijzijn van uw vrouwen en uw kinderen, van wie velen gevoelens hebben, die uitermate teder en kuis en fijngevoelig zijn voor God.'²

De crisis die het gezin bedreigt, is geen verrassing voor de kerk. Wij hebben beslist geweten dat die op komst was.

Ik ken geen sterker getuigenis dat we geleid worden door profeten dan juist de manier waarop wij op deze crisissituatie zijn voorbereid.

De Schriften noemen de profeten 'wachters op de toren' die 'de vijand zien terwijl hij nog veraf [is]'³ en die 'dingen zien die voor het natuurlijk oog niet zichtbaar waren; (...) [want] een ziener heeft de Here voor zijn volk verwekt.'⁴

De algemene autoriteiten hebben drieëntwintig jaar geleden ons gewaarschuwd voor

het uiteenvallen van het gezin en ons opgeroepen om ons erop voor te bereiden. Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen kondigden aan dat de kerk geherstructureerd zou worden.

Het Eerste Presidium voerde de wekelijkse gezinsavond in en zei dat 'het gezin de basis [is] voor een rechtschapen leven en (...) [dat] niets het kan vervangen of de essentiële functies ervan kan overnemen.'⁵

De ouders werden voorzien van uitstekende hulpmiddelen om hun kinderen te onderwijzen en kregen de belofte dat de vrouwen gezegend zouden worden.⁶

Hoewel de leerstellingen en de geopenbaarde organisatie van de kerk onveranderd bleven, zijn de verschillende onderdelen van de kerk toegesneden op hun onderlinge betrekkingen en hun relatie tot het gezin.

Die veranderingen waren zo ingrijpend dat het hele leerplan van de kerk is aangepast en gebaseerd op de Schriften, met voor iedere klas uitstekende lesboeken.

Jaren zijn er besteed aan de voorbereiding van een nieuwe Engelse uitgave van de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde. Met uitzondering van gecorrigeerde drukfouten en drie openbaringen die aan de Leer en Verbonden zijn toegevoegd, bleef de tekst zelf ongewijzigd.

Wel werden er verwijzingen en andere hulpmiddelen aan toegevoegd die de Schriften toegankelijker moesten maken. De Engelse Topical Guide geeft onder het lemma 'Jezus Christus' bijvoorbeeld de meestomvattende lijst schriftverwijzingen over de Heer – maar liefst achttien bladzijden kleine druk – die ooit in de geschiedenis van de mensheid is opgesteld.

In het Engels en het Spaans zijn die nieuwe uitgaven van de Schriften al compleet. Hetzelfde werk is op het ogenblik aan de gang in tientallen andere talen.

We kunnen ons nauwelijks voorstellen wat het zou betekenen als we nu pas reageerden op die nieuwe, afschuwelijke opvattingen over het gezin. Gelukkig is dat niet het geval en zijn we niet in paniek aan het nadenken hoe we zullen reageren. We weten wat we moeten doen en wat we moeten onderrichten.

De gezinsgedachte is in onze kerk erg sterk. Honderdduizenden gelukkige gezinnen zien de toekomst met een groot geloof tegemoet.

Onze kerkers hebben we niet zelf uitgestippeld. Het heilsplan of het grote plan van gelukzaligheid is aan ons geopenbaard en de profeten en apostelen blijven openbaringen ontvangen naarmate de kerk en haar leden daar behoefte aan hebben.

Evenals Jakob moeten wij onderrichten 'volgens de strenge geboden van God', 'in weerwil van de omvang van de taak'. Even-

Op weg naar een conferentiebijeenkomst begroet ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf (links) ouderling Monte J. Brought van het Presidium der Zeventig (rechts), en ouderling Kenneth Johnson van de Zeventig.

als Jakob lopen wij het gevaar dat wij 'de wonden vergroten van hen die reeds gewond zijn, in plaats van hen te troosten en hun wonden te genezen'.⁷

Wanneer wij openlijk spreken over echtscheiding, mishandeling, geslachtsaanvaarding, geboortebeperving, abortus en kinder-verwaarlozing, vinden sommigen dat we irrealistisch of gevoelloos zijn. Zij vragen ons of we wel beseffen hoeveel mensen we kwetsen wanneer we die onderwerpen zo duidelijk behandelen. Weten we wel hoeveel huwelijken er gevaar lopen, dat er veel alleenstaanden zijn, en éénoudergezinnen, dat er kinderloze echtparen zijn, of ouders met opstandige kinderen, of dat er mensen zijn die moeite hebben om hun geslacht te aanvaarden? Weten we dat niet? Of geven we er niet om?

Zij die deze vragen stellen, hebben er geen idee van hoeveel we om hen geven. U beseft niet dat wij slapeloze nachten hebben en eindeloos veel uren werken, bidden, onderzoeken en reizen; en dat alles voor het wel zijn en de verlossing van de mensheid.

Juist omdat we het *wel* weten en er *wel* om geven, moeten we de richtlijnen voor geluk overblomend onderrichten, zonder

ons eraan te onttrekken of ons ervoor te verantwoordelijk maken. Dat is onze roeping.

Ik heb eens een heel belangrijke les geleerd van een ZHV-presidente in een zendingengebied. Tijdens een conferentie kondigde zij aan dat een aantal procedures strenger zouden worden nagevolgd. Een zuster uit het publiek stond op en zei op een uitdagende manier: 'Die regels zijn op ons niet van toepassing! U begrijpt ons niet! Wij vormen een uitzondering.'

Waarop die geweldige ZHV-presidente antwoordde: 'Lieve zuster, wij willen niet beginnen met de uitzondering aan te pakken. Eerst zullen we de algemene regel doorvoeren en pas daarna de uitzondering bekijken.' Ik heb vaak van haar wijsheid gebruik gemaakt in dankbaarheid voor wat zij me geleerd heeft.

Zoals Jakob dat eertijds gedaan heeft, richt ik mij nu tot de mannen van de kerk. De meesten onder u zijn goede vaders en echtgenoten die hun plichten nakomen. Maar toch zijn er vrouwen met een gebroken hart⁸ en kinderen die verwaarloosd en zelfs mishandeld worden.

Om hen te helpen moeten we bij de mannen beginnen. Daarom zullen de eerstvolgende ring- en gebiedsconferenties gewijd

worden aan de leringen en beginselen van verantwoord man-zijn.

Sommigen van u hebben geen goed voorbeeld gehad om na te volgen en treffen uw eigen vrouw en kinderen met de verwaarlozing en mishandeling die u van uw ouders gekregen hebt.

Breeders, begrijpt u dat wij zoveel nadruk leggen op het onderricht uit de Schriften omdat zij onveranderlijk zijn? Zij vertellen ons wat het doel van het leven is, wat de gaven van de Geest zijn, wat persoonlijke openbaring is, hoe we goed van kwaad en waarheid van dwaling kunnen onderscheiden. De Schriften zijn voor ons het model en de basis voor juiste leerstellingen.

Aan die leringen ontlene we juiste gedragsregels en hoe we onze dagelijkse problemen kunnen aanpakken, en ook onze fouten, want ook daarvoor is in de leringen voorzien.

Als u het grote plan van gelukzaligheid begrijpt en het navolgt, zullen de gebeurtenissen in de wereld niet bepalend zijn voor uw geluk. U zult beproefd worden, want dat maakt deel uit van het plan, maar 'uw smarten zullen slechts kort van duur zijn; en dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen'.⁹

Uw taak als vader en echtgenoot is belangrijker dan welke andere interesse ook. Het is ondenkbaar dat een man die lid is van de kerk zijn vrouw zou bedriegen of de kinderen die hij verwekt heeft, zou achterlaten, verwaarlozen of mishandelen.

De Heer heeft u 'geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen'.¹⁰

Tenzij u gehandicapt bent, bent u verantwoordelijk voor het onderhoud van uw vrouw en kinderen.¹¹ U moet uzelf toewijden, en zelfs opofferen, om uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.¹²

Dat vereist volmaakte zedelijke trouw aan uw vrouw zodat ze nooit reden kan hebben om aan uw trouw te twifelen.

Nooit mag er sprake zijn van dominant of slecht gedrag in de delicate, intieme relatie tussen man en vrouw.¹³

Uw vrouw is uw partner in de leiding van uw gezin en dient volledige kennis en inspraak te hebben in alle beslissingen die het gezin aangaan.

Ge uw gezin voor in de kerk en in de verbonden en verordeningen. Daarom proberen we zowel het aantal als de duur van de kerkvergaderingen en activiteiten buitenshuis te beperken.

Woorden schieten tekort om uit te leggen hoeveel liefde ik heb voor mijn vrouw en mijn kinderen, en mijn partners en kinderen. Ik heb veel meer van hen geleerd dan zij van mij. Dat leren gebeurt door heel gewone gebeurtenissen en door de vreugde en het verdriet van het dagelijkse leven.

Van een jongetje heb ik geleerd hoe uniek

en belangrijk de ziel van een mens is. Enkele jaren geleden waren een paar van onze jongens op het vloerkleed aan het worstelen. Zij hadden het punt bereikt waar gestoei plaats maakt voor tranen. Ik zette mijn voet tussen de twee kereltjes in, pakte de oudste – toen amper vier – op en zette hem op het kleed met de woorden: 'Hier, kleine aap, tijd om ermee op te houden.'

Hij kruiste de beide armen en keek me verbaasd maar ernstig aan. Zijn eer als kleine jongen was gekwetst en hij protesteerde: 'Ik niet aap, papa, ik een persoon'.

Mijn hart vloede over van liefde voor hem. Ik besepte dat hij een kind van God was. Hoe verlangde ik ernaar dat hij inderdaad 'een persoon' zou zijn – van eeuwige waarde. Dergelijke eenvoudige ervaringen hebben mij geleerd om de leringen te begrijpen. 'Kinderen zijn [inderdaad] een erfdeel des Heren.'¹⁴

Binnen de kerk is het gezin veilig. Wij hebben geen twijfels over de koers die wij moeten varen. De koers is in het begin aangegeven, en goddelijke leiding wordt opnieuw verstrekt naarmate daar behoefte aan is. Als wij onze koers blijven volgen, zullen die dingen volgen zoals de dag volgt op de nacht.

De afstand tussen de kerk en een wereld die een koers vaart die wij niet kunnen volgen, zal gestadig groter worden.

Sommigen zullen afvallig worden, hun verbanden verbreken, en het plan van verlossing vervangen door hun eigen regels.

Onvermijdelijk zullen over de hele wereld diegenen die nu met tienduizenden in de kerk komen, als een vloed stromen naar de plaats waar het gezin veilig is. Daar zullen zij de Vader in de naam van Christus aanbidden en door de gave van de Heilige Geest weten dat het evangelie het grote plan van gelukzaligheid en van verlossing is. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

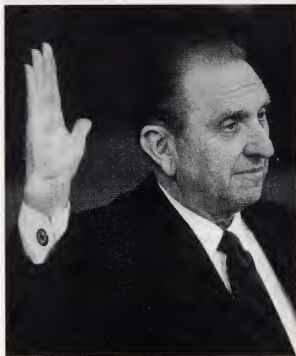
NOTEN

1. Openbaring 12:12.
2. Jakob 2:3,7; zie vss. 1–13.
3. Leer en Verbonden 101:54; zie vss. 45, 53–54; 2 Koningen 9:17.
4. Mozes 6:36; zie ook Mosiah 8:15–17.
5. Conference Report, oktober 1961, blz. 79; *Improvement Era*, januari 1962, blz. 36.
6. Zie 'Boodschap van het Eerste Presidium', *Hulpbok voor de gezinsavond*, blz. iv.
7. Jakob 2:9–10.
8. Zie Jakob 2:35.
9. Leer en Verbonden 121:7–8.
10. Leer en Verbonden 93:40; zie vss. 36–40.
11. Zie Leer en Verbonden 83:2.
12. Zie Leer en Verbonden 93:40.
13. Zie Leer en Verbonden 121:41–43.
14. Psalm 127:3.

Zaterdagmiddagbijeenkoms
2 april 1994

Steunverlening aan de functionarissen van de kerk

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, ik zal nu de algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk ter steunverlening aan u voorleggen.

Wij stellen voor Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder, en als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij bewijzen eer aan ouderling Marvin J. Ashton, lid van de Raad der Twaalf, die op 25 februari is overleden.

Wij stellen voor Howard W. Hunter steun te verlenen als president van de Raad der Twaalf Apostelen; en als leden van die raad: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott en Robert D. Hales.

Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen u voor ouderling Cree-L. Kofford, die werkzaam is geweest als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, te steunen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen u tevens voor steun te verlenen aan de volgende nieuwe leden van het Tweede Quorum der Zeventig: Claudio R. Mendes Costa, W. Don Ladd, James O. Mason, Dieter F. Uchtdorf en Lance B. Wickman. Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Vanwege zijn roeping als lid van de Raad der Twaalf ontheffen wij bij dezen bisschop Robert D. Hales als presiderende bisschop. Wie met ons zijn dank wil betuigen aan bisschop Hales en zijn raadgevers, H. David Burton en Richard C. Edgley, kan dat kenbaar maken.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan Merrill J. Bateman als presiderende bisschop, met H. David Burton als eerste raadgever en Richard C. Edgley als tweede raadgever. Tegelijkertijd ontheffen we ouderling Bateman als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan alle andere algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk die nu in functie zijn.

Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is geweest.

Wij willen het nieuwe lid van de Twaalf, de nieuwe leden van de Zeventig en de presiderende bisschop uitnodigen om zo mogelijk op het podium plaats te nemen. □

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Voorgelezen door Ted E. Davis
van het kerkelijk verificatiecomité

*Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen.*

Het verificatiecomité opereert onafhankelijk van alle functionarissen, medewerkers en ondernemingen van de kerk, heeft toegang tot alle relevante verslagen en rapporten en brengt rechtstreeks verslag uit aan het Eerste Presidium. We hebben de nauwkeurigheid doorgelicht van de controles van ontvangsten en uitgaven en andere werkwijzen die de bezittingen van de kerk en haar organisaties waarborgen, waaronder begroting, boekhouding, verificatie. We hebben ook de financiële overzichten van de kerk over het boekjaar 1993 doorgelicht.

Alle uitgaven van de algemene gelden van de kerk genoten de goedkeuring van de raad van tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop, zoals de Heer door openbaring heeft voorgeschreven. Het bestedingscomité en het begrotingscomité beheren de grote uitgaven binnen de goedgekeurde begrotingen.

De afdeling verificatie bestaat uit beëdigde accountants en bevoegde verificateurs, opereert onafhankelijk van alle andere afdelingen van de kerk en verricht wereldwijd steekproefsgewijs financiële

verificaties, operationele verificaties en verificaties van de computersystemen van de kerk. De boekhouding van naamloze vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, wordt geverifieerd door de afdeling verificatie of door onafhankelijke, erkende accountantskantoren. De verificatie van de plaatselijke units wordt ter plekke gedaan. De richtlijnen voor die verificatie zijn door de afdeling verificatie vastgelegd, die ook de verificatierapporten doorneemt.

Gebaseerd op onze inspectie van het systeem van financiële controle binnen de kerk en de verificatierapporten, zijn wij van mening dat de controle op de begroting, de boekhouding en de verificatie voldoet aan het doel en de vereisten van de kerk. In alle materiële opzichten zijn de inkomsten en uitgaven van de kerk, in het jaar dat op 31 december 1993 afliep, gecontroleerd en verantwoord volgens de door de kerk vastgestelde procedures.

Met de meeste hoogachting,
KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ
Ted E. Davis
Donald D. Salmon
James B. Jacobson

Statistisch rapport 1993

Voorgelezen door
F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistisch rapport uitgegeven over de groei en de status van de kerk per 31 december 1993. (De onderstaande gegevens zijn gebaseerd op de rapporten van 1993 die voor deze conferentie beschikbaar waren.)

Units

Ringen	1968
Districten	647
Zendingsgebieden	295
Wijken en gemeenten	21002
Soevereine staten en territoriums met georganiseerde wijken of gemeenten	149

Ledental

Ledental	8696224
Ingeschreven kinderen gedoopt in 1993	76312
Bekeerlingen gedoopt in 1993	304808

Zendingen

Volzijdendingen	48708
-----------------------	-------

Vooraanstaande leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

Ouderling Marvin J. Ashton, van de Raad der Twaalf; David Lawrence McKay, voormalig algemeen zondagsschoolsuperintendent; Joseph Taylor Bentley, voormalig algemeen jongemannenpresident in de onderlinge ontwikkelingsvereniging; Keith Engar, voormalig voorzitter van het kerkelijk activiteitencomité; D. Arthur Haycock, voormalig secretaris van vijf presidenten van de kerk; en Helena May Williams Larson Allen, voormalig secretaresse van drie algemene jongevrouwenpresidiums in de onderlinge ontwikkelingsvereniging.

Overleggen in onze raden

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'We hebben in de kerk dringend behoefte aan leiders, in het bijzonder ringpresidenten en bisschoppen, die de geestelijke kracht van raden benutten en kanalisieren.'

Voor dat ik werd geroepen als algemeen autoriteit, zat ik net als mijn vader in de auto-industrie. In die jaren heb ik het geluid en de prestaties van een goed afgestelde motor naar waarde leren schatten. Een zacht snorrende, stationair draaiende motor, of een krachtig ronkende motor bij een geheel ingetrapte gaspedaal, klinkt mij als muziek in de oren. De krachten die achter dat geluid schuilgaan, zijn nog indrukwekkender. Er gaat niets boven een auto, waarvan alle motoronderdelen in volmaakte harmonie een topprestatie leveren.

Daarentegen is er niets frustrerender dan een automotor die niet goed loopt. Hoe hij ook glimt, of hoe luxueus de afwerking ook is, een auto met een motor die niet goed draait, is niet meer dan een lege huls met loos vermogen. Een automotor kan op een deel van zijn cilinders lopen, maar de auto zal nooit zo hard gaan, zo ver komen, of zo lekker rijden als wanneer de motor goed was afgesteld.

Jammer genoeg maken sommige wijken in de kerk ook maar gebruik van een paar cilinders. Er zijn zelfs wijken die zich met één cilinder behelpen. De ééncilinderwijk is

een wijk waar de bisschop alle problemen behandelt, alle beslissingen neemt en alle opdrachten uitvoert. Die bisschop is spoedig versleten, net zoals een overbelaste cilinder in een automotor.

Er wordt veel verwacht van onze bisschoppen. Zij, en niemand anders, dragen bepaalde sleutels, alleen zij kunnen bepaalde taken uitvoeren. Maar zij zijn niet geroepen om te allen tijde voor iedereen alles te doen. Zij zijn geroepen te presideren, te leiden en Gods liefde aan zijn kinderen uit te dragen. Onze Hemelse Vader verwacht niet van hen dat ze alles alleen doen.

Datzelfde geldt voor presidenten van ringen, priesterschapsquorums en hulporganisaties, en wat dat betreft ook voor vaders en moeders. Allen hebben zij een rentmeesterschap dat veel tijd, talent en energie vergt. Maar gaan van allen hoeft het alleen te doen. God, de meesterorganisator, heeft de leiders van de kerk ertoe geïnspireerd een systeem van comités en raden in te stellen. Als dat systeem wordt begrepen en juist wordt toegepast, zal het de last die op elke leider rust, verminderen. Het zal de reikwijdte en invloed van zijn bediening vergroten doordat hij hulp van anderen krijgt.

Een half jaar geleden heb ik vanaf dit spreekgestoelte gesproken over het belang van de raden in de kerk. Ik sprak over de grote geestelijke kracht en geïnspireerde leiding die goed geleide gezins-, wijk- en ringraden tot gevolg hebben. De Geest blijft tot mij getuigen hoe onmisbaar efficiënt geleide kerkraden zijn bij de verwezenlijking van de zending van de kerk. Daarom was er mij veel aan gelegen om te zien in hoeverre mijn toespraak van oktober is begrepen, in het bijzonder door onze getrouwe en toegewijde bisschoppen.

Tijdens de trainingsbijeenkomsten die ik sinds de vorige algemene conferentie op verschillende plaatsen heb verzorgd, heb ik veel aandacht besteed aan de wijkraad. Als onderdeel van die training vroeg ik een wijkraad naar voren te komen. Ik gaf de bisschop een theoretisch probleem over een

minder-actief gezin en vroeg hem met de wijkraad een plan op te stellen om dat gezin te heractiveren.

Zonder uitzondering nam de bisschop het heft in handen en zei: 'Dit is het probleem en ik denk dat we het zo moeten oplossen.' Daarna deelde hij taken uit aan de verschillende raadsleden. Dat was, veronderstel ik, een goede oefening in delegeren, maar er werd niet geput uit de ervaring en wijsheid van de leden van de wijkraad voor de oplossing van het probleem. Naderhand vroeg ik de bisschop het nog eens te doen, maar nu liet ik hem eerst naar ideeën en aanbevelingen van zijn raadsleden vragen voordat hij opdrachten toewees. Bovenal moedigde ik hem aan de zusters naar ideeën te vragen. Toen de bisschop de raadsleden bij de vergadering betrok en met hen overlegde, was het alsof de sluisdeuren van de hemel werden opengezet. Er kwam een vloed van ideeën en inspiratie los toen de raadsleden plannen maakten om het minder-actieve gezin te begeleiden.

Toen ik in de afgelopen maanden keer op keer met hetzelfde scenario werd geconfronteerd, stond het voor mij vast dat het geen kwaad kon als ik nogmaals over het belang van raden zou spreken. Ik doe dat niet om iemand die de laatste keer niet goed heeft opgelet, te berispen, maar omdat we in de kerk dringend behoefte hebben aan leiders, in het bijzonder ringpresidenten en bisschoppen, die de geestelijke kracht van raden benutten en kanalisieren. De problemen in gezinnen, wijken en ringen kunnen worden opgelost als we het op de manier van de Heer doen.

Het is mijn ervaring dat een verstandig gebruik van comités en raden de leden tot zegen is. Het werk van de Heer komt daardoor veel sneller en verder vooruit, zoals een auto die een topprestatie levert. De leden van de comités en raden zijn verenigd. Samen ervaren ze een veel plezieriger reis over de snelweg van kerkelijk dienstbetoon. Daarom wil ik vandaag de twee comités en één raad van de wijk onder de loep nemen, die al tijd een vooraf opgestelde agenda gebruiken.

Ten eerste, het *leidinggevend priesterschapscomité*. Het bestaat uit de bisschop, de groepsleider hogepriesters, de quorumpresident ouderlingen, de zendingsleider, de jongemannenpresident, de secretaris en de administrateur. Dit comité vergadert wekelijks onder leiding van de bisschop om toezicht te houden op de programma's van de priesterschap, zoals tempelwerk en familiegeschiedenis, zendingswerk, welzijnszorg, huisonderrwijs en heractivering.

Ten tweede, het *welzijnscomité van de wijk*. Het bestaat uit het leidinggevend priesterschapscomité en het ZHV-presidium. Dit comité vergadert minstens eenmaal per

maand, eveneens onder leiding van de bisschop, om de materiële behoeften van de wijkleden te bespreken. Alleen de bisschop kan welzijnsmiddelen toekennen, maar het comité helpt bij de armenzorg door het gebruik van de wijkmiddelen, zoals de tijd, talenten, vaardigheden, goederen en liefdediensten van wijkleden, te plannen en te coördineren. In deze en andere comité- en raadsvergaderingen worden vaak delicate aangelegenheden besproken, die uiteraard strikt vertrouwelijk behandeld moeten worden.

Ten derde, de *wij kraad*. Die bestaat uit het leidinggevend priesterschapscomité; de presidenten van de ZHV, zondagsschool, jongevrouwen en het jeugdwerk; en de voorzitter van het activiteitencomité. De bisschop kan zo nodig anderen uitnodigen. Deze raad vergadert minstens eenmaal per maand om de planning van alle programma's en activiteiten in de wijk te coördineren, en de vorderingen van de wijk bij het volbrengen van de zending van de kerk te bespreken. In de wij kraad komt een gevarieerde groep leiders en leidsters samen om zich te concentreren op een groot aantal kwesties die invloed hebben op de leden van de wijk en op de gemeenschap. De raad bezint zich op de suggesties van de huisonderwijzers en huisbezoeksters.

Onlangs was er een bisschop die zich zorgen maakte over de eerbied in zijn wijk. Hij maakte zijn zorg kenbaar aan de wij kraad en vroeg de raadsleden om advies. Weifelend stak de jeugdwerkpresident haar hand omhoog.

'Nou,' zei ze, 'er is iemand die net voor en na de avondmaalsdienst veel mensen aanspreekt in de kapel. Dat kan behoorlijk afleiden.'

Het was de bisschop niet opgevallen, maar hij zei dat hij met die persoon zou spreken. Hij vroeg de zuster wie het was.

Ze haalde diep adem. 'U bent het, bisschop. Ik weet dat u om mensen geeft, en wij waarderen het dat u iedereen persoonlijk wilt begroeten, maar als anderen u in de kapel tijdens de prelude zien rondlopen en praten, denken ze dat zij dat ook kunnen doen.'

Toen de andere raadsleden bevestigend knikten, dankte de bisschop haar en vroeg om advies. De raad besloot al snel dat de bisschop, inclusief de bisschop, vijf minuten voor aanvang van de dienst op het podium moest zitten om het goede voorbeeld te geven. In de daaropvolgende raad, gaven de raadsleden unaniem te kennen dat het eenvoudige plan gewerkt had en dat de eerbied in de avondmaalsdienst onmiskenbaar vooruit was gegaan.

Een andere bisschop was bezorgd om de trend die hij waarnam in de vasten- en getuigenisdienst. Maar weinig leden getuigden van Christus en zijn evangelie; in plaats daarvan preekten ze, gaven ze reisverslagen, vertelden persoonlijke ervaringen die niets met het evangelie te maken hadden, en spraken over gezinsuitstapjes en -activiteiten. De bisschop zag wel in dat die onderwerpen belangrijk voor de sprekers waren, maar het waren geen getuigenissen van Christus en zijn evangelie. Hij legde de wij kraad de volgende vraag voor: 'Hoe kunnen wij de wijk, zonder iemand te kwetsen, leren dat de getuigenisdienst bedoeld is om van Christus en zijn herstelde kerk te getuigen?'

Na enige tijd en enkele opmerkingen van de zusters, adviseerde de raad dat de bisschop de leden behoorde te leren wat een getuigenis wel is en wat het niet is. Daaren-

boven besloot de raad dat het doel van de getuigenisdienst in de quorums en de hulporganisaties besproken moest worden, en dat de huisonderwijzers en huisbezoeksters dit onderwerp moesten behandelen tijdens hun maandelijks bezoeken aan de gezinnen. De bisschop meldt nu: 'Onze getuigenisdienst is nu veel beter. De leden getuigen van Christus en zijn liefde voor ons. De spiritualiteit van onze wijk is met sprongen vooruitgegaan.'

Eén grote zorg van de algemene autoriteiten is het verloop onder de nieuwe leden en de minder-actieve leden in de kerk. Als de wij kraad goed functioneert, wordt elke nieuwe bekeerling begeleid, krijgt huisonderwijzers of huisbezoeksters toegewezen, en ontvangt binnen enkele dagen na zijn of haar doop een geschikte roeping. De minder-actieve ontvangen een roeping waardoor zij gaan beseffen dat de wijkleden hen nodig hebben en van hen houden.

De algemene autoriteiten hebben ook hun bezorgdheid uitgesproken 'over de betrokkenheid van kerkleden bij groepen [waar meestal hoge kosten mee gemoeid zijn] die beweren de zelfbewustheid en het zelfvertrouwen te vergroten, en de individualiteit te versterken.' De leiders en leden van de kerk behoren zich niet in te laten met dergelijke groepen. Maar in plaats daarvan behoren de plaatselijke leiders hen die naar zelfverbetering verlangen 'aan te raden om zichzelf te wortelen in de evangeliebeginselen en opbouwende gewoonten aan te nemen die hun vermogen vergroten om met moeilijkheden om te gaan' (*Bulletin* 1993-2).

Als ringpresidenten en bisschoppen de leiders en leidsters van priesterschaps- en hulporganisaties, die de Heer heeft geroepen om met hen te dienen, toestaan deel uit te maken van een team dat problemen oplost, zullen er schitterende dingen gebeuren. Hun deelname verbreedt de basis van ervaring en begrip, wat betere oplossingen tot gevolg zal hebben. U, bisschoppen, enthousiasmeert uw wijkleiders door naar hun ideeën te vragen en te luisteren. U leidt toekomstige leiders op door hen toe te staan mee te doen en te leren. U kunt veel van de last die op uw schouders rust verlichten door deze soort betrokkenheid. Mensen die zich in een probleem gekend voelen, zullen veel meer bereid zijn bij te dragen tot de oplossing. Daardoor is de kans op succes veel groter.

Als de raden zijn georganiseerd en de broeders en zusters in de gelegenheid worden gesteld om bij te dragen, kunnen de ring- en wijkleiders verder gaan dan alleen het in stand houden van de organisaties. Zij kunnen zich concentreren op inspanningen om van de wereld een betere plek te maken. In de wij kraad kunnen zeker onderwerpen worden besproken zoals overlast van jeugd-

benden, veiligheid van kinderen, de problemen van de verstedelijking, of opknappcampagnes in de gemeenschap. De bisschoppen zouden hun wijkraad de vraag kunnen voorleggen: 'Hoe kunnen we een bijdrage van betekenis leveren aan onze gemeenschap?' Een dergelijke ruime opvatting die leidt tot verbetering van die gemeenschap past zeer zeker bij de heiligen der laatste dagen.

Ik maak nu acht en een half jaar deel uit van een raad van twaalf mannen. We hebben allen een verschillende achtergrond. Ieder lid van de Raad der Twaalf Apostelen brengt zijn eigen ervaringen mee die hij heeft opgedaan in de kerk en in de wereld. Wij zitten in onze vergaderingen niet te wachten totdat president Howard W. Hunter ons vertelt wat we moeten doen. We overleggen openhartig met elkaar, en we luisteren naar elkaar met groot respect voor elkaars bekwaamheden en ervaringen. We bespreken veel zaken, variërend van kerkbestuur tot wereldgebeurtenissen, en dat doen we frank en vrij. Soms bespreken we bepaalde kwesties wekelang voordat we een beslissing nemen. We zijn het niet altijd met elkaar eens. Maar als de beslissing eenmaal genomen is, zijn we verenigd en vastberaden.

Dit is het wonder van de kerkraden: luisteren naar elkaar en naar de Geest! Als we elkaar steunen in de kerkraden, beginnen we te begrijpen hoe God gewone mannen en vrouwen roept en buitengewone leiders van ze maakt. De beste leiders zijn niet zij die zichzelf doodwerken, omdat ze alles zelf proberen te doen; de beste leiders zijn zij die Gods plan volgen en overleggen in hun raden.

'Komt toch', zei de Heer in een eerdere bedeling bij monde van de profeet Jesaja, 'en laat ons tezamen richten' (Jesaja 1:18). En in deze bedeling heeft Hij die aansporing herhaald: '(...) laat ons het tezamen bespreken, opdat gij het moogt begrijpen' (Leer en Verbonden 50:10).

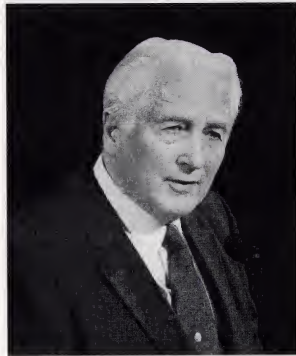
Laten we niet vergeten dat de meest elementaire raad van de kerk de gezinsraad is. Ouders behoren de beginselen die ik heb besproken ijerig toe te passen in hun relatie met elkaar en met hun kinderen. Zo kan ons thuis een hemel op aarde worden.

Broeders en zusters, laten we als nooit tevoren samenwerken in ons rentmeesterschap om de wonderbaarlijke kracht van raden ten volle te benutten. Ik vraag u alles wat ik nu en in oktober heb gezegd over dit onderwerp in overweging te nemen. Ik getuig dat we de kracht van Gods geoepende plan voor kerkelijk bestuur in onze bediening zullen ervaren als we met elkaar overleggen. Moge God ons zegenen, zodat we verenigd de kerk en haar leden kunnen sterken. Dat aid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Dankbaarheid

Ouderling Lloyd P. George
van de Zeventig

'Ik ben van mening dat een van de grootste zonden waar wij, de kinderen van onze Hemelse Vader, ons schuldig aan maken die van ondankbaarheid is.'

De psalmist stelde deze vraag: 'Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het menselijk, dat Gij naar hem omziet?'

Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond.

'Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd' (Psalm 8:4-7).

Deze tekst geeft aan hoe belangrijk wij, Gods kinderen, zijn in het plan van de sterfelijheid en het eeuwige leven. Ook hebben we de woorden van de Heer aan Job tot onze beschikking toen Hij hem de volgende vragen stelde:

'Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte? Vertel het, indien gij inzicht hebt!'

'Wie heeft haar afmetingen bepaald? Gij weet het immers!'

'Of wie heeft over haar het meetsnoer gespannen?'

'Waarop zijn haar pijlers neergelaten, of wie heeft haar hoeksteen gelegd, terwijl de morgensterren tezamen juichten, en al de zonen Gods jubelden?' (Job 38:4-7)

Broeders en zusters, wij waren aanwezig in die hemelse raadsvergadering toen ons dat plan werd voorgelegd. We waren blij

met het voorrecht, de kans en de zegen dat we naar de aarde konden gaan om een lichaam te krijgen, waardoor we het goede en het kwade zouden kunnen ervaren. Mijn broeders en zusters, wat zijn we dankbaar dat we deel kunnen nemen aan dit verlossingsplan, in plaats van het gevoel te hebben dat Paulus de Korintiërs voorhield: 'Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen' (1 Korintiërs 15:19). Zijn wij bereid te danken voor de zegeningen en de kennis die we hebben ontvangen?

Ik ben van mening dat een van de grootste zonden waar wij, de kinderen van onze Hemelse Vader, ons schuldig aan maken die van ondankbaarheid is. President Joseph F. Smith heeft in een van zijn toespraken gezegd dat we vaak zien dat een man die gezegd is met meer gaven of grotere verstandelijke vermogens, en die daardoor succes krijgt en eer ontvangt van zijn medemens, zijn succes toe zal schrijven aan zijn eigen inspanningen en capaciteiten. Liever dan de hand van God in zijn succes te erkennen, negeert hij Hem totaal en eigent zichzelf de eer toe (zie *Journal of Discourses*, deel 25, blz. 52).

Wij alle grote stappen voorwaarts in de wetenschap, in de kunst, en bij alle technologische vorderingen, zegt de wereld: 'Dat hebben wij gedaan!' De mens zegt: 'Dat is mijn verdienste!' en geeft God geen enkele eer. President Smith vervolgt: 'Een van de grootste zonden waaraan de inwoners van de aarde zich schuldig maken, is de zonde van ondankbaarheid' (*Journal of Discourses*, 25:52).

Ik veronderstel dat de meesten onder ons ondankbaarheid niet als een ernstige zonde zien. We hebben veelal de neiging om in onze gebeden – onze smekingen tot de Heer – om meer zegeningen te vragen. Soms heb ik het gevoel dat we meer zouden moeten danken voor de zegeningen die we al hebben ontvangen. Natuurlijk hebben we de dagelijkse zegeningen van de Heer nodig. Toch denk ik dat als we zondigen in onze gebeden, dat komt omdat we te weinig danken voor de dagelijkse zegeningen. God is

De nieuwe Presiderende Bisschop; bisschop Merrill J. Bateman (midden); eerste raadgever, bisschop H. David Burton (links); en tweede raadgever, bisschop Richard C. Edgley.

niet tevreden met de inwoners van de aarde, maar is boos op hen omdat zij zijn hand niet in alles willen erkennen.

‘En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen; en tegen niemand anders is Zijn toorn ontstoken’ (Leer en Verboden 59:21).

Een typisch voorbeeld van ondankbaarheid wordt door de Heiland aangehaald in hoofdstuk 17 van Lucas:

‘En het geschiedde gedurende zijn reis naar Jeruzalem, dat Hij dwars door Samaria en Galilea trok.

‘En toen Hij een zeker dorp binnenging, kwamen Hem tien melaatse mannen tegemoet, die op een afstand bleven staan.

‘En zij verhieven hun stem en zeiden: Jezus, Meester, heb medelijden met ons!

‘En Hij zag hen aan en zeide tot hen: Gaat heen, toont u aan de priesters. En het geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden.

‘En één van hen keerde terug, toen hij zag, dat hij genezen was, met luider stem God verheerlijkende, en hij wierp zich op zijn aangezicht voor zijn voeten om Hem te danken. En dit was een Samaritaan.

‘En Jezus antwoordde en zeide: Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen?’

‘Waren er dan geen anderen om terug te keren en God eer te geven, dan deze vreemde deling?’

‘En Hij zeide tot hem: Sta op, ga heen, uw geloof heeft u behouden’ (Lucas 17:11-19).

Ik wil publiekelijk mijn dank kenbaar maken. Ik ben dankbaar dat ik vandaag tot u kan getuigen dat ik het plan van onze Vader ken en begrijp, dat ik het met dankbaarheid en toewijding aanvaard, omdat ik weet waarom we op aarde zijn. Ik ben dankbaar dat de Heer ons zoveel liefheeft dat Hij heeft toegestaan dat zijn eniggeboren Zoon voor ons is geofferd. Ik ben ook dankbaar voor Joseph Smith die een profet van God is, was en zal blijven, geordend en gekozen om aan het hoofd van de bedeling van de volheid der tijden te staan, met alle sleutels om de deuren van het koninkrijk Gods te ontsluiten.

Ik ben dankbaar dat de Heer mij heeft toegestaan in zijn dienst te komen. Ik heb getracht mijzelf toe te wijden aan zijn heilige beginselen en aan zijn kinderen.

Ik ben dankbaar voor het lijden dat ik in

het vlees heb ervaren, dat mij tot zegen is geweest en mij geduld, lankmoedigheid en geloof heeft geleerd, alsmede ontvankelijkheid voor hen die het minder goed hebben. Ik ben dankbaar voor mijn erfgoed, voor die geweldige voorouders die zichzelf hebben toegewijd aan het werk van de Heer, die hun welvaart, ja, en zelfs hun leven opofferden voor hun geloof in God. Ik ben dank verschuldigd aan goede ouders die mij op liefdevolle, vriendelijke wijze de heilsbeginselen hebben geleerd door hun voorbeeld.

Ik ben dankbaar voor mijn liefdevolle, eeuwige metgezellin, die van de Heer houdt en zijn plan begrijpt. Zij is heel geduldig en begripvol. Ik ben dankbaar voor kinderen en kleinkinderen die mij steunen. Ik ken de vreugde die een vader ervaart als zijn kinderen hem zeggen dat ze hem waarderen en van hem houden. Ik kan mij geen betere kinderen en kleinkinderen wensen.

Ik ben dankbaar dat mij is toegestaan in raadsvergadering bijeen te komen met hen op wie de verantwoordelijkheid van het koninkrijk van onze Vader rust. Het zijn geweldige, toegewijde mannen, die elkaar en hun God onvoorwaardelijk liefhebben.

Ik voel mij gezegend door de omgang met de heiligen over de hele wereld! Het heeft mij vreugde en voldoening verschaft, ja, een groter getuigenis van de werkwijze van de Heer.

Ik ben waarlijk veel meer gezegend dan ik verdien. En in de tijd die voor mij ligt, bid ik dat ik zal kunnen leven naar de woorden van Abraham Lincoln: ‘Ik hoop dat zij die mij het best kenden na mijn dood zullen zeggen, dat ik altijd een distel plukte, en een roos plantte waar ik vond dat een roos zou kunnen groeien.’ Ik ben er in mijn leven achtergekomen dat beprovingen vermomde zegeningen zijn als we nederig, gelovig en vastberaden aanvaarden. Alles wat we lijden en geduldig doorstaan, maakt van ons een mensliever en zachter mens, omdat we de vorming ontvangen waarvoor we naar de aarde zijn gekomen.

God helpe ons om dankbaar te zijn voor onze zegeningen, ons nimmer schuldig te maken aan de zonde van ondankbaarheid, en onze kinderen te doordringen van diezelfde dankbaarheid. De Heer heeft gezegd: ‘En hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt; en die dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit!’ (LV 78:19).

Als dat grote beginsel dankbaarheid een dagelijks onderdeel wordt van ons leven en onze gebeden, kan het ons als individu, als leden van de kerk, als ouders en als gezin, verheffen en tot zegen zijn.

Dit getuig ik met ongeveinsde liefde tot alle kinderen van onze Hemelse Vader in de naam van Jezus Christus. Amen. □

We hebben allen een Vader op wie wij kunnen vertrouwen

Ouderling Kenneth Johnson
van de Zeventig

*'Wij zijn echt Gods kinderen, en hij is "niet ver (...)
van een ieder van ons" (Handelingen 17:27).'*

opengevouwen en gelezen, bleef haar reactie uit. Maar na enige tijd begon zij uitgelaten met het telegram hoog in de lucht te zwaaien en te roepen: 'Papa komt naar huis! Papa komt naar huis!'

De ouders van mijn vader woonden naast ons. Mijn moeder, die het telegram in de lucht bleef houden, huppelde onder het roepen van 'Papa komt naar huis! Papa komt naar huis!' naar de woning van mijn grootouders. Mijn broer, vlak achter haar, volgde haar voorbeeld: 'Papa komt naar huis! Papa komt naar huis!' Ik sloot al roepend de rij: 'Papa komt naar huis! Papa komt naar huis! Wie is papa?'

Toen ik de volgende morgen wakker werd, zat er een man met een leren voetbal uit Italië op de rand van mijn bed. Hij vroeg

of mijn broer en ik met hem wilden voetballen. Voorzichtig stemde ik toe en we gingen naar een grasveld in de buurt om samen een balletje te trappen. Dat was het begin van de voortdurende invloed van mijn vader in mijn leven. Ik wilde zoveel mogelijk bij hem zijn.

We hadden het, zoals zovelen, niet breed in die naoorlogse jaren. Onze woning was bescheiden gemeubileerd. Pa, die erg handig was, knapte ons huis op. Hij bracht de schuilkelder in onze tuin boven de grond en maakte er zijn werkplaats van. Hij repareerde er schoenen en maakte er meubilair voor onze woning. Ik liep vaak bij hem aan om te kijken waar hij mee bezig was. Ik vond het heerlijk om in zijn buurt te zijn. Hij vroeg mij of ik de hamer, een schroevendraaier of ander gereedschap wilde aangeven. Ik was ervan overtuigd dat hij het zonder mij nooit voor elkaar zou krijgen.

Hij gebruikte al het hout waar hij de hand op wist te leggen en dat door anderen als onbruikbaar was afgedankt. Daarvan maakte hij de mooiste en nuttigste voorwerpen voor ons. Onder zijn werk deed hij een spel met mij. Hij vroeg me of ik kon raden wat hij aan het maken was. Vaak kon ik dat pas als de verschillende onderdelen in elkaar waren gezet. Dan riep ik opgewonden uit: 'Het is een boekenkast!' of 'Een tafel!'. Voor mij was het een wonder dat hij zoveel van zo weinig kon maken.

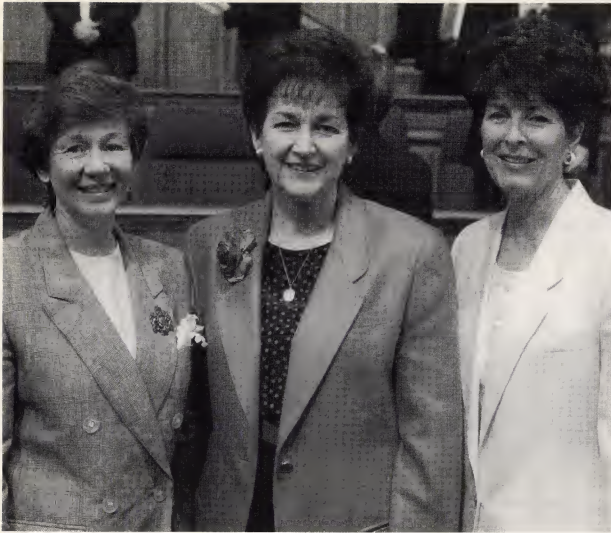
Nu ik erop terugkijk, besef ik dat mijn vader mijn hulp niet echt nodig had om zijn

In het jaar dat ik geboren werd, hingen de oorlogswolken boven Europa en dreven over het Kanaal naar de Britse kust. Mijn vader had zich, zoals zoveel mannen van zijn leeftijd, moeten melden voor actieve militaire dienst. Mijn oudere broer en ik werden afgeschermd van de oorlogsdreiging en de angst door mijn moeder die de afwezigheid van mijn vader compenseerde door allerlei bezigheden. Daardoor leerde ik dat wanneer de vader er niet is, de moeder compenserende zegeningen kan ontvangen. Ik heb plezierige herinneringen aan die tijd en weet nog hoe zij over haar beminde man sprak als zij brieven van hem kreeg, zonder dat ik ten volle begreep wie hij was of wat hij deed.

Voor zover ik mij kan herinneren zag ik mijn vader voor het eerst toen ik vijf was. Er werd een telegram bij ons thuis bezorgd. Mijn moeder stond met de goudkleurige envelop in haar hand zonder die open te maken. Toen besefte ik niet zoals nu waarom zij aarzelde en welk bericht de envelop had kunnen bevatten. Uiteindelijk wist zij het telegram met enige moeite uit de envelop te halen. Dat leek een eeuwigheid te duren. Zelfs nadat mijn moeder het telegram had

De ouderlingen Robert K. Dellenbach en Jack H. Goasling, en achter hen ouderling F. Enzo Busche, allen van de Zeventig.

Het algemeen presidium jongevrouwen (vlnr): zuster Virginia H. Pearce, eerste raadgeefster; presidente Janette C. Hales; en zuster Patricia P. Pinegar, tweede raadgeefster.

werk te kunnen afmaken. In feite was ik de begunstigde, die hem door die ervaringen leerde kennen en liefhebben.

Wat lijkt dit veel op de omgang die we met onze Hemelse Vader hebben. Soms denken we dat Hij beter wordt van het werk dat we doen, hoewel dat in feite vergeleken kan worden met het aangeven van het gereedschap aan mijn vader. De relatie die zich ontwikkelt is belangrijker dan de bijdrage die we leveren. Koning Benjamin bracht dat als volgt onder woorden: 'Want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdling is, en verre is van de gedachten en voorrems van zijn hart' (Mosiah 5:13).

Net zoals ik niet helemaal begreep wat mijn aardse vader aan het maken was totdat hij het af had, zo gaat het ook met onze Hemelse Vader. Als zijn koninkrijk gevestigd is en het werk af is, zullen we ons thuis herkennen en jubelen.

Onbaatzuchtig dienstbetoon is een onmisbaar element van een welbesteed, gelukkig leven. De verhelderende woorden van president Marion G. Romney verhogen in dit verband ons begrip: 'Dienstbetoon is niet louter iets van deze aarde, iets wat we doen om toegelaten te worden in het celestiale koninkrijk. Dienstbetoon is de essentie waaruit een verheven leven in het celestiale koninkrijk is opgebouwd' (*Ensign*, november 1982, blz. 93).

Wij hoeven niet op elke vraag een antwoord te hebben of het waarom te begrijpen van elk probleem waarmee we worden geconfronteerd om vertrouwen te kunnen hebben in de alwetendheid van onze goddelijke Schepper. Om met de woorden van Nephi te spreken: 'Ik weet, dat Hij zijn kinderen liefheeft; toch weet ik niet de betekenis van alle dingen' (1 Nephi 11:17).

26 jaar na die ervaring met mijn vader, zou ik nog meer leren uit de vader-zoonrelatie, met mij dit keer als vader. Het buitenwerk van ons huis moest worden geschilderd. Ik maakte het oppervlak schoon en bracht een laag grondverf aan. Ik zag al helemaal voor me hoe mooi het er zou uitzien als alles onberispelijk in de lak zat. Kevin, onze zoon van vijf, keek toe terwijl ik de voorbereidingen trof voor het aflakken. Hij vroeg me of hij mocht helpen. Ik gaf geen antwoord, maar dacht na. Ik vroeg mij af wat er zou overblijven van mijn meesterwerk, maar ook hoe hij zich zou voelen als ik zijn aanbod van de hand wees. Toen was het net alsof ik iemand anders hoorde zeggen: 'Jazeker, ik kan best wat hulp gebruiken.'

We deden hem een oud shirt van mij aan waar hij bijna in verdween en waarvan we de mouwen verschillende keren moesten opslaan, waarna we aan de voordeur begonnen. Hij verfdde de onderkant van de deur terwijl ik de bovenkant voor mijn rekening

nam. Ik zag dat hij moeite had de verf gelijkmatig uit te strijken en dat er zakkers ontstonden. Elke keer als hij zich bukte om de kwast in de verf te dopen, streek ik vlug de verf glad aan de onderkant van de deur zonder dat hij het merkte. Na een tijdje drong het tot me door dat werken met mijn zoon veel belangrijker was dan een eerste-klasschildersklus. En toen ik er goed over nadacht, beseftte ik dat hij het helemaal zo gek nog niet deed. Daarna werd ik elke keer als ik de deur naderde en de aparte verfstijl zag, herinnerd aan wat werkelijk belangrijk is in het leven.

De leerervaringen bleven niet beperkt tot zaken van alledag. We namen samen deel aan verordeningen en sloten verbonden, waarin zich de macht der rechtschapenheid manifesteerde.

Mijn vrouw, Pamela, die is opgegroeid met de beginselen van het herstelde evangelie, heeft mij de waarde van het gezinsgebed, de gezinsavond en de gezinsraad doen inzien.

Voor ons stond het al vroeg in ons huwelijk vast dat het onze taak was om onze zoon in het evangelie te onderwijzen, en dat de kerkelijke programma's ons daarin steunden. Kevin ging vaak met zijn moeder mee als ze bij zieken en bejaarden ging helpen.

Die ervaringen hebben door de jaren heen tot een hechte gezinsband geleid en ons inzicht gegeven in de mogelijkheden die de eeuwigheid ons te bieden heeft: 'Een deelfde omgang, die hier onder ons bestaat, zal daar onder ons bestaan, alleen zal deze dan met eeuwige heerlijkheid gepaard gaan, welke heerlijkheid wij nu niet genieten' (Leer en Verbonden 130:2).

Wij behoren altijd voor ogen te houden dat wij allen, ongeacht onze omstandigheden, een Vader hebben op wie wij kunnen vertrouwen en tot wie wij ons kunnen wenden om raad en troost. Hij is onze Hemelse Vader.

Het ontroeft mij om kinderen met overgave 'Ik ben een kind van God' te horen zingen. Wij zijn echt Gods kinderen, en Hij is 'niet ver (...) van een ieder van ons' (Handelingen 17:27).

Met de dag krijg ik meer waardering voor de woorden van de Heiland, die Hij uitsprak in zijn hoogpriesterlijk gebed: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige en waarachtige God, en Jezus Christus, die gij gezonden hebt' (Johannes 17:3).

Ik weet dat hij leeft; ik weet dat Hij ons liefheeft, want wij zijn zijn kinderen. Zijn Zoon Jezus Christus is onze Voorspraak bij de Vader en leidt zijn kerck door profeten. Ik getuig dat hun woorden ons veilig huiswaarts zullen loodsen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De bijzondere positie van kinderen

Ouderling Merlin R. Lybbert
van de Zeventig

'Vader in de hemel wil dat ieder kind de liefdevolle bescherming en leiding van zorgzame ouders heeft.'

Nu een van 'de grootste problemen van onze maatschappij de verwaarlozing van het kind is, doordat ouders nalaten het op te voeden' (Richard Lloyd Anderson, *Understanding Paul*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1983, blz. 354), heeft het Eerste Presidium ons gezegd: 'We leggen er opnieuw de nadruk op dat alle volwassen leden voortdurend aandacht moeten blijven besteden aan onze kinderen en hen helpen de leringen van de Heiland na te volgen'. Ook hebben ze ons gevraagd 'onszelf opnieuw toe te wijden aan de lichamelijke en geestelijke voeding en verzorging van onze kinderen' (Brief van het Eerste Presidium, 1 augustus 1993).

Wellicht is het nuttig bepaalde schriftuurlijke leerstellingen over de bijzondere positie van kinderen door te nemen. Zij verschaffen een leidraad voor hen die kinderen opvoeden en troost aan hen die een kindje hebben verloren.

Vader in de hemel wil dat ieder kind de liefdevolle bescherming en leiding van zorgzame ouders heeft. Adam en Eva, de eerste ouders, gaven daarin het goede voorbeeld. Jozef, een afstammeling van David, nam de rol op zich van stiefvader van Jezus, de Zoon van God, toen hij Maria tot vrouw

nam na de verschijning van de engel Gabriël. In Nazaret werd Jozef beschouwd als de vader van Jezus (zie Matteüs 13:55).

Het Christuskind groeide op in een eenvoudige gezin, waar Jozef als eenvoudige timmerman de kost verdiende, en waar ook Jezus het vak leerde (zie Marcus 6:3). Er waren meer gezinsleden. Maria en Jozef hadden vier andere zoons en minstens twee dochters, die in de gemeenschap bekend waren als de broers en zusters van Jezus (zie Matteüs 13:55-56; Marcus 6:3). Het voorbeeld van Jozef en Maria, die hun grote gezin een goed thuis verschaften, was dusdanig dat Lucas schreef dat Jezus 'dop]groeide en krachtig [werd], en (...) [werd] vervuld met wijsheid en de genade Gods was op Hem (Lucas 2:40).

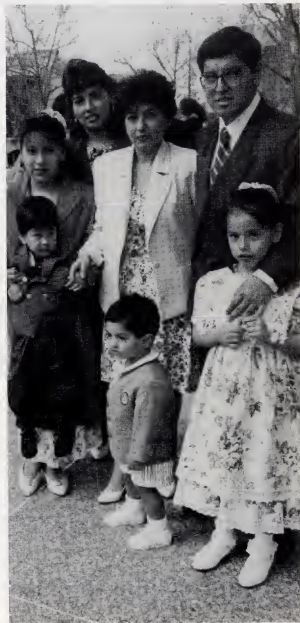
De Heer biedt kinderen bijzondere bescherming en deelt met de aardse ouders in de zeggenschap, zolang de ouders bij hen zijn. Kinderen kunnen niet zondigen totdat zij oud genoeg zijn om rekenschap af te leggen. De Heer heeft dat gesteld op acht jaar (zie Leer en Verbonden 18:42; 29:47). De macht om hen tot zonde te verleiden is Satan zelfs ontnomen. De profeet Mormon heeft onderricht dat 'kleine kinderen gezond [zijn], want zij zijn niet in staat om zonde te begaan. (...)

'Maar kleine kinderen zijn reeds sedert de grondlegging der wereld levend in Christus; indien dit niet zo is, is God een partijdig God, en ook een veranderlijk God, en een aannemer des persoons; want hoeveel kleine kinderen zijn zonder doop gestorven!' (Moroni 8:8, 12). Omdat zij niet kunnen zondigen, hebben zij geen bekering noch doop nodig. Adams erfzonde is niet van invloed vanwege de verzoening van Jezus Christus. Mormon verklaarde dat het 'ernstig spotten is voor God, om kleine kinderen te dopen' (vs. 9), want bekering en doop gelden voor hen 'die verantwoordelijk zijn en in staat om zonde te bedrijven' (vs. 10).

Daar alle kinderen die sterven voor zij de jaren van verantwoordelijkheid bereiken, rein, onschuldig en geheel zondenvrij zijn,

zijn zij zalig in het celestiale koninkrijk des hemels (zie LV 137:10; Mosiah 3:18). Begrip van de bijzondere positie die kleine kinderen bij God innemen vanwege hun reine en onschuldig aard, geeft meer inhoud aan het goddelijk gebod om ons te 'bekeren en als een kindeke [te] worden, en in [zijn] naam [te] worden gedoopt' (3 Nephi 11:37). De eigenschappen van een kind waaraan de Heer refereert, worden ontwikkeld door ons over te geven aan de 'ingevingen des Heiligen Geestes', zodat wij 'onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig worden ons aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht [ons] op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt'. Zo worden wij, volgens koning Benjamin, waarlijk 'een heilige' (Mosiah 3:19).

De ouders in Zion hebben tot taak hun kinderen rechtschapenheid bij te brengen. De kinderen moeten 'in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn' worden onderwezen. Anders, zo verklaarde de Heer, 'zij de zonde op het hoofd der ouders' (LV 68:25). Dit onderwijs dient te gebeuren voordat het kind de jaren van verantwoordelijkheid heeft bereikt, terwijl

het kind onschuldig en zondenvrij is. Dit is de tijd die aan ouders is vergund om hun kinderen zonder tussenkomst van Satan de beginselen en verordeningen van het heil bij te brengen; de tijd om hen de wapenrusting aan te doen ter voorbereiding op de strijd tegen de zonde. Als die tijd wordt veronachtzaamd, zal de vijand hen op kwetsbare plaatsen kunnen raken. Als wij toelaten dat een kind de jaren van verantwoordelijkheid ingaat – de tijd dat de boze hem zal kwellen en verzoeken – zonder geloof in de Heer Jezus Christus en begrip van de grondbeginselen van het evangelie, is het alsof wij het weerloos loslaten in een verdorven wereld. In die eerste, onschuldige jaren kan een kind verkeerd gedrag aanleren; dat is echter niet het gevolg van

Satans verleidingen, maar vloeit voort uit een verkeerde opvoeding en het slechte voorbeeld van anderen. In die context wordt het harde oordeel van de Heiland over volwassenen die kinderen tot zonde verleiden, beter begrepen: 'Het zou beter voor hem zijn, als een molensteen om zijn hals gedaan was en hij in de zee was geworpen, dan dat hij één van deze kinderen tot zonde verleide' (Lucas 17:2).

Wij verleiden een kind met leringen en voorbeelden die leiden tot overtreding van een morele wet; die het laten struikelen, doen afdwalen; aanzetten tot boosheid; wrok aanwakkeren; of zelfs ertoe leiden dat het kind onaangenaam of onvriendelijk wordt. In het licht van die harde aanklacht van de Heiland is iemand die zich schuldig

maakt aan dergelijk gedrag beslist in groot gevaar.

Ieder kind heeft, zoals Jezus, recht op een thuis waar het kan opgroeien in het evangelie, waar het geestelijk sterk kan worden, en vervuld van wijsheid, zodat de genade Gods op het kind zal rusten (zie Lucas 2:40). Die dierbare kleintjes zijn als engelen onder ons.

Deze manier van opvoeden is niet afhankelijk van stand, rijkdom of positie. In feite zou de beste vorming weleens in het eenvoudigste gezin kunnen plaatsvinden. Sommige ouders praten het tekort aan evangelisch onderricht in de kinderjaren goed door te zeggen dat kleine kinderen de evangeliebeginselen toch niet kunnen bevatten. Ouders die hun kinderen wel hebben onderricht, weten wel beter. De gezinsavond verschaft ouders een bijzondere gelegenheid om hun kinderen het evangelie bij te brengen. De ouders van een vijfjarig jongetje wisten niet goed hoe zij het kereltje Nephi's confrontatie met Laban moesten brengen. Laban had herhaaldelijk geweigerd de kostbare koperen platen met de religieuze kronieken aan Nephi te geven en had hem en zijn broers geprobeerd te doden. Bovendien had hij hun rijkdommen in beslag genomen. Toen Nephi de dronken Laban vond, zei de Geest tegen Nephi dat hij Laban moest doden:

'Zie, de Here doodt de goddelozen om Zijn rechtvaardige oogmerken te volbrengen. Het is beter, dat één mens omkomt, dan dat een natie in ongeloof zou moeten omdolen en vergaan' (1 Nephi 4:13).

Toen die kleine jongen, mijn kleinzoon, voor zijn bed neerknielde, gaf zijn gebed er blijk van dat hij de les begrepen had. Hij bad: 'En help mij, Vader in de hemel, evenals Nephi gehoorzaam te zijn, zelfs als dat moeilijk is.'

De manier om kinderen evangelisch begrip en gehoorzaamheid bij te brengen is de waarheden die in de Schriften staan met het dagelijkse leven te verweven. In het jeugdwerk van de kerk leert men ook het evangelie van Jezus Christus. De kerk steunt hiermee de ouders en kinderen op belangrijke wijze.

Ik getuig tot u dat onze Hemelse Vader op een bijzondere manier zorg draagt voor kleine kinderen en daarbij rekening houdt met hun onschuld en het eeuwige beginsel keuzevrijheid. Ik getuig ook tot u dat hij ouders, en alle volwassenen, tot taak heeft gegeven kinderen naar behoren op te voeden en te beschermen. Verleiders van die kleintjes krijgen te maken met goddelijke toorn. Het gebod van de Heiland gelijk kleine kinderen te worden is een uitnodiging om onszelf te reinigen, zodat we onberispelijk voor Hem kunnen staan. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

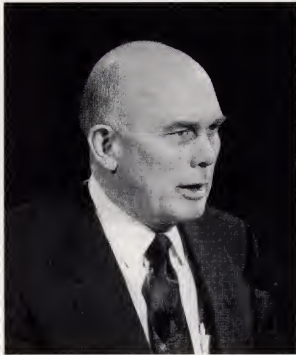

Van achter naar voren: de algemene presidents jeugdwerk, jongevrouwen en zustershulpvereniging

De tiende

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De wet van tiende is geen oud gebruik uit het Oude Testament, maar een gebod van de Heiland zelf aan de mensen in deze tijd.'

Toen de herren Heer verscheen aan de getrouwe inwoners van Amerika, onderwees Hij hen in de geboden die de profeet Maleachi reeds eerder gegeven had aan andere kinderen van Israël. De Heer gaf hun de opdracht die woorden op te schrijven (zie 3 Nephi 24:1).

'Zal een mens God beroven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het hefvoor.'

'Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, ja, dit ganse volk.'

'Brengt alle tienden in het schatuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en berooft Mij nu daarin, zegt de Heer der heerscharen, of Ik de vensters des hemels dan niet zal openen, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg zullen zijn om die te ontvangen' (3 Nephi 24:8-10; zie Maleachi 3:8-10).

Nadat de Heiland deze woorden geciteerd had, 'legde Hij ze aan de schare uit' en Hij zeide: 'Deze schriften die gij niet onder u hadt, heeft de Vader Mij geboden u te geven; want volgens Zijn wijsheid moesten ze aan toekomstige geslachten worden gegeven' (3 Nephi 26:1-2).

Hier zien we dat de wet van tiende geen oud gebruik uit het Oude Testament is, maar een gebod van de Heiland zelf aan de

mensen in deze tijd. De Heer heeft deze wet door hedendaagse openbaring opnieuw bevestigd toen Hij zijn volk gebod 'jaarlijks één tiende van al hun inkomsten [te] betalen' en toen verklaarde dat 'dit voor eeuwig een vaste wet voor hen [zal] zijn' (Leer en Verbonden 119:4).

Geen enkele hedendaagse profeet heeft de wet van tiende vuriger gepredikt dan Heber J. Grant. Als apostel en later als president van de kerk heeft hij de heiligen vaak opgeroepen een eerlijke tiende te betalen. Hij deed daarbij krachtige beloften aan hen die de wet naleefden.

Op een algemene conferentie in 1912 heeft ouderling Heber J. Grant het volgende verklaard:

'Ik getuig - en ik weet dat mijn getuigenis waar is - dat zij die volkomen eerlijk geweest zijn tegenover God en hun tiende betaald hebben, (...) van God de wijsheid gekregen hebben om de overige negen tienden goed te besteden. Het heeft hen meer opgebracht en zij hebben er meer mee bereikt dan wanneer ze niet eerlijk tegenover de Heer geweest zouden zijn' (Conference Report, april 1912, blz. 30).

In 1929 heeft president Heber J. Grant gezegd:

'Ik roep de heiligen der laatste dagen op om eerlijk te zijn tegenover de Heer en belooft vrede, voorspoed en financieel succes aan hen die eerlijk zijn tegenover onze Hemelse Vader. (...) Wanneer wij onze zinnen zetten op wereldse goederen en er niet in slagen volkomen eerlijk te zijn tegenover de Heer groeien we niet in het licht en de kracht van het evangelie zoals we dat anders wel hadden gekund.' (Conference Report, oktober 1929, blz. 4-5).

Gedurende de economische crisis van de jaren dertig bleef president Grant de heiligen eraan herinneren dat het betalen van hun tiende de vensters des hemels zou openen zodat de getrouwen de zegeningen konden krijgen die ze nodig hadden. Tijdens die crisisperiode stelden sommige HLD-bisschoppen vast dat de leden die hun tiende betaalden er beter in slaagden om hun gezin te onderhouden dan diegenen die

het niet deden. Tiendebetalers leken eerder hun baan te kunnen behouden, een goede gezondheid te hebben en beschermd te blijven tegen de meest vernietigende gevolgen van de economische en geestelijke crisis (zie *Church News*, 9 december 1961, blz. 16). Ontelbare heiligen der laatste dagen die in deze tijd tiende betalen, kunnen getuigen van soortgelijke zegeningen.

Ik ben dankbaar voor president Grant en de andere profeten die mijn ouders in het beginsel van de tiende onderwezen hebben, en ik ben mijn ouders dankbaar dat zij mij dat ook hebben gedaan. Mijn opvattingen over de tiende vloeien voort uit het voorbeeld en onderricht van mijn moeder. Het volgende gesprek met haar uit mijn jeugd-jaren herinner ik mij nog goed.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog moest mijn moeder, die weduwe was, haar drie jonge kinderen onderhouden met het bescheiden inkomen van een onderwijzeres. Toen ik er mij van bewust werd dat wij ons een aantal interessante zaken moesten ontfangen omdat we niet genoeg geld hadden, vroeg ik mijn moeder waarom zij zoveel van haar inkomen aan tiende betaalde. Ik heb haar uitleg nooit vergeten: 'Dallin, heel wat mensen kunnen het zich misschien veroorloven om geen tiende te betalen; maar wij kunnen dat niet. De Heer heeft het goedgeacht om je vader tot Zich te nemen en de opvoeding van jullie, kinderen, aan mij over te laten. Dat kan ik niet bereiken zonder de zegeningen van de Heer. En die zegeningen krijg ik door een eerlijke tiende te betalen. Wanneer ik mijn tiende betaal, heb ik de belofte van de Heer dat Hij ons zal zegenen, en die zegeningen hebben wij nodig om het te redden.'

Jaren later las ik van president Joseph F. Smith een soortgelijk getuigenis en lering door zijn moeder die weduwe was. In de aprilconferentie van 1900 vertelde president Smith de volgende ervaring uit zijn kinder-tijd:

'Mijn moeder was weduwe en had een groot gezin om te onderhouden. Op een lentedag openden wij onze aardappelkullen en moeder liet haar jongens een kar met de beste aardappelen vullen en bracht ze naar het tiendekantoor. Dat jaar waren de aardappelen schaars. Ik was toen een kleine jongen en mende het gespan. Toen we bij het tiendekantoor aankwamen en onze aardappelen wilden afladen, kwam een van de clerken naar buiten en zei tegen mijn moeder: "Weduwe Smith, het is een schande dat u tiende moet betalen." (...) Hij sprak afkeurend over het feit dat zij haar tiende betaalde en noemde mijn moeder allesbehalve verstandig. Hij zei dat er anderen waren die sterk waren en volledig in staat om te werken die door het tiendekantoor gesteund werden. Daarop gaf mijn moeder hem het

volgende antwoord: "William, je moest je schamen. Wil jij mij een zegening ontzeggen? Als ik mijn tiende niet betaal, kan ik van de Heer geen zegening verwachten. Ik betaal mijn tiende, niet alleen omdat het een wet van God is, maar omdat ik er een zegening voor verwacht. Door deze en andere geboden te onderhouden, verwacht ik voorspoed te krijgen en in staat te zijn mijn gezin te onderhouden" (Conference Report, april 1900, blz. 48).

Sommige mensen zeggen: 'Ik kan het me niet veroorloven om tiende te betalen.' Zij die geloven in de beloften van de Heer, zeggen echter: 'Ik kan het me niet veroorloven om mijn tiende niet te betalen.'

Enige tijd geleden sprak ik een vergadering van kerkleiders toe in het buitenland. Ik had het over de tiende en merkte dat ik iets zei wat ik niet had voorbereid. Ik vertelde hun dat de Heer erg bedroefd was over het feit dat slechts een klein percentage van de leden in die landen op de beloften van de Heer vertrouwde en een volledige tiende betaalde. Ik waarschuwde hen dat de Heer zijn verbondskinderen geestelijke en stoffelijke zegeningen onthoudt als zij dat belangrijke gebod niet onderhouden.

Ik hoop dat de ring- en districtleiders in die landen hun leden in dat beginsel onderwezen hebben. De wet van tiende en de beloofde zegeningen voor wie die naleeft, gelden voor het volk van de Heer in ieder land. Ik hoop dat onze leden een volledige tiende zullen betalen en aldus de zegeningen van de Heer waardig zullen zijn.

De wet van tiende is een gebod met een

belofte. De woorden van Maleachi, die de Heiland opnieuw bevestigd heeft, beloven hun die hun tiende naar de schatkamer van de Heer brengen dat de Heer 'de vensteren des hemels (...) zal openen, en [hun] zegen zal afgieten, zodat er geen schuren genoeg zijn om die te ontvangen.' De beloofde zegeningen zijn stoffelijk en geestelijk. De Heer belooft tiendebetalers dat Hij 'de verslinder [zal] bestraffen' en dat 'alle natiën u gezegend zullen noemen, want gij zult een verrukkelijk land zijn' (3 Nephi 24:10-12; zie Maleachi 3:10-12).

Ik geloof dat dit beloften zijn voor de landen waarin wij wonen. Wanneer het Godsvolk Hem zijn tienden en offergaven onthield, veroordeelde Maleachi 'dit volk in zijn geheel' (Maleachi 3:9). Daarom geloof ik ook dat wanneer veel burgers van een land getrouw hun tiende betalen, zij recht doen gelden op de zegeningen van de hemel voor hun hele land. De Bijbel leert ons dat 'gerechtigheid een volk verhoogt' (Spreuken 14:34) en 'een weinig zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt' (Galaten 5:9; zie Matteüs 13:33).

Door zijn tiende te betalen, ontvangt de tiendebetalder zelf ook bijzondere geestelijke zegeningen. Door onze tiende te betalen, tonen wij dat wij de wet van offerande aanvaarden. Het bereidt ons tevens voor op de wet van toewijding en de andere hogere wetten van het celestiale koninkrijk. *De Lectures on Faith* van de leiders uit de beginperiode van de herstelde kerk werpen een duidelijk licht op dat onderwerp:

"Laten wij hier opmerken dat een gods-

dienst die niet vergt dat men alles opoffert, nooit krachtig genoeg is om het geloof te ontwikkelen dat onontbeerlijk is voor het leven en het eeuwige heil. Want vanaf het begin van de mensheid heeft men het geloof dat onontbeerlijk is voor het leven en het eeuwige heil nooit kunnen ontwikkelen zonder al het aardse op te offeren' (*Lectures on Faith*, 6:7).

We hoeven niet te denken dat de wet en de zegeningen van tiende uniek zijn voor de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De wet van tiende is een gebod dat in de Bijbel voorkomt. Abraham betaalde tiende aan Melchizedek (zie Genesis 14:20). Jakob verbond zich om 'de tienden [aan God] te geven' (Genesis 28:22). Nadat de kinderen van Israël uit Egypte waren geleid, gebod de profeet Mozes dat zij een tiende aan de Heer zouden geven (zie Leviticus 27:30-34).

De Heiland heeft die leerstelling weer bevestigd ten overstaan van de Farizeeën die hem vroegen of het geoorloofd was belastingen te betalen. De Heiland antwoordde hen met het volgende gebod: 'Geef dan de keizer wat de keizers is, en God wat Gods is' (Matteüs 22:21).

Enkele jaren geleden bracht de *New York Times* een hoofdartikel over een tiental zeer goed betaalde beroepsportlui die een vast bedrag van hun inkomen (meestal tien procent) aan hun kerk afdroegen (zie *New York Times*, 29 april 1991, blz. A1, B9). Niet één sportman uit het artikel was heilige der laatste dagen. Als men de namen van mormoonse prospelers eraan had toegevoegd, zou de lijst veel langer zijn geweest.

Er zijn verslagen van goede christelijke zakenlui die aan de Heer beloofd hebben om een deel van hun winst af te staan en hun daaropvolgend zakensucces toeschreven aan het feit dat de Heer hun partner was (zie Betty Munson, 'His Two Strips of Wheat', *Guidposts*, december 1991, blz. 24-27; William C. Shepherd, 'Men Who Tithed', *Improvement Era*, juni 1928, blz. 633-645). President Ernest L. Wilkinson van de Brigham Young University, die het vaak gehad heeft over zegeningen die hij ontvangen heeft als gevolg van het betalen van zijn tiende, heeft het volgende citaat van een niet-mormoonse zakenman aangehaald:

'We zouden niemand geld lenen om in zijn bedrijf te investeren zonder rente te verwachten. Evenmin zouden we van hem geld lenen in de hoop hem geen rente te hoeven betalen. Ik heb ondervonden dat ik Gods geld en het zakentalent dat Hij me gegeven heeft aan het gebruiken was zonder dat ik Hem daarvoor rente betaalde. Mijn tiende is niet meer dan gewoon mijn renteverplichtingen nakomen!' ('The Principle and Practice of Paying Tithing', *Brigham Young University Bulletin*, 10 december 1957, blz. 10-11.)

Ouderling Robert D. Hales (midden), die zojuist is gestuund als lid van het Quorum der Twaalf, ontvangt felicitaties van leden van de Zeventig.

Volgens het gebod van de Heer aan de mensen in onze tijd is de tiende gelijk aan 'jaarlijks één tiende van al hun inkomsten'. Het Eerste Presidium heeft daaraan toegevoegd: 'Niemand is gerechtigd een andere uitspraak te doen' (Brief van het Eerste Presidium, d.d. 19 maart 1970; geciteerd in *Algemeen kerkelijk handboek*, 1989, blz. 9-1; zie ook Leer en Verbonden 119).

Zoals de Heiland verklaarde, betalen we tiende door ze 'in het schathuis' te brengen (Maleachi 3:10; 3 Nephi 24:10). Dat doen we wanneer we onze tiende aan onze bisschop of onze gemeentepresident betalen. Onze bijdragen aan de liefdadigheidsinstellingen van onze keuze zijn geen tiende. Zij komen uit onze eigen middelen, en niet uit de tiende die we aan het schathuis van de Heer moeten betalen.

Via openbaring heeft de Heer bepaald dat zijn dienstknechten, het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop de besteding van het tiendegeld toewijzen (zie Leer en Verbonden 120). Het tiendegeld wordt gebruikt om tempels en kerkgebouwen te bouwen en te onderhouden, leiding te geven aan ons zendingswerk over de hele wereld, de Schriften te vertalen en uit te geven, het verlossingswerk van de doden te financieren, evenals ons godsdienstonderzoek en andere kerkelijke doeleinden die de aangewezen dienstknechten van de Heer hebben vastgelegd.

Vroeger werd de tiende in natura betaald – een tiende van de aanwas van de kudde van een veehouder en een tiende van de oogst van de boer. Ik vind het jammer dat onze hedendaagse geleconomie ouders het geweldige leermoment onthoudt dat tiendebetaling in natura biedt. In een recent boek, *Tongan Saints: Legacy of Faith*, citeert de auteur een Tongaanse bisschop, die daar een mooi voorbeeld van geeft:

'De spiritualiteit van opa Vanisi vervulde mij als kind met ontzag, ik herinner me dat ik dagelijks met hem meeliep naar zijn plantage, en dat hij me dan zijn beste taro's, bananen en zoete aardappelen aanwees en me zei: "Die zijn voor onze tiende." Aan deze 'uitgelezen' vruchten besteedde hij de meeste zorg. Vaak werd ik tijdens de oogsttijd aangewezen om onze tiende naar de gemeentepresident te brengen. Ik herinner me dat ik op ons paard ging zitten, dat opa dan een zak van de beste taro's voor mij op de rug van het paard zette. Dan zei hij met een ernstige blik en toon: "Simi, wees er voorzichtig mee want dit is onze tiende." Mijn opa was diegene die mij al op jonge leeftijd leerde dat je aan de Heer alleen het beste geeft.' (*Tongan Saints: Legacy of Faith*, Laie, Hawaii: The Institute for Polynesian Studies, 1991, blz. 79-80; vertaald en uitgegeven door Eric B. Shumway.)

De ouderlingen L. Lionel Kendrick en Neil L. Andersen van de Zeventig.

Ik heb een soortgelijke ervaring meegemaakt als jongetje op de boerderij van mijn grootouders. Zij gebruikten het voorbeeld van één ei op tien of één kistje perzikken op tien kistjes. Jaren later heb ik dezelfde voorbeelden gebruikt om onze kinderen het beginsel van de tiende bij te brengen.

Ouders zijn altijd op zoek naar betere onderwijsmethoden en soms hebben die inspanningen onverwachte gevolgen. In een poging om onze jongste zoon het beginsel van de tiende bij te brengen, legde ik hem uit wat één tiende betekent in verband met de eieren van een kippenboerderij en de jonge kalveren of veulens die op een veevoerkorij geboren worden. Toen ik mijn – naar wat ik vond – duidelijke uitleg gegeven had, wilde ik even toetsen of onze zeventienjarige zoon de uitleg goed begrepen had. Ik vroeg hem zich voor te stellen dat hij een boer was die er eieren en jonge dieren bij had gekregen. Ik gaf hem de aantallen erbij en vroeg hem wat hij de bisschop als tiende zou geven. Hij dacht even diep na en zei toen: 'Ik zou hem een stokod paard geven.'

Natuurlijk hebben we nog wat doorgespraakt over het beginsel van de tiende en ik ben er trots op dat hij en zijn broers en zusters dat beginsel goed geleerd en toegepast hebben. Maar ik heb vaak moeten denken aan de woorden van die kleine jongen toen ik merkte hoe sommige volwassen leden van de kerk tegen de wet van tiende aankijken. Ik denk dat er nog altijd leden zijn die in houding en gedrag laten blijken dat zij de bisschop zoets als 'een stokod paard' willen geven.

Tiende betalen toetst onze prioriteiten. Dat heeft de Heiland ons geleerd toen Hij de volgende gelijkenis vertelde:

'Het land van een rijk man had veel opgebracht.

'En hij overlegde bij zichzelf en zeide: Wat moet ik doen, want ik heb geen ruimte om mijn vruchten te bergen.

'En hij zeide: Dit zal ik doen: ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en ik zal daarin al het koren en al mijn goederen bergen.

'En ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen liggen, opgetast voor vele jaren, houd rust, eet, drink en wees vrolijk.

'Maar God zeide tot hem: Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel van uw afgeëist en wat gij gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn?

'Zó vergaaf het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God' (Lucas 12:16-21).

Een hedendaagse illustratie van dat beginsel is het onvoorstelbare verhaal van twee mannen die voor de doodskist van een rijke vriend staan, en de ene man vraagt aan de andere: 'Hoeveel bezit heeft hij achtergelaten?'. Waarop de andere antwoordt: 'Hij heeft alles achtergelaten.'

President Lorenzo Snow heeft verklaard dat 'de wet van tiende een van de belangrijkste wetten is die ooit aan de mens is gepenbaar' (geciteerd door Le Roi C. Snow in 'The Lord's Way Out of Bondage', *Improvement Era*, juli 1938, blz. 442). Een getrouwe naleving van die wet opent de vensters des hemels voor stoffelijke en geestelijke zegeningen. Ik ontvang die zegeningen al mijn leven lang en zijn overvloedige zegeningen aan zijn kinderen.

Ik bid dat ieder lid van de kerk de zegeningen die beloofd zijn en afgegoten worden op hen die al hun tienden naar de schatkamer brengen, waardig mag zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Daarom ben ik (...) onderwezen'

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Laten alle gezinnen in de kerk nagaan hoe het staat met hun gezinsavond.'

Ouderling Hales, wij verwelkomen je als lid van de Raad der Twaalf. Ik denk dat we elkaar al dertig jaar kennen. Natuurlijk heb ik me altijd afgevraagd waarom jij naar Boston verhuisde toen ik in New York kwam wonen. En toen ik naar Boston verhuisde, ging jij weer terug naar New York. Je kunt me niet langer ontsnappen! Je gaat deel uitmaken van het beste quorum waar je maar toe kunt behoren vanwege de onderlinge broederschap en vriendschap. Welkom, ouderling Hales!

Het Boek van Mormon begint met de woorden: 'Ik, Nephi, uit eerzame ouders geboren en daarom enigmatische in al de geleerdheid van mijn vader onderwezen' (1 Nephi 1:1). Wat zou de wereld er anders uitzien als het dagboek van ieder kind van onze Hemelse Vader begon met een dergelijke zin - over onderricht krijgen van eerzame ouders.

We leven in een bijzondere tijd, waarin het evangelie van de Heer volledig hersteld is. Ons zendingsleger gaat zowel kwalitatief als kwantitatief vooruit; bijgevolg wordt het evangelie nu in meer talen en in meer landen verkondigd, en luisteren er meer mensen naar dan ooit tevoren. Nu er over de hele wereld wijken en ringen worden

georganiseerd, zijn creatieve geesten geïnspireerd tot de ontwikkeling van communicatiemiddelen, waarmee de instructies van de profeten steeds meer mensen kunnen bereiken. Het goede nieuws van het evangelie kan nu veel sneller verspreid worden, waardoor ieder mens de hoop op eeuwige vrede in zijn hart kan koesteren.

Een van de belangrijkste boodschappen van het evangelie is de leer van de eeuwige aard van het gezin. Wij wijzen de wereld op de waarde en het belang van het gezin. De problemen waar we nu echter mee te maken hebben, kunnen in veel gevallen worden teruggevoerd op de achteruitgang van het gezin. Steeds vaker moeten kinderen de ervaringen van een opvoeding thuis door liefhebbende ouders missen.

Het gezinsleven waarin kinderen en ouders samen leren, spelen en werken, is vervangen door een snelle, individuele magnetronmaaltijd en een avond voor de

buis. In 1991 was de National Association of Counties, vergaderd in Salt Lake City, van mening dat het gebrek aan gezinsinvloed een dusdanig peil had bereikt dat er van een crisis in de Verenigde Staten gesproken kon worden. Zij besteedden een goed deel van hun vergaderingen aan dit probleem en kwamen met vijf ideeën waardoor het gezin kan worden gesterkt.

Ten eerste, versterk de band door gezinsactiviteiten; ten tweede, stel redelijke regels en verwachtingen in; ten derde, draag bij tot een positief zelfbeeld; ten vierde, stel haalbare doelen; en ten vijfde, evalueer van tijd tot tijd de kracht en behoeften van het gezin.

Plotseling worden de waarschuwende woorden van onze profeten, die vanaf het begin der tijden geklonken hebben, bijzonder actueel. De profeten hebben ons geadviseerd en aangemoedigd aandacht te besteden aan ons gezin en spoed te zetten achter het zendingswerk om anderen de kennis van de waarheid en het belang van het gezin te kunnen brengen.

De instructies die de Heer in het begin aan Adam en Eva heeft gegeven laten er geen twijfel over bestaan wat hun verantwoordelijkheid was als ouders. Hun taken waren duidelijk. Wij weten dat zij de raad van de Heer hebben opgevolgd, want wij lezen:

'En ten dien dage prees Adam God, en hij werd vervuld, en begon te profeteren aangaande alle geslachten der aarde, zeggende: Geprezen zij de Naam van God, want wegens mijn overtreding zijn mijn ogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben, en wederom in het vlees zal ik God aanschouwen.

'En Eva, zijn vrouw, hoorde dit alles, en was verheugd, zeggende: Ware het niet, dat zij overtreeden hadden, dan zouden wij nimmer zaad hebben gehad, en nimmer het goed en het kwaad, en de vreugde onzer verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God alle gehoorzamen geeft.

'En Adam en Eva prezen den Naam van God, en zij maakten hun zonen en dochteren alles bekend' (Mozes 5:10-12).

Ja, onze eerste ouders kregen van de Heer al de verantwoordelijkheid om hun kinderen onderricht te geven.

Ook in de openbaringen die na de herstelling van de kerk zijn ontvangen, worden ouders aangespoord hun kinderen een goede opvoeding te geven. In afdeling 93 van de Leer en Verbonden staat dat de Heer sommige broeders kastijdde omdat zij hun gezin veronachtzaamden. We lezen:

'Maar Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen. (...)

'Gij hebt uw kinderen, in strijd met de geboden, geen licht en waarheid onderwezen; en de boze heeft nog steeds macht over u, en dit is de oorzaak van uw smart.

'En nu geef Ik u een gebod: Indien gij wilt worden bevrijd, moet gij uw eigen huis in orde brengen, want er zijn vele dingen in uw gezin, die niet zijn, zoals het behoort' (vss. 40, 42-43).

Jaren geleden heeft de kerk alle ouders aangespoord wekelijks gezinsavond te houden. Die gezinsavond is in de gezinnen van de kerk een gevestigd gebruik geworden. De gezinsleden brengen de maandagavond met elkaar door. Ze behoren op die avond geen kerkactiviteiten of andere sociale verplichtingen te hebben. Ons zijn grote zegeningen beloofd als wij trouw gezinsavond houden.

President Lee heeft gezegd:

'Houd dit in gedachte: als de zending van Elia volledig begrepen wordt, zal het hart van de kinderen zich wenden tot de vaders, en de vaders tot de kinderen. Dat geldt net zozeer aan deze kant van de sluier als aan de andere kant. Hoe zullen we ons voelen als we een kind verliezen omdat we onze verantwoordelijkheid niet serieus hebben genomen en geen gezinsavond hebben gehouden? De hemel zal dan de hemel niet zijn als we niet alles wat in ons vermogen ligt, hebben gedaan om ons nageslacht te redden' (*Relief Society Courses of Study, 1977-1978, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1977, blz. 2*).

Hij vervolgde:

'Als u de ware geest van Elia bezit en begrijpt dat die niet alleen slaat op het werk voor hen die ons zijn voorgedaan, moet uw hart, vaders en moeders, zich *nu* tot uw kinderen wenden. Wend uw hart tot uw kinderen en onderricht hen; maar doe dat als ze jong zijn en ontvankelijk. Als u uw

gezinsavond veronachtzaamt, veronachtzaamt u het begin van de zending van Elia net zo zeer als wanneer u uw genealogisch onderzoek zou veronachtzamen' (ibid., cursivering toegevoegd).

Ik denk vaak met plezier terug aan de tijd dat onze kinderen nog thuis waren. Onlangs heb ik mij nog eens bezonnen op die tijd en overwogen wat ik anders zou doen als ik de kans kreeg om het over te doen. Er zijn twee terreinen waarop ik zeker verandering zou aanbrengen.

Ten eerste zou ik mij met mijn vrouw meer verdiepen in onze taak van ouders; we zouden ons er in een soort leidinggevend comité op toeleggen om te leren, te communiceren, te plannen en te organiseren.

Ten tweede zou ik, als we het konden over doen, meer tijd in het gezin doorbrengen. Dat omvat ook meer beginselvaste, zinvolle gezinsavonden.

Ouders behoren de gezinsavond niet helemaal alleen te plannen en voor te bereiden. De beste gezinsavonden die ik heb meegeemaakt, waren die waaraan de jongeren in het gezin actief deelnamen.

Ik doe een beroep op alle geweldige diakenen, leraren en priesters, en op alle bijenkorfmeisjes, rozenmeisjes en lauwermeisjes om veel bij te dragen tot het succes van de gezinsavond. In veel gezinnen kunnen jullie het geweten van het gezin zijn. Jullie hebben per slot van rekening de meeste baat bij die ervaringen. Als jullie een vreedige, veilige, kansrijke wereld willen, kan jullie bijdrage in het ouderlijk gezin toevoegen aan het welzijn, van zelfs de hele wereld.

Ik herinner me daar een voorbeeld van dat plaatsvoord toen onze kleinkinderen bij ons de kersttijd doorbrachten. We hadden een busje gehuurd om samen te kunnen reizen. Opa en oma zaten in het busje, en ook mijn zoon en zijn drie kinderen. De vrouw van mijn zoon was thuisgebleven met de kleintjes. Ik reed en mijn vrouw zat naast mij kaart te lezen. Achterin het busje hoorde ik Audrey, het oudste kind, tegen haar vader zeggen: 'Papa, een van onze doelen is dit jaar als gezin het Boek van Mormon uit te lezen. Vandaag is de laatste dag van het jaar. Waarom lezen we het nu niet even uit? Dan blijven we op schema.'

Het was voor mij een bijzondere ervaring om te horen hoe mijn zoon en zijn drie kinderen bij toerbeurt de laatste hoofdstukken van Moroni voorlezen en zo hun doel haalden om het Boek van Mormon uit te lezen. Denk eraan dat het voorstel werd gedaan door een jongevrouw, niet een van de ouders.

Jullie zijn een uitgelezen generatie – bestemd voor deze belangrijke tijd in de geschiedenis van de mensheid. Jullie kunnen zoveel toevoegen aan de geestelijke groei bij jullie thuis. Ik geef jullie de uitdaging om thuis jullie enthousiaste, jeugdige geest te laten gelden bij de evangeliebeleving van het gezin. Denk aan de raad van president Joseph F. Smith:

'Ik zou willen dat mijn kinderen en alle kinderen in Zion begrepen dat er in deze wereld voor hen niets van grotere waarde is dan de kennis van het evangelie, dat in de laatste dagen door de profeet Joseph Smith hersteld is. Niets kan dat bij verlies vergoe-

den. Niets ter wereld kan de vergelijking doorstaan met de uitmuntendheid van de kennis van Jezus Christus. Daarom behoren alle ouders in Zion aandacht te schenken aan hun kinderen en hun de beginselen van het evangelie te leren, en hen ertoe aan te zetten hun plicht te doen – niet plichtmatig, niet omdat u er bij hen op aan dringt. Probeer uw kinderen te doordringen van de waarheid en liefde voor het evangelie, zodat zij hun plicht niet alleen zullen doen om hun ouders te behagen, maar omdat ze daar zelf het nut van inzien' (*Masterpieces of Latter-day Saint Leaders*, verzameld door N.B. Lundwall, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1953, blz. 78).

De gezinsavond is voor iedereen, voor gezinnen met twee ouders, voor eenoudergezinnen, voor een alleenstaande. Huisonderwijzers, wij doen een beroep op u om tijdens uw huisonderwijs de gezinsavond aan te moedigen en nieuw leven in te blazen.

Onze huidige profeet, president Ezra Taft Benson, heeft ons herinnerd aan de noodzaak van de gezinsavond en datgene wat van een gezinsavond een succes maakt. Hij heeft gezegd:

'Het gezinsavondprogramma van de kerk, in het leven geroepen om het gezin te sterken en te beschermen, bestaat uit een avond waarop ouders hun kinderen bij elkaar roepen. Er wordt een gebed uitgesproken, er worden lofzangen en andere liedjes gezongen, er wordt uit de Schriften gelezen, er worden gezinsaanlegenheden besproken, talenten naar voren gebracht, de beginselen van het evangelie worden onderricht en vaak worden er spelletjes gespeeld en komen er zelfgemaakte lekkernijen op tafel' (Official Report of the Phillipine Islands Area Conference, 1975, blz. 10).

Wij hopen dat u die suggesties van de profeet zult overnemen.

Hij vervolgt: 'Een profeet van God heeft beloofd dat wie gezinsavond houdt, gezegend zal worden: "Als de heiligen die raad zullen opvolgen, beloven wij u dat u groterlijks gezegend zult worden. De liefde en gehoorzaamheid in het gezin zullen toenemen. In het hart van de jongeren in Israël zal geloof opbloeien en zij zullen de kracht ontwikkelen om de kwade invloeden om hen heen te kunnen bestrijden'" (ibid.).

Wij sporen iedereen aan de raad van onze profeet op te volgen. Laten alle gezinnen in de kerk nagaan hoe het staat met hun gezinsavond. Dit programma is een schild en bescherming tegen de kwade invloeden van deze tijd en zal u, als individu en als groep, grotere vreugde in dit leven en in het leven hierna brengen.

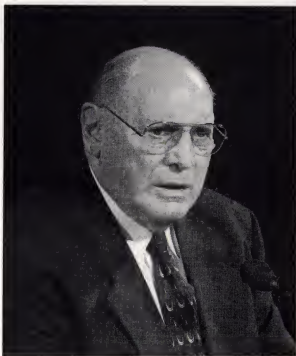
Moge God ons zegenen dat wij dit immers belangrijke programma in ons gezin nieuw leven inblazen. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Priesterschapsbijeenkomst
2 april 1994

Leef in gehoorzaamheid

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Mijn boodschap aan jullie, jongemannen, is deze: door gehoorzaamheid aan de wetten van het evangelie kunnen jullie je omhoogtrekken boven het moeras van zonde dat ons in deze wereld omgeeft.'

Geliefde broeders, het stemt mij nederig en ik voel mij vereerd om van avond de priesterschap van de kerk van de Heer te mogen toespreken. Deze priesterschap omvat nu meer dan twee miljoen mannen en jongens over de hele wereld die met de Heer een verbond hebben gesloten om zijn dienstknechten hier op aarde te zijn. Wij doen zijn werk. Het is een grote verantwoordelijkheid. Hij heeft ons de opdracht gegeven om 'te waarschuwen, uit te leggen, te vermanen, te onderwijzen, en allen uit te nodigen tot Christus te komen.'¹ Wij zijn geroepen om met geheel ons hart, onze macht, ons verstand en onze sterkte² te arbeiden om 'de zaak van Zion voort te brengen en te vestigen'.³ Wij zijn door ons aller Vader 'uitgekozen Hem altijd te dienen'.⁴

Vanavond wil ik graag de Aäronische priesterschap toespreken. Ik bid vurig om de leiding van de Heilige Geest, zodat de belofte van de Heer mag worden vervuld: 'Daarom begrijpen hij, die predikt, en hij, die ontvangt, elkander en worden beiden opgebouwd, en zij verheugen zich te zamen'.⁵

Mijn boodschap aan jullie, jongemannen, is deze: door gehoorzaamheid aan de wet-

ten van het evangelie kunnen jullie je omhoogtrekken boven het moeras van zonde dat ons in deze wereld omgeeft. Gehoorzaamheid aan die wetten zal je niet alleen een betere dienstknecht van de Heer maken, het zal je beter in alles in je leven maken, of het nu je werk in de kerk is, je gezin, studie, bedrijf, beroep, wetenschap, sport of welke andere zinvolle bezigheid ook. Je wordt een betere zoon, een betere broer en een betere vriend. Je zult meer van het leven genieten; je wordt gelukkiger, en je zult gemoedsrust hebben omdat je weet dat je leven aanvaardbaar is voor je Hemelse Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus.

Wij, die in deze geweldige priesterschapsorganisatie werkzaam zijn, doen dat omdat we allemaal geroepen en gekozen zijn.⁶ God wil dat we gewillig en gehoorzaam dienen. Wij die een doopverbond hebben gesloten en die een roeping hebben aanvaard om in Gods koninkrijk als dragers van het heilige priesterschap anderen te dienen, hebben erin toegestemd om onze wil aan de zijne ondergeschikt te maken. We moeten nederig zijn, 'onderworpen en (...) te allen tijde naarstig in het onderhouden der geboden Gods'.⁷ Jonge broeders, 'gedenk (...) om in [je] jeugd wijsheid te leren; ja, leer in [je] jeugd de geboden van God te onderhouden'.⁸ Niets is belangrijker voor jullie dan gehoorzaamheid aan Gods geboden.

President Ezra Taft Benson heeft gezegd dat 'gehoorzaamheid de eerste wet van de hemel' is.⁹ Dat beginsel geldt voor ons allemaal.

Toen ik laatst op bezoek was op een grote veehouderij in Argentinië, zag ik een prachtige voorbeeld van gehoorzaamheid. Op een ochtend hadden de gauchos heel vroeg veertig paarden binnen de omheining geleid zodat elk zijn paard kon kiezen. Gauchos zijn niet zoiets als cowboys. Elke gaucho ging de omheining binnen en floot zachtjes. Dat was om te laten weten dat hij er was. Toen de paarden het zachte fluiten hoorden, gingen ze naast elkaar voor het hek staan. Ze hielden het hoofd hoog, keken

strak naar hun bazen en hielden de oren alert gespits. Ze lieten zich door niets afleiden en leken te trappelen om zich nuttig te maken. Ze gingen snel op een rij staan, alsof ze in het leger waren en geïnspecteerd moesten worden. De gauchos liepen om en floten weer. De paarden liepen snel om naar de andere kant van de omheining en gingen weer op een rij staan, tegenover de gauchos. Het leek wel alsof een exercitiesergeant ze in de houding had laten staan. Elke gaucho koos een paard voor het werk van die dag en liep ernaartoe. De andere bleven staan, in afwachting van hun taak.

Toen ik vroeg hoe de gauchos die paarden zo gehoorzaam hadden gekregen, werd mij verteld dat de paarden al van jongs af getraind werden. Elk veulen werd door een liefdevolle moeder en andere volwassen paarden begeleid. De gauchos trainden de jonge veulens op een vriendelijke manier: zonder slaag, lasso of zweep.

Toen ik naar dat vertoon van gehoorzaamheid keek, moest ik aan jullie denken, Aäronische-priesterschapsdragers, en hoe jullie door je moeder onderwezen worden, net als de tweeduizend krijgers van Helaman,¹⁰ en door een liefdevolle vader en priesterschapsleiders. In gedachten zag ik hoe jullie hun goede voorbeeld volgen, jezelf leren beheersen, en alert blijven – bereid om je nuttig te maken voor je Heer en Meester wanneer Hij je kiest en roept.

Naarmate je ouder en volwassenere wordt, zul je meer vrijheid willen, en krijgen, om je leven te leiden zoals jij dat zelf wilt en je eigen beslissingen te nemen. Dat moet ook. Wij hopen en bidden dat je sterk en gehoorzaam in het geloof zult opgroeien en dat je, net als de jonge Jezus, zult toenemen 'in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen'.¹¹

Wij sporen je aan om gehoorzaam en getrouw te zijn in je priesterschapsstaken. God heeft je in deze jonge jaren al de bevoegdheid gegeven om in zijn naam te handelen. Het Aäronisch priesterschap maakt je klaar voor de tijd dat je de hogere bevoegdheid van het Melchizedeks priesterschap zult ontvangen. Bereid je goed voor op die grote zegen door nu getrouw te zijn in het grootmaken van je Aäronisch priesterschap.

Welke roeping je ook krijgt, doe daarin je best. Zorg dat je het waardig bent om de heilige symbolen van het avondmaal klaar te zetten, te zegenen en rond te dienen. Maar ijverig de vastengaven op om je bisschop te helpen in zijn taak om voor de armen te zorgen. Ga trouw op huisonderwijs. Huisonderwijs is een prima voorbereiding op je zending. Woon steeds al bij vergaderingen bij. Bestudeer je Schriften, bid elke dag en betaal je tiende.

Als jullie gehoorzame dragers van het

Aäronisch priesterschap zijn, kan ik je beloven dat je tegen de tijd dat je het Melchizedeks priesterschap ontvangt, klaar bent om als zending het evangelie van Jezus Christus stoutmoedig en met overtuiging te verkondigen. Je zult ook beter voorbereid zijn op de voorrechten en uitdagingen van het huwelijk en het vaderschap.

Om zendingen te helpen trouw en gehoorzaam te blijven, geven we ze een klein handboekje. We vragen ze om het steeds bij zich te dragen en er vaak in te lezen. We hebben ook zo'n handboekje voor de jongemannen en jonge vrouwen gemaakt. Het heet *Voor de kracht van de jeugd*. We vragen je het steeds bij je te dragen, er vaak in te lezen, en de raad die er in staat op te volgen. Die raad kan je tegen het kwaad beschermen en je helpen te gehoorzamen, zelfs als gehoorzaamheid moeilijk is.

Laat je, bij het opbouwen van je leven in gehoorzaamheid aan het evangelie en het nastreven van je doelen, niet ontmoedigen door tijdelijke tegenslagen en teleurstellingen. Bedenk dat het noodzakelijk is 'dat er een tegenstelling in alle dingen is'.¹² Door hindernissen te overwinnen, zul je groeien en leren. De Heer heeft ons allen aangespoord om zijn geboden te onderhouden en tot het einde toe te volharden.¹³

Ongetwijfeld zijn jullie er al achter gekomen dat gehoorzaamheid niet altijd gemakkelijk is. Het lijkt soms benauwend, ongemakkelijk of zelfs onmogelijk. 'Maar bij God

zijn alle dingen mogelijk'.¹⁴ Je kunt gehoorzaam zijn. Je kunt Satan verslaan en verleiding overwinnen. God zal niet toestaan 'dat jij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat jij ertegen bestand zijt'.¹⁵ De Heer verwacht niets van jou wat je niet kunt. Denk aan het geloof van Nephi toen hij getuigde: 'Ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt'.¹⁶

We leven in een wereld vol kwaad. De wervelwind van ruzie en strijd, verleiding en zonde kolkt om ons heen. 'Het priesterschap is een schild tegen verleiding; het motiveert en inspireert jongemannen tot de hoogste en meest verheven daden; elke jongeman, of hij nu het ambt van diaken, leraar of priester draagt, is een dienstknecht van Jezus Christus'.¹⁷ Hoe kunnen we Hem dienen als we ons niet verre houden van het kwaad van dit sterfelijk leven? Sommigen denken ten onrechte dat het onmogelijk is om aan de zonden van de wereld te ontkomen. Om aan het kwaad te ontsnappen, proberen enkelen zich zelfs van de buitenwereld af te zonderen. De Heiland bad 'niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze'.¹⁸ Dat is ook ons gebod voor jullie.

Bereidwillige gehoorzaamheid geeft blijvende bescherming tegen Satans verlok-

kende en aantrekkelijke verleidingen. Jezus is ons volmaakte voorbeeld van gehoorzaamheid. Leer te doen wat Hij deed toen Satan Hem in de woestijn verleide. Hoewel hij door het vasten was verzwaakt, was zijn antwoord snel en resoluut: 'Ga weg, Satan'.¹⁹ Ouderling Neal A. Maxwell heeft over het voorbeeld van de Heiland in het weerstaan van verleiding gezegd: 'Jezus merkte de grote verleidingen wel op, maar Hij bleef er niet steeds bij stilstaan. In plaats daarvan wees Hij ze direct af. *Als we met verleidingen gaan spelen, gaan zij al met ons spelen!*'²⁰ Als Satan zich aandient, sluit hem dan zo snel mogelijk buiten. Geef verleiding niet de minste kans om met je te gaan spelen.

Ik smeek jullie, jonge broeders van de priesterschap, om je niet in te laten met de vloek van onzedelijkheid die de aarde plaagt. Stig uit boven het moeras van pornografie, obsceniteit en smerigheid. Wees deugdzaam en kuis. Houd je jonge zusters in het evangelie hoog door hun ontliekende vrouwelijkheid te respecteren en hun deugdzaamheid te beschermen. Gedraag je altijd volgens Gods geboden als je bij hen bent. Je vriendeninnen moeten rein en zuiver blijven. Net zoals je de kuisheid van je eigen zus zou beschermen, moet je ook de deugdzaamheid van je zussen in Gods gezin beschermen.

Als je een fout maakt, zorg dan dat je vergeving krijgt door je oprecht en nederig te beken. God vergeeft; het is een wonder dat mogelijk is gemaakt door het zoenoffer van zijn Zoon, Jezus Christus. Maar vergissingen die in jouw ogen klein zijn kunnen, als ze niet worden rechtgezet, enorme gevolgen hebben.

Het Eerste Presidium heeft heel duidelijk aangegeven dat ernstige zonden, vooral onzedelijkheid, ervoor kunnen zorgen dat een jongeman niet op zending kan. Ja, bekeering is mogelijk, maar het voorrecht en de zegen van een voltijszending voor de Heer kan verloren gaan door overtreding. Door kortstondig af te dwalen kan iemand die verder een voortreffelijk leven leidt, dat belangrijke voorrecht verspillen. Broeders, blijf altijd waakzaam!

Zelfs al heeft een liefdevolle God bekeering mogelijk gemaakt, je hebt gewoon geen tijd om aan zonde te verspillen. Zonde verwordt de ziel; genezing vertraagt de vooruitgang en kost tijd die anders gebruikt had kunnen worden voor productief dienstbetoon en vooruitgang. De Heer heeft trouwe jongemannen nodig, nu en in de toekomst, om te strijden tegen de krachten van Satan die de aarde teisteren.

Ik wil jullie graag iets uit m'n eigen jeugd vertellen, een ervaring die mij leerde hoe belangrijk het is om gehoorzaam te zijn en zelfs de kleine dingen goed te doen. Op school en op de universiteit vond ik het

heerlijk om *American Football* te spelen. Ik wilde een goede sportman zijn. Ik kan me een bepaalde wedstrijd nog goed herinneren. Het team van onze universiteit moest tegen de University of Colorado in de finale spelen. We waren goed getraind en voorbereid.

De ster van het team van Colorado was Byron 'Whizzer' White, een voortreffelijk sportman. Hij was een snelle, wendbare en sterke quarterback. Zijn atletische vermogens waren legendarisch. Zijn studieresultaten waren al even indrukwekkend. Hij won later een Rhodes-studiebeurs en werd rechter aan het Amerikaans hooggerechtshof. Hij is onlangs met pensioen gegaan.

Onze verstandige trainer heette Ike Armstrong. Voor de wedstrijd begon gaf hij ons instructies, waaronder de volgende twee eenvoudige waarschuwingen: ten eerste, trap de bal nooit naar Whizzer White; en ten tweede, zorg dat hij nooit voorbij de *scrimmage*-lijn komt.

We deden wat hij gezegd had en hielden Colorado de hele eerste helft van scoren af. Maar aan het begin van de tweede helft scoorde Whizzer White een *field goal* [drie punten]. Wij kwamen terug met een *touchdown* en maakten ook het extra punt. Aan het einde van de derde spelperiode stonden we met 7-3 voor.

In de vierde spelperiode brachten wij de bal met een trap in het spel. De bal kwam met een grote boog terecht in de hoek van het veld, bij hun *endzone*. Whizzer White plukte de bal bij zijn *5 yard*-lijn uit de lucht en liet zich naar zijn *5 yard*-lijn terugzakken om te voorkomen dat hij direct zou worden getackeld. En toen rende hij naar voren met de snelheid, kracht en bewegelijkheid die hem beroemd hadden gemaakt en wist elke speler van ons team te ontwijken. Ik kon hem maar net met mijn pink aanraken. Hij liep het hele veld over: *touchdown*; te gek voor Colorado, teleurstellend voor ons.

Later in de vierde spelperiode stormde Whizzer rechts voorbij de *scrimmage*-lijn en vijftig meter verder was het weer een *touchdown*. De eindstand was 17-7. Colorado won de wedstrijd en werd regionaal kampioen.

Hoewel wij toen verloren, leerde ik hoe belangrijk het is om constant gehoorzaam te zijn aan de concrete instructies van onze leider. Omdat we in twee korte spelmomenten niet deden wat onze trainer voor de wedstrijd had gezegd – twee kleine afdwalingen in een verder uitstekende wedstrijd – verloren we de wedstrijd en het kampioenschap. Meer was er niet nodig om iets te verliezen waar we zo hard voor hadden gewerkt.

Ik getuig tot jullie, broeders, dat onze Hemelse Vader van je houdt en wil dat je elke zegen ontvang die Hij voor zijn kinderen bestemd heeft, ook de zegeningen van geluk en vrede. Wij, de leiders van zijn kerk,

houden van je. We bidden oprecht en constant voor jullie. Jullie leiders in je wijk of gemeente en in je rilling of district houden ook van je en bidden voor je. De geboden en liefde van je ouders voor jou zijn grenzeloos. We willen allemaal dat je succes hebt in het leven en dat je aanspraak kunt maken op Gods allergrootste zegen: het eeuwige leven in dit aardse leven te bereiken en te bewijzen dat je het waardig bent om eeuwige zegeningen te ontvangen, moet je leren gehoorzamen. Er is geen andere manier. Gehoorzaamheid geeft je grote macht en kracht.

De geboden van het evangelie komen van een tedere, liefhebende Vader, die ons zijn wetten gegeven heeft om ons gelukkig te maken, ons te beschermen, en ons te helpen de onontkoombare pijn en ellende te vermijden die altijd volgen als we aan Satan en zijn verleidingen toegeven. 'Godeloosheid bracht nimmer geluk.'²¹ God is werkelijk onze liefdevolle Vader. Alles wat Hij doet, is voor ons welzijn. Hij weet alles. Hij kent ons veel beter dan wij onszelf kennen, en Hij weet wat het beste voor ons is.

Jullie zijn bijzondere jongemannen. Moge de Heer ieder van jullie zegenen met de kracht en moed om zijn wil te gehoorzamen en je ijverig voor te bereiden op het werk en de vreugde die voor je liggen. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

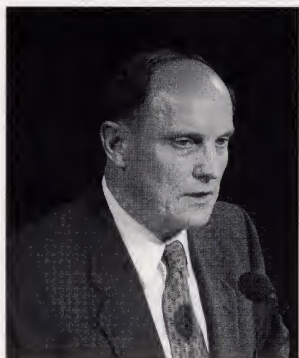
NOTEN

1. Leer en Verbonden 20:59.
2. Leer en Verbonden 4:2.
3. Leer en Verbonden 6:6.
4. Lofzang 167.
5. Leer en Verbonden 50:22.
6. Zie Johannes 15:16.
7. Alma 7:23.
8. Alma 37:35.
9. Ezra Taft Benson, studiebijeenkomst voor zendingspresidenten, 21 juni 1988; zie *Teachings of Ezra Taft Benson* (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), blz. 26.
10. Zie Alma 56:47-48.
11. Lucas 2:52.
12. 2 Nephi 2:11.
13. Leer en Verbonden 14:7.
14. Matteüs 19:26.
15. 1 Korintiërs 10:13.
16. 1 Nephi 3:7.
17. Joseph L. Wirthlin, *A Heritage of Faith* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1964), blz. 78.
18. Johannes 17:15.
19. Matteüs 4:10.
20. Neal A. Maxwell, *Ensign*, mei 1978, blz. 71; cursivering toegevoegd.
21. Alma 41:10.

Houd uw verbonden in gedachte

Ouderling Charles Didier
van het Presidium der Zeventig

'Er is altijd een verband tussen in gedachte houden, doen en geluk, en tussen vergeten, niet doen en droefheid.'

Eeuwig en altijd op weg naar of op de terugweg van een vergadering – zo worden wij als heiligen der laatste dagen vaak getyeerd. Dat is over het algemeen terecht, maar we moeten wel bedenken waarom dat zo is. De Heer heeft ons door openbaring eraan herinnerd dat als we bijeen zijn, zoals vanavond, we onderricht en gesticht moeten worden, zodat we zullen weten hoe we moeten handelen ten opzichte van zijn wet en geboden (zie Leer en Verbonden 43:8–9). Hoe belangrijk is het om aan die instructies te denken?

Eraan denken wil zeggen in gedachte houden, in het geheugen bewaren om er later weer op terug te komen. Ik houd iets in gedachte zodat ik er later wat mee kan doen. Voor jongens als jullie, jongemannen, die nog naar school gaan, wil dat zeggen dat je feiten of informatie uit je hoofd leert om goede cijfers te halen, waardoor je voor een examen slaagt en je je gelukkig voelt. Misschien ben je ook tot de ontdekking gekomen – en misschien wel door droeve ondervinding – dat vergeten betekent dat je iets niet in gedachte hebt gehouden, waardoor je slechte cijfers haalde en je je ongelukkig voelde. Er is altijd een verband tussen onthouden, doen en geluk, en tussen vergeten, niet doen en droefheid.

Dat geldt natuurlijk net zo goed voor geestelijke zaken. Ik houd het evangelie en de verbonden in gedachte, en ik handel ernaar. Ik leg me erop toe en ontvang de zegeningen die uit die verbonden of geboden voortvloeien. Als ik mijn geloof en mijn verbonden vergeet en mezelf er niet op toeleeg en niet voor mijn heil werk, zal ik de beloofde zegeningen niet ontvangen.

Met deze geestelijke levensles voor ogen, wil ik u graag deelgenoot maken van wat herinneringen die ik als bekeerling heb. Misschien dat sommigen onder u – jong of oud – erdoor geholpen worden om in alle omstandigheden 'als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen' (Mosiah 18:9).

Het begon allemaal op mijn doopdag. Ik was een 22-jarige student. We waren met een klein groepje in een zwembad in Brussel. We hadden geen eigen gebouw in die tijd. Er was geen doopvont, geen bisschop; er waren alleen twee zendingen en een paar gemeenteleden om ons te steunen. Ik had geen familieleden bij me. Het was de eerste stap in het bekende en het onbekende. Het bekende was een vast getuigenis van Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser; van Joseph Smith, een profeet; van het Boek van Mormon; en van de kerk, de enige ware kerk op aarde. Het onbekende moest nog ontdekt en ervaren worden.

Een tipje van de sluier werd opgelicht toen ik na mijn doop het priesterschap ontving. In die tijd was het zo dat een bekeerling bijna een verhoor werd afgenomen om het priesterschap te mogen ontvangen. Er gingen drie maanden voorbij voordat er een gesprek met mij werd gevoerd en ik tot diaken werd geordend. Op die zondagochtend stond ik voor de avondmaalstafel om de symbolen van de verzoening van de Heer Jezus Christus rond te dienen. Ik weet nog hoe het er daar uitzag, bepaald anders dan de overladen versieringen van de kerk waar ik eerst lid van was geweest. De eetkamer van een woning was omgebouwd tot vergaderzaal voor de avondmaalsdienst, die door enkele leden werd bijgewoond. Dat was de eerste keer dat ik mijn roeping in het pries-

terchap groot kon maken. Negen maanden later werd ik tot leeraar geordend en leerde ik hoe ik over de weinige leden van de kerk moest waken en hen bij meningsverschillen en ups en downs moest onderrichten.

Het waren ook boeiende dagen. De priesterschapsvergadering bestond uit een kringetje van twee zendingen, mezelf en twee andere broeders; samen lazen we de les die op één stenciltje stond. Er was geen lesboek voor de priesterschap, en er waren slechts twintig afdelingen van de Leer en Verbonden in het Frans vertaald. We hadden geen Parel van grote waarde; maar we hadden wel een compleet Boek van Mormon. Dit geweldige boek ging van hand tot hand en we bestudeerden de verbonden en leerstellingen van de Heer. Regel op regel, steen voor steen, bouwde ik mijn geestelijke geheugenbank op en had ik geestelijke vreugde.

Na nog eens vier maanden werd ik tot priester geordend. Nu stond ik aan de andere kant van de avondmaalstafel. Het decor was hetzelfde, maar ik voelde me anders. Ik besefte dat ik op dat ogenblik de symbolen van de verzoening zegende en in mijn geheugen grifte 'dat zij het mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van uw Zoon, en voor U getuigen (...) Zijner altijd indachtig te zijn, en zijn geboden te onderhouden (...) opdat zij altijd zijn Geest met zich mogen hebben' (Leer en Verbonden 20:7). Het was een onvergetelijke ervaring, en als ik nu als algemene autoriteit het avondmaal zeg, zie ik nog steeds voor me hoe het toen was.

Na mijn doop gingen er twee jaar voorbij voor de dag kwam dat ik het Melchizedeks priesterschap ontving en tot ouderling werd geordend. Weer legde de zendingspresident zijn handen op mijn hoofd. De bevoegdheid en macht om in de naam van de Heer te handelen werden mij verleend. Zij werden met wederzijds goedvinden met een eed en een verbond ontvangen. De eed was de verzekering dat de beloften van de overeenkomst door beide partijen zouden worden gehouden; het verbond, dat de voorwaarden van de overeenkomst in acht zouden worden genomen.

Als ik terugdenk aan mijn voorbereiding in het priesterschap door de Heer te dienen, zie ik dat het in gedachte houden van mijn verbonden mij hielp mijn roeping in het priesterschap te eren en groot te maken, de geboden te onderhouden, en geestelijke vreugde in dit leven te vinden ter voorbereiding op het eeuwige leven. In die vormingsjaren vergaten veel van mijn jonge vrienden in de kerk hun verbonden en keerden zij een voor een naar de wereld terug. De wereld staat altijd tussen God en de mens. Er zijn twee keuzemogelijkheden, maar er is slechts één goede keuze.

Hoe kunnen wij worden gesterkt in onze keus om de Heer te dienen? Door ons gewoon op de leringen van Jezus Christus te richten, die het heil garanderen van hen die ze in gedachte houden, ze te aanvaarden en ernaar te handelen. Hoe ging dat voor mij in zijn werk?

Als jongeman overdacht en bestudeerde ik de leer van het eeuwige huwelijk en het eeuwige gezin. Ik was daar zeer in geïnteresseerd en het was een sleutel tot mijn bekering geweest. Ik had gezien hoe het huwelijk van mijn ouders was stukgelopen. Ik had het verdriet gezien van nabestaanden die geen geestelijke kennis bezitten en treurden om een sterfgeval. Ik had het verdriet gezien van vrienden die buiten de tempel trouwden. Ik wilde die tragiek vermijden.

Wat is die leer? In de Bijbel staat dat Adam geschapen werd maar dat hij alleen was. We lezen: 'Maar voor zichzelf vond hij geen hulp, die bij hem paste' (Genesis 2:20). Daarom schiep God de vrouw – niet nog een man – en gebod dat ze door de heilige huwelijksband verenigd zouden worden. Die eerste hemelse, rechtvaardige, door God beschikte verbintenis tussen man en vrouw, werd met deze woorden verzegeld: 'Een man (...) [zal] zijn vrouw aanhangen' (Genesis 2:24). Dat is de leer zoals die vastligt, en die zal nooit veranderen. In de hedendaagse openbaring komt zij als volgt terug: 'Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankeulen en geen ander' (Leer en Verboden 42:22). Dit samengaan wordt voltrokken met het gezag van het eeuwige priesterschap in een heilige verordening, de verzegeling in de tempel. Het wordt ook het nieuwe en eeuwige huwelijksverbond genoemd, en het doel ervan is echtparen op aarde samen te binden en ze in het hiernaamts tot volledige verhoging in het koninkrijk van God te brengen. Daarna kregen Adam en Eva tevens het gebod zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen. 'En [Adam] noemde zijn vrouw Eva, omdat zij de moeder van alle levenden is geworden' (Genesis 3:20).

Dit ware concept van het huwelijk en het gezin, de eenheid die bestaat uit man, vrouw en kinderen die aan elkaar verzegeld zijn, werd in het begin door God ingesteld om eeuwige gezinnen te scheppen. Dat grondbeginsel werd mijn doel, het beeld dat ik voor ogen hield, en werd verwezenlijkt toen mijn levensgezinnen en ik in de Zwitserse tempel in Zollikofen werden verzegeld. Als echtgenoot, vader, en later als grootvader, was en ben ik verantwoordelijk voor de ontwikkeling, materiële verzorging, bescherming en het heil van mijn gezin.

Een andere sleutel tot mijn bekering was de kerk als goddelijk instituut, geleid met het gezag van het priesterschap. Het verschafte mij het raamwerk waar ik als lid van

die verbondsgroep op kon steunen. Ik was niet in staat het behoud van mijn gezin helemaal alleen tot stand te brengen.

Ouderling John A. Widtsoe heeft geschreven: 'De kerk, de gemeenschap van mensen met hetzelfde intelligente geloof en verlangens en dezelfde gebruiken, is de georganiseerde instelling waardoor God met zijn kinderen handelt en zijn wil bekendmaakt. Daarnaast moet de bevoegdheid om op aarde namens God te handelen bij een organisatie berusten, en niet bij individuele mensen. Dat gezag berust bij de kerk in de vorm van het priesterschap, om door de mens te worden gebruikt' (*Priesthood and Church Government*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939, blz. 180).

De kerk biedt een unieke ondersteuning voor mensen en gezinnen om datgene te doen wat ze niet zelf kunnen doen, zoals het ontvangen van de essentiële verlossende verordeningen. Zij biedt materiële hulp in tijden van ontbering. Ook is de kerk naast het gezin een laboratorium waar we kunnen dienen, leren, en naastliefde, de reine liefde van Christus, kunnen oefenen.

Ik heb in deze kerk ook ondervonden dat het priesterschap patriarchaal van opzet is, en dat God een God van orde is. Hij staat aan het hoofd, en naar dit voorbeeld wordt het priesterschap verleend aan mannen die dat waardig zijn, zodat zij thuis hun gezin kunnen presideren. De man en vader, de patriarch, moet in gerechtigheid presideren en de macht van zijn priesterschap uitoefenen om zijn vrouw en gezin tot zegen te zijn. De man en zijn vrouw zijn als partners werkzaam in het bestuur van hun gezin;

beiden handelen in gedeeld leiderschap en zijn van elkaar afhankelijk. Zij zijn één in het nastreven van hun eeuwige heil, waarbij de één het priesterschap draagt en de andere dat eert en de zegeningen ervan ontvangt. De één is niet meer of minder dan de ander. Ieder draagt zijn of haar specifieke verantwoordelijkheid en handelt in zijn of haar rol.

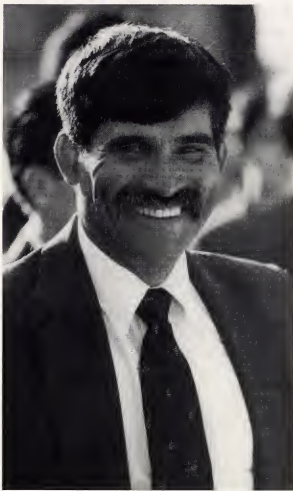
Er kan nog veel meer worden gezegd over het priesterschap en wat het uniek maakt. Het is de bevoegdheid die God aan de mens heeft gedelegeerd, waardoor hij een rol krijgt in het heilsplan. In wezen is daarin de ware leer van de Vader vervat; de onveranderlijke correcte beginselen om onszelf te besturen en de kennis om volgens de gegeven wet en geboden te handelen.

In deze tijd van toenemend individualisme en egocentrisme wegen meningen nu zwaarder dan feiten en leerstellingen. De eigen keus wordt verheerlijkt boven andere waarden en beginselen. Typerende uitspraken zijn: 'Niemand hoeft mij te vertellen hoe ik verlost moet worden; ik heb geen profeten, zieners of openbaarders nodig om te weten wat God van mij verwacht; ik hoef geen kerkvergaderingen bij te wonen, naar toespraken te luisteren of uitdagingen op te pakken.'

Tegenwoordig staat het concept van priesterschap en kerkelijk gezag terecht voor de wereld, en zelfs voor sommige leden van de kerk die denken dat de Latijnse uitdrukking *vox populi, vox Dei* in de kerk letterlijk opgevat kan worden als 'de stem van het volk is de stem van God'. De kreet 'Doe wat je zelf wilt' is zeer zeker niet van toepassing binnen Gods heilsplan voor zijn kinderen. We lezen juist dat de afval begint als 'ieder mens (...) zijn eigen weg [bewandelt] en handelt naar het beeld van zijn eigen god' (Leer en Verboden 1:16). Hoe overwint u de verleiding om te doen wat u zelf wilt, om uw eigen verlangens te bevredigen en de weg van de wereld te gaan?

Van mijn eenvoudige antwoorden aanvond is om constant uw verbonden in gedachte te houden, ernaar te handelen en u erop toe te leggen. Deze volgorde, die herhaaldelijk in de Schriften gevonden kan worden, is een klassiek, geestelijk leerpatroon om ons op het eeuwige leven voor te bereiden. Het vindt zijn middelpunt in Christus en zijn leerstellingen. Ik zal er altijd aan denken.

Ik getuig dat Jezus leeft, dat dit zijn enige ware kerk is, dat het priesterschap van de Zoon van God hier berust, en dat de profeten, zieners en openbaarders die deze kerk presideren, aangewezen zijn om de zuivere leer van Jezus Christus en het gezag van zijn priesterschap, dat wordt aangewend voor het heil van zijn volk, te bewaren. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Voed mijn schapen'

Ouderling Richard P. Lindsay
van de Zeventig

'Diegenen onder ons aan wie de zorg voor de kudde van de Heer is toevertrouwd (...) moeten er zijn voor de lammeren wanneer dat nodig is.'

Ouderling Wirthlin, ik was ook bij die wedstrijd. Ik had tien cent betaald om die geweldige run te zien. Maar ik vergeef het u dat u Whizzer White niet getackeld hebt. Net als ouderling Wirthlin wilde ik me vanavond richten tot dat grote leger Aäronisch-priesterschapsdragers en vooral tot hen die in deze moeilijke tijden door goddelijke openbaring geroepen zijn om hun priesterschapsleider te zijn. Mijn hele leven draag ik een diep gevoel van dankbaarheid in me mee voor de Aäronisch-priesterschapsleiders die in mijn jonge leven zo'n zegen voor mij zijn geweest dat ik het ze nooit zal kunnen terugbetalen. Die goede mannen hebben me geholpen de leegte te vullen die ontstond na de dood van mijn vader. Hij was het grootste deel van zijn huwelijksleven bisschop van onze wijk geweest, en overleed onverwachts door ziekte toen ik vijf jaar oud was.

Een paar jaar later, in 1940, ontving ik als quorumpresident diakenen een brief van de Presiderende Bisschop van de kerk, ondertekend door LeGrand Richards, Marvin O. Ashton en Joseph L. Wirthlin. In de brief stond onder meer: 'De Presiderende Bisschop van de kerk feliciteert het quorumpresidium diakenen van de Wijk Taylorsville met het halen van een opkomst van meer dan

90% in de priesterschapsvergaderingen en avondmaalsdiensten in het jaar 1939.' Kunt u zich voorstellen, broeders, hoeveel indruk deze brief maakte op de Aäronisch-priesterschapsdragers van onze plattelandswijk, en vooral op de drie dertienjarige diakenen die het quorumpresidium vormden? Vanaf dat moment waren de mannen van de Presiderende Bisschop mijn helden.

Toen ik er op wat latere leeftijd nog eens aan terugdacht, besefte ik dat deze brief grotendeels het gevolg was van het werk van een trouwe, plichtsbewuste bisschop. De tweede raadgever, die aan het diakenenquorum was toegevoegd, woonde geregeld onze wekelijkse quorumpresidiumvergadering bij. Hij woonde *altijd* minstens een deel van onze wekelijkse quorumvergadering bij. Onze quorumadviseur was het soort nederige leider dat Christus van Petrus probeerde te maken toen Hij zei tegen de man die binnenkort zijn versterk dan uw broederen' (Lucas 22:32).

Elke zondagochtend, wanneer we in het schaars verlichte souterrain van een 19e-eeuws kerkgebouw zaten, stortte deze quorumadviseur diakenen zijn hart uit voor zijn jonge kudde gretige jongens. Met reine liefde en duidelijke woorden vertelde hij ons hoe dwaas het was om de schadelijke stoffen te gebruiken die de Heer in het woord van wijsheid noemt. Hij beklemtoonde hoe belangrijk het is om rein te zijn in lichaam en geest, en om het waardig te zijn de Heer op zending te dienen. Ik weet nog dat hij, wanneer gepast, met tranen in zijn ogen nederig tot de leden van het diakenenquorum getuigde van de goddelijkheid van de Heiland en de profetische zending van Joseph Smith.

Trouw leerde hij ons dat wij onze broeders hoeder waren, en dat het doel van het quorum was om elk lid tot zegen te zijn. Hij benadrukte dat als we het avondmaal rondzienden of de vastengaven ophaalden of hout hakten voor weduwen die in de wijk woonden, we precies deden wat de Heer van ons wilde. Als een lid van ons quorum

uit een minder-actief gezin langdurig ziek was en de priesterschapsvergadering niet kon bijwonen, gingen we naar zijn huis, waar hij de wekelijkse priesterschapsles kreeg en het gezelschap van zijn medequorumleden. Toen een ander minder-actief lid niet meer kwam, van wie de enige ouder geen lid was, werden er ook priesterschapsbijeenkomsten bij hem thuis gehouden. Deze beide jongemannen zijn in hun latere leven talloze kerkliden tot zegen geweest in verantwoordelijke functies in de kerk.

Vele jaren later stond ik aan het ziekenhuisbed van deze geliefde quorumadviseur toen hij op het punt stond het tijdelijke voor het eeuwige te verwisselen. Ondanks aanzienlijk lichamelijk lijden wilde hij in die korte tijd van mij horen hoe het met al die diakenen ging die meer dan dertig jaar daarvoor tot dat gezegende quorum hadden behoord.

Zijn leven was een letterlijke vervulling van de opdracht van de Heiland aan Petrus bij het meer van Tiberias in zijn laatste aansporing aan de apostelen: 'Weid mijn lammeren. (...) Hoed mijn schapen. (...) Weid mijn schapen' (Johannes 21:15-17).

De strijd om de ziel van de dierbare schapen en lammeren van onze Hemelse Vader woedt overal op aarde.

Een steeds toleranter samenleving, zwaar beïnvloed door de media, vooral de tv, stelt ons allen, en vooral onze jeugd, bloot aan een zedelijke woestijnen van waarden. In veel gevallen heeft de tv in Amerika er in z'n eentje voor gezorgd dat vulgair gedrag uit de hedendaagse cultuur verdwenen is door er de 'norm' van te maken. Het resultaat is een massacultuur, voortgedreven door profiteurs die zich verrijken aan de honger naar vulgariteit, pornografie en zelfs barbaarsheid. Dergelijke invloeden kunnen alleen maar een ondermijnende uitwerking hebben op de godsdienstige overtuiging en waarden van onze geweldige jeugd.

Deze toestand is voorzien door de profeten in de Bijbel en het Boek van Mormon. En dat is de wereld waarin de trouwe Aäronisch-priesterschapsdragers in deze tijd moeten worstelen en waarin zij dapper en triomferend de overhand moeten krijgen. Tegen deze wereldse achtergrond moeten de leiders van de Aäronische priesterschap elke jongeman met liefde de hand toesteken en helpen om:

- Waarlijk bekeerde te zijn tot het evangelie van Jezus Christus en de beginselen ervan na te leven.
- Zijn roeping in het priesterschap groot te maken.
- Zinvol dienstbetoon te verrichten.
- Zich op het Melchizedeks priesterschap voor te bereiden.
- Zich in te stellen en voor te bereiden op een eervolle zending en deze te vervullen.

• Zo te leven dat hij het waardig is de tempelverbonden te ontvangen, en om zich klaar te maken om een goede echtgenoot en vader te zijn.

Broeders, zorg ervoor dat de liefde en de broederschap van de priesterschap elke jongeman in uw quorum bereikt en dat ieder van hen erbij hoort en wordt begeleid.

Sinds vijf onlangs zijn teruggekeerd van een driejarige kerkelijke opdracht in Afrika en opnieuw hebben kennisgemaakt met onze 23 kleinkinderen, krijgen zuster Lindsay en ik vaak het verzoek die kleinkinderen voor het slapen gaan een verhaaltje te vertellen dat ten eerste, waar is; ten tweede, spannend is; en ten derde, voor hen helemaal nieuw is. Alle opa's hier vanavond begrijpen dat dit geen eenvoudige opgave is. Maar bij een van die gelegenheden had ik inderdaad zo'n verhaal te vertellen. We waren in het Midwesten op bezoek bij een van onze zoons en zijn vrouw en hun vijf kinderen, waaronder drie dragers van het Aäronisch priesterschap, een priester, een leraar en een diaken. Dit verhaal ging over hun eigen vader toen hij nog maar zes jaar oud was.

Zelf ben ik opgegroeid op het platteland buiten Salt Lake City. In die tijd was het een economische noodzaak om dieren te houden. Mijn lievelingsdieren waren schapen, misschien wel omdat die niet dagelijks twee keer gemolken hoefden te worden.

Ik gunde het ook mijn zoons om herder van zulke dieren te zijn. Onze oudere zoons kregen elk een ooi om hen te leren verantwoordelijk te zijn voor de verzorging van die schapen en van de lammetjes die hopelijk zouden komen.

Onze tweede zoon, net zes geworden, belde op een koude ochtend in maart opgewonden naar mijn kantoor en zei: 'Weet je wat er gebeurd is, papa? Esther [Esther was de ooi] heeft net twee lammetjes gehad. Wilt u alstublieft naar huis komen en me helpen om voor ze te zorgen?' Ik zei Gordon dat hij goed op de lammetjes moest passen en ervoor moest zorgen dat ze melk van hun moeder kregen, en dan zou alles in orde zijn. Later op de ochtend werd ik weer gebeld, hetzelfde stemmetje klonk aan de andere kant van de lijn: 'Papa, het gaat niet zo goed met de lammetjes. Ze krijgen geen melk van de moeder en ze hebben het heel koud. Wilt u alstublieft naar huis komen?'

Waarschijnlijk zal iets van de spanning van een onderbroken en druk werkschema in mijn antwoord hebben doorgeklonken. Ik zei: 'Gordon, het gaat heus wel goed met de lammetjes. Blijf goed op ze letten, en als papa thuiskomt, zullen we zorgen dat ze melk van hun moeder krijgen en dan is alles in orde.' Later die middag kreeg ik een derde, dringender telefoontje. Het stem-

metje aan de andere kant van de lijn klonk nu smekend. 'Papa, u móet nu thuiskomen. De lammetjes gaan liggen, en een beetje ziet er erg koud uit.' Ondanks de werkdruk ging ik me nu echt zorgen maken en ik probeerde de zesjarige eigenaar van een moederschaap gerust te stellen door te zeggen: 'Gordon, neem de lammetjes mee naar binnen. Wrijf ze goed warm met een jutezak. Als papa strakjes thuiskomt, gaan we de moeder melken, de lammetjes voeren, en dan komt alles in orde.'

Twee uur later reed ik de oprit bij ons huis op. Een jongetje met betraande ogen kwam me met een dood lammetje in z'n armen tegemoet. Zijn verdriet was groot. Ik probeerde het zoveel mogelijk goed te maken door snel het moederschaap te melken en te proberen met een flesje de melk door de keel van het inmiddels verzwakte andere lammetje te krijgen. Op dat moment liep Gordon de kamer uit, waarna hij met een hoopvolle blik in zijn ogen terugkwam. Hij zei: 'Papa, ik heb gebeden dat we dit lammetje kunnen redden, en ik denk dat het goed komt.' Het trieste vervolg van dit verhaal, broeders, is dat een paar minuten later ook het tweede lammetje dood was. Toen,

met een blik die mij altijd bij zal blijven, keek dit jongetje van zes zijn vader aan en zei, terwijl de tranen over zijn wangen liepen: 'Papa, als u meteen thuis was gekomen toen ik u de eerste keer gebeld had, hadden we ze allebei kunnen redden.'

Geliefde broeders van de priesterschap, ja, diegenen aan wie de zorg voor de kostbare kudde van de Heer is toevertrouwd, we moeten bij de lammeren zijn wanneer dat nodig is. We moeten met liefde beginselen van geloof en goedheid onderwijzen, en een rechtvaardig voorbeeld zijn voor de lammeren van onze Hemelse Vader. Elk quorumlid moet worden voorbereid op zijn toekomstige rol als drager van het heilig Melchizedeks priesterschap in een wereld die wordt geteisterd door zonde en die smacht naar doortastend leiderschap met een hoge moraal.

Ik geef u mijn getuigenis dat dit Gods werk is – het is het allerbelangrijkste werk ter wereld waar we mee bezig kunnen zijn. Dat wij werktuigen in zijn handen mogen zijn bij het redden van de kostbare lammeren waarvoor Hij zijn leven heeft gegeven, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

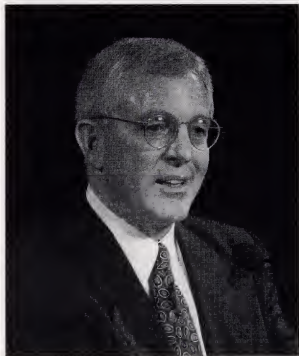

Ouderling Rex D. Pinegar van het Presidium der Zeventig (links), en ouderling Ben B. Banks van de Zeventig (rechts), begroeten een conferentiebezoeker.

De kracht van een goed leven

Ouderling Marlin K. Jensen
van de Zeventig

'Als wij Christus' beeld in het gelaat van anderen zien, helpt dat ons zo te leven dat wij het in ons eigen gelaat ontvingen.'

Broeders, ik ben dankbaar dat ik deel mag uitmaken van deze grote vergadering van priesterschapsdragers. Ik moet vooral denken aan die heerlijke, kleine groep zendingen met wie mijn vrouw en ik momenteel mogen werken in het Zendingsgebied Rochester (New York). Misschien wel namens alle zendingspresidenten en de ouders van de zendingen, wil ik gedurende mijn korte afwezigheid tegen ze zeggen: 'Werk alsoeblieft hard, rijd voorzichtig en gedraag je!'

Allen die het priesterschap van God dragen, zijn met een grandioze gemeenschappelijke zaak bezig: onze Hemelse Vader helpen om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen (zie Mozes 1:39). Deze taak, in haar eenvoudigste vorm, houdt in dat we ervoor zorgen in aanmerking te komen voor de zegeningen van de verzoening van de Heiland en anderen helpen hetzelfde te doen.

In de loop der jaren, in mijn strijd met mijn eigen zwakheden en mijn pogingen anderen te helpen de hunne te overwinnen, heb ik uit verschillende bronnen hulp en motivatie geput. Vooral persoonlijk gebed, de wetenschap dat er een belangstellende, liefdevolle Vader in de hemel is en dat Hij een heilsplan heeft, de Schriften, de tempel en de influisteringen van de Heilige Geest zijn zeer

belangrijk voor me geweest. Maar in sommige opzichten zijn er nog directere bronnen geweest, namelijk de invloed en inspiratie van het leven van edele mensen. Ik ben altijd diep onder de indruk van en intens geeroerd door de kracht van zelfs maar één goed leven.

Van de vele voorbeeldige levens uit onze rijke geschiedenis als Gods volk, wil ik u graag laten delen in twee voorbeelden. De eerste is uit het leven van de profeet Joseph Smith.

In de gevangenis in Richmond (Missouri), tijdens een bitterkoude winter, werden Joseph en ongeveer vijftig andere broeders blootgesteld aan ernstige ontbering en kou. Een van hun grootste beproevingen was het moeten aanhoren van de godslasteringen en grove taal van hun wachten, die opschepten over hun onuitsprekelijke wreedheden tegen de heiligen.

Op een wel uitzonderlijk ellendige avond schreef ouderling Parley P. Pratt:

'Ik luisterde tot ik zo walgde, zo geschokt en vol afschuw was, en zo vervuld met de geest van rechtvaardige verontwaardiging, dat ik me er nauwelijks van kon weerhouden om op te staan en de wachten te bestraffen. Maar ik had niets tegen Joseph of iemand anders gezegd, hoewel ik naast hem lag en wist dat hij wakker was. Plotseling stond hij op en sprak als met de stem van de donder, of als een brullende leeuw, de volgende woorden, voor zover ik mij die kan herinneren:

"STILTE, helse kwoelgeesten. In de naam van Jezus Christus bestraf ik jullie en gebied jullie te zwijgen. Ik zal dergelijke taal geen minuut langer aanhoren en leven. Houd op met die taal, anders zullen of jullie, of ik, ONMIDDELIJK STERVEN!"

Hij zweeg. Hij stond rechtop in vreselijke majesteit. Geketend, zonder wapen; kalm, bedaard en waardig als een engel keek hij neer op de sidderende wachten, die hun wapens lieten zakken of op de grond lieten vallen; hun knieën begonnen te knikken en ze doken in een hoek weg of kropen tot aan zijn voeten en smeekten hem om vergeving. Zij bleven stil tot er een wisseling van de wacht kwam.'

Ouderling Pratt schrijft verder:

'Ik heb in de rechtszalen in Engeland rechters gezien, met hun mantels als symbool van hun gezag, en misdadigers die voor hen werden geleid, over wier leven in een ademtocht werd besloten. Ik heb het Congres in plechtige vergadering bijeen gezien om wetten uit te vaardigen. Ik heb geprobeerd mij een voorstelling te maken van koningen, hun hoven, tronen en kronen; en van keizers, bijeenvergaderd om over het lot van koninkrijken te beslissen; maar waardigheid en majesteit heb ik maar eens gezien, geketend, rond middernacht, in een kerker in een onbekend dorpje in Missouri' (*Autobiography of Parley P. Pratt*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985, blz. 179-180).

Zet dit beeld van de profeet Joseph Smith, die dapper de krachten van het kwaad bestraaft, ons niet aan hetzelfde te doen?

Het tweede voorbeeld is uit het leven van Willard Bean, een opmerkelijk man die bekend werd als de 'boksende predikant'. In het voorjaar van 1915 werden Willard en zijn bruid, Rebecca, door president Joseph F. Smith geroepen om een zending 'van vijf jaar of langer' te vervullen in Palmyra (New York). (Vicki Bean Topliff, *Willard Bean, 'The ighting Parson'*, Huntington Beach, California: 1981, blz. 87. Voor een beschrijving van hun leven in Palmyra, zie blz. 86-131.) Hun taak bestond erin het huis van Joseph Smith, dat de kerk kort daarvoor had aangekocht, te bewonen en de kerk opnieuw te vestigen in de streek van Palmyra waar nog altijd anti-mormoonse gevoelens heersen.

Het gezin Bean werd echter op ieder front afgewezen. De mensen in het dorp wilden niet met hen praten of hen helpen in de winkels. Voorbijgangers bleven voor het huis staan en wierpen hen obsceniteiten toe. Hun kinderen moesten achteraan in het klaslokaal zitten en werden door de andere kinderen in de klas gemeden.

Willard, een uitstekend sportman die als bokser verschillende prijzen gewonnen had, besloot zijn public relations wat op te poetsen door een boksdemonstratie in Palmyra te organiseren. In een oud operagebouw zette hij een boksring op, waarna de 'boksende predikant' alle bezoekers uitdaagde voor een bokswedstrijd.

Toen de avond van de show was gekomen, zaten de potigste kerels van Palmyra op de voorste paar rijen. Een voor een kwamen ze de ring in, om er binnen een paar seconden weer uitgedragen te worden! Dat ging zo door tot en met nummer zeven.

Broeder Beans bokswaliteiten vonden een spontanere toepassing toen hij een keer in Palmyra op straat liep. Een man die zijn voortuun aan het besproeien was, richtte de waterslang plotseling op Willard en riep horend: 'Ik hoor dat jullie mormonen in doop door onderdompeling geloven.' Naar

In de Assembly Hall op Temple Square konden bezoekers voor wie geen plaats was in de Tabernakel de conferentie volgen op reusachtige televisieschermen.

verluidt sprong de kwieke, atletische Willard over het hek dat de twee scheidde en antwoordde: 'Ja, en we geloven ook in het opleggen der handen!' (Willard Bean, *'The Fighting Parson'*, blz. 14).

Hoewel Broeder Beans benadering wat onorthodox was en zeker niet in overeenstemming met het huidige goedgekeurde zendingsprogramma van de kerk, was die desalniettemin effectief. De mensen in Palmyra trokken langzaam bij en gingen het goede in de familie Bean zien. Na verloop van tijd werden ze bij de plaatselijke kerken uitgenodigd en werd hun gevraagd mee te werken in de burgerlijke organisaties van die tijd. Ze vestigden een gemeente van de kerk en hielpen bij de aankoop van de heuvel Cumorah en de boerderijen van Martin Harris en Peter Whitmer. De zending van 'vijf jaar of langer' waartoe ze door de profeet waren geroepen, duurde uiteindelijk bijna 25 jaar. In die tijd was de houding van de mensen in Palmyra tegenover de familie Bean veranderd van vijandigheid in verdraagzaamheid, daarna in bewondering, en uiteindelijk in genegenheid. De kracht van een goed leven is werkelijk groot.

Ook de bescheiden geschreven en mondelinge tradities van mijn eigen voorvaders werken zeer motiverend voor mij.

Neem bijvoorbeeld mijn overgrootvader, die als jongetje een keer op kerstochtend vol verwachting wakker werd van de zolder,

waar hij sliep, naar beneden kwam om naar de kous te kijken die hij de vorige avond boven de open haard had opgehangen. Tot zijn teleurstelling vond hij wat dat jaar zijn kerst zou zijn: één stukje kandij! Hij stond meteen voor een grote beslissing: moest hij het in één verrukkelijke smaaksensatie opeten, of moest hij er langer mee doen? De schaarsheid van dergelijke delicatessen deed hem klaarblijkelijk voor het laatste kiezen. Hij likte er een paar keer voorzichtig aan, deed er toen een papertje omheen en verstopte het onder zijn matras. Om daaropvolgende zondag ging hij na het eten naar zijn bed, pakte zijn schat en genoot van een paar heerlijke likjes. Op die manier genoot hij een vol jaar van het stukje kandij.

Het is duidelijk dat dit geen heldenverhaal is. En toch, in deze tijd van overdaad, vind ik het zeer inspirerend en versterkend om te beseffen dat iets van het zuinige bloed van mijn overgrootvader door mijn aderen stroomt.

De Heer is er Zich stellig van bewust dat wij de invloed van goede mensen nodig hebben. Misschien is dat een van de redenen waarom Hij ons in onze priesterschapsstaat om Hem en zijn kinderen te dienen, een collega geeft. En misschien daarom ook heeft Hij ons gezegd: 'En indien iemand onder u sterk is in de Geest, laat hem diegene met zich nemen, die zwak is, opdat deze in alle zachtmoedigheid moge worden opgebouwd,

zodat ook hij sterk moge zijn' (Leer en Verbonden 84:106).

Zelf heb ik ook zo'n leermeester in het priesterschap gehad. Toen ik nog Aäronisch-priesterschapsdrager was, werd een man die nu een patriarch met zilvergrijs haar is, mijn senior-huisonderwijscollega. Door zijn wijze lessen, en ondanks aanzienlijke tegenwerking van mijn kant, leerde ik voor het eerst hoe 'te waarschuwen, uit te leggen, te vermanen, te onderwijzen, en allen uit te nodigen tot Christus te komen' (Leer en Verbonden 20:59). Toen op mijn negentiende de tijd voor een voltijdzending kwam, had ik niet echt een voorbereidingscursus voor zendingen nodig; ik had er al een gehad! Ik dank God voor de liefde en invloed van zulke mentors.

Voordat ik afsluit, wil ik graag nog iets zeggen over mijn eigen vader en zijn krachtige invloed in mijn leven. Al een halve eeuw geniet ik van zijn wijsheid, vrijgevigheid en goedheid. Ik vraag me af of ik de volle reikwijdte van zijn invloed wel beseft heb, tot ik me onlangs klaarmaakte om na een ringconferentie waar ik naartoe was gestuurd, weer naar huis te gaan. Een oudere broeder kwam uit de zaal naar me toe. Hij dankte me voor mijn komst en zei toen, met een duidelijke knipoog naar de vele keren dat ik tijdens de conferentiebijeenkomsten mijn vader en zijn onderricht had aangehaald: 'Broeder Jensen, als u ooit weer eens naar onze ring gestuurd wordt, waarom laat u uw vader dan niet gewoon komen?' Ik hoop dat ik op een bescheiden wijze net zo'n goede, blijvende invloed op onze kinderen zal hebben.

De lijst van moedige mensen vier leven het onze raakt, omvat familieleden, zendingcollega's, vrienden, kerkleiders, leerkrachten en kennissen uit alle rangen en standen van het leven. Sommigen kennen we heel goed, van anderen kennen we alleen de goede naam. Wat ons misschien minder duidelijk voor ogen staat, is de invloed die wij wellicht uitoefenen op andersmans leven. Voor mij is die wisselwerking een van de redenen waarom een gemeenschap van gelovige heiligen der laatste dagen een fundamenteel element van het evangelie is. Dat verklaart ook waarom wij kerkgebouwen neerzetten in plaats van kluisenaarshutjes.

Het is door het leven van goede mensen dat wij, in ieder geval voor een deel, beter bekend raken met het beste leven van alle. Als wij Christus' beeld in het gelaat van anderen zien, helpt dat ons zo te leven dat wij het in ons eigen gelaat ontvangen.

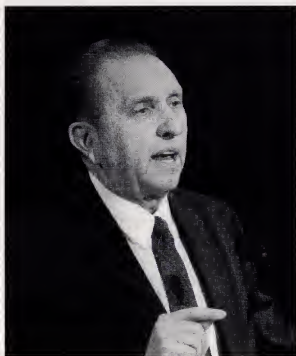
Ik dank God voor de zegenrijke invloed van goede mensen in ons leven, en bid dat wij, op bescheiden wijze, een zelfde invloed op het leven van anderen mogen hebben. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het priesterschap: een heilige plicht

President Thomas S. Monson

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Onze Heer Jezus Christus (...) is ons voorbeeld en onze gids. Wij moeten in zijn voetstappen treden om in onze priesterschapstaken succesvol te zijn.'

Wat een plechtige gebeurtenis: een enorme bijeenkomst van priesterschapsdragers, hier in de Tabernakel en in honderden gebouwen over de hele wereld! Mijn welgemeend gebed is dat de Geest des Heren mij vanavond in mijn toespraak zal leiden.

De aanwezigheid van zoveel Aäronisch-priesterschapsdragers doet mij denken aan de tijd dat ik van het jeugdwerk, waar ik de geloofsartikelen uit het hoofd had geleerd, werd bevorderd en mij het Aäronisch priesterschap werd verleend en ik het ambt en de roeping van diaken ontving. Het avondmaal ronddiensten was een voorrecht, de vastengaven ophalen een heilige plicht. Ik werd aangesteld als secretaris van het diakenenquorum en had op dat moment het gevoel dat mijn jongensleven achter me lag en dat ik nu een jongeman was.

Jongemannen, kunnen jullie je voorstellen hoe ik schrok toen ik op een vergadering van onze wijkconferentie ineens mijn naam en ambt hoorde voorlezen door een lid van het ringpresidium; hij had enkele leiders en leidsters van de priesterschap en de hulporganisaties gevraagd iets te zeggen, en vroeg nu aan mij om verslag te doen van mijn rent-

meesterschap en te vertellen hoe ik mijn roeping als secretaris van het diakenenquorum en dus als wijkfunctionaris ervoer. Ik weet niet meer wat ik gezegd heb, maar er stroomde een golf van verantwoordelijkheidsbesef door me heen, die mij nooit meer heeft verlaten.

Ik hoop oprecht dat elke diaken, leraar en priester beseft hoe belangrijk zijn ordening in het priesterschap is, en wat voor een voorrecht het is om een onmisbare rol te spelen in het leven van elk lid door elke zondag het avondmaal te bedienen en rond te brengen.

Toen ik het Aäronisch priesterschap droeg, leek het wel of we bij de opening van de priesterschapsvergadering altijd dezelfde liederen zongen: 'Komt, alle zonen Gods'; 'O, vast als een rotssteen'; 'Israël, hoor, God roept u allen' en nog een paar andere. We hadden niet de beste stemmen, en het volume was ook wat mager, maar we leerden de woorden begrijpen en de boodschap bleef ons bij.

Ik moet glimlachen als ik terugdenk aan een verhaal dat ik heb gehoord over broeder Thales Smith en zijn werk in een bisschop met bisschop Israel Heaton. Zuster Heaton belde broeder Smith op een zondagochtend op en zei dat haar man ziek was en niet naar de priesterschapsvergadering kon komen. Broeder Smith gaf dit door aan de broeders die die ochtend aanwezig waren en vroeg de broeder die het openingsgebed zou uitspreken om bisschop Israel Heaton in zijn gebed te bedenken. Toen zei hij dat het openingslied 'Israël, hoor, God roept u (...)' was. Ik denk dat er meer om gelachen dan gefronst werd. En tussen twee haakjes, bisschop Heaton knapte op.

De opening van de priesterschapsvergadering kan kort zijn, maar moet zonder uitzondering in elke wijk gehouden worden. Het wilt hart en ziel met een geest van eenheid, met de broederschap van de priesterschap, en dient als een prachtige herinnering aan onze heilige taken.

Iedereen die het priesterschap draagt, heeft de kans om onze Hemelse Vader en zijn kinderen hier op aarde te dienen. Het is strijdig met de geest van dienstbaarheid om zelfzuchtig in onszelf gekeerd te leven en voorbij te gaan aan de behoeften van anderen. De Heer zal ons leiden en ervoor zorgen dat wij tegen onze taak opgewassen zijn. Denk aan zijn belofte en raad: 'De macht en het gezag van het hogere of Melchizedekse priesterschap bestaan in het dragen der sleutelen van alle geestelijke zegeningen der kerk -

'Het voorrecht te hebben de verborgenheden van het koninkrijk des hemels te ontvangen, de hemelen voor zich geopend te hebben, deel te nemen aan de algemene vergadering en kerk van de Eerstgeborene, en zich te verheugen in de gemeenschap en tegenwoordigheid van God, de Vader, en Jezus, de Middelaar van het nieuwe verbond.¹

Om voor die zegen in aanmerking te komen, moeten we allen bedenken wie de Schenker van elke gave en de Gever van elke zegening is. 'De waarde van zielen [is groot] in Gods ogen² is geen holle frase, maar een hemelse verkondiging ter verheldering en leiding. We moeten steeds bedenken wie we zijn en wat God wil dat we worden. Dit filosofische juweeltje zit ook verborgen in die heerlijke musical *Fiddler on the Roof*, als boer en vader Teyve zijn opgroeiende dochters goede raad geeft. Er zijn nog meer toneelstukken uit deze tijd die denkbeelden overbrengen waar wij bij gebaat zijn in onze voorbereiding op dienstbetoon.

In de productie *Camelot* wordt ons het volgende voorgehouden: 'Geweld is geen kracht, en medegevoel is geen zwakte.' Uit *Shenandoah*: 'Wie niet probeert, doet niets; en als we niets doen, waarom zijn we hier dan?' Eliza Doolittle, de leerlinge van professor Henry Higgins in *My Fair Lady*, dankte aan kolonel Pickering haar filosofie: 'Het verschil tussen een dame en een bloemenmeisje is niet hoe ze zich gedraagt, maar hoe ze behandeld wordt. Voor professor Higgins zal ik altijd een bloemenmeisje zijn, want hij behandelt me als een bloemenmeisje en zal dat altijd blijven doen. Maar ik weet dat ik voor kolonel Pickering altijd een dame zal zijn, want hij behandelt me als een dame en zal dat altijd blijven doen.' Ook weer in *Camelot* pleit koning Arthur met Guinevere: 'We mogen niet toestaan dat onze passie onze dromen verwoest.' En zo kan ik nog even doorgaan. In feite is elke prachtige uitlating een weergave van de leerstellingen van onze Heer Jezus Christus. Wij zijn ons voorbeeld en onze gids. Wij moeten in zijn voetstappen treden om in onze priesterschapsstaken succesvol te zijn.

Graag wil ik vanavond enkele woorden

aanhalen van mededienstknechten die onder ons gearbeid hebben maar nu een eeuwige beloning genieten.

Om te beginnen die van een wijze ringpresident aan een jonge bisschop: 'Het werk vergt het uiterste van je, maar om een geslaagde bisschop te zijn moet je al tijd aan deze drie richtlijnen houden: voed de armen, trek niemand voor en toleer geen goddeloosheid.' Over dit laatste heeft president Spencer W. Kimball gezegd: 'Als u met overtredding te maken krijgt, breng dan een verband aan dat groot genoeg is om de wond te bedekken – niet groter, niet kleiner.'³

Ten tweede: voor de vorming van de Ring Toronto Ontario in 1960, gaf ouderling ElRay L. Christiansen, toen assistent van de Raad der Twaalf, voor een gehoor van priesterschapsleden een les uit zijn eigen leven. Hij vertelde over de tijd dat hij geroepen was als president van de Ring East Cache in Logan (Utah) en dat hij met zijn raadgevers besprak wat de ringleden het hardste nodig hadden en welke beginselen van het evangelie het ringpresidium moest onderstrepen. Hun meningen veranderden van opkomst in de avondmaalsdienst tot het heiligen van de sabbat, en daartussen een heel scala aan onderwerpen. Uiteindelijk waren ze het erover eens dat spiritualiteit het beginsel was waar op dat moment de meeste behoefte aan bestond. Ze zagen de waarde van de volgende uitspraak in: *Als je je op algemeenheden richt, zul je zelden slagen; maar als je je op bijzonderheden richt, zul je zelden falen.*

Het vierjarenplan van president Christiansen en zijn raadgevers werd magnifiek uitgewerkt. *Jaar 1:* We zullen de spiritualiteit van de leden van de Ring East Cache verhogen door elk gezin gezinsgebed te laten houden. *Jaar 2:* We zullen de spiritualiteit van de leden van de Ring East Cache verhogen door de leden elke week de avondmaalsdienst te laten bijwonen. *Jaar 3:* We zullen de spiritualiteit van de leden van de Ring East Cache verhogen door hen allen een eerlijke tiende te laten betalen. *Jaar 4:* We zullen de spiritualiteit van de leden van de Ring East Cache verhogen door elk lid de sabbat te laten heiligen. Elk thema werd een jaar lang actief uitgedragen; er werd voortdurend nadruk op gelegd.

Na dit vierjarenplan waren alle vier doelstellingen verwezenlijkt, maar wat nog belangrijker was: de spiritualiteit van de leden van de Ring East Cache was aanzienlijk verhoogd.

Spiritualiteit krijg je niet door gewoon een wens te doen; spiritualiteit komt onmerkbaar en in stille naarmate we dienen. De Heer heeft gezegd: 'Daarom, indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen.'⁴ Toen ik vele jaren

geleden in Ottawa een districtsconferentie bijwoonde, riep ik twee broeders uit de kleine Gemeente Cornwall tot een verantwoordelijke functie in Gods koninkrijk. Ik heb hun integere reactie opschreven, en ik wil die vanavond graag aanhalen. Van John Brady: 'Ik heb een verbond gesloten; ik zal mijn taak getrouw nakomen.' Van Walter Danic: 'Het evangelie is het belangrijkste in mijn leven; ik zal de Heer dienen.'

President John Taylor was in zijn raad aan de priesterschapsdragers nogal rechttoe-zee: 'Als u uw roeping niet grootmaakt, zal God u verantwoordelijk stellen voor diegenen die u had kunnen redden als u uw taak was nagekomen.'⁵

Ik denk dat als we altijd voor ogen houden wie we dienen en wiens zaakwaarnemers wij zijn, we dichter zullen naderen tot de bron van de inspiratie waarnaar wij streven – ja, onze Meester en Heiland.

President Harold B. Lee heeft een verstrekkende invloed op zuster Monson en ik en onze drie kinderen gehad. Bij ontmoetingen die op zich maar kort duerden, heeft hij op een toon waaruit diepe spiritualiteit, oprechte belangstelling en zuivere inspiratie sprak, elk van onze kinderen iets meegegeven.

Onze jongste zoon, Clark, was bijna twaalf toen we broeder Lee op een parkeerterrein bij het kantoorgebouw van de kerk tegenkwamen. Hij vroeg hoe oud Clark was. Clark antwoordde: 'Bijna twaalf.'

Waarop de vraag kwam: 'Wat gebeurt er als je twaalf wordt?'

Het antwoord: 'Dan krijg ik het Aäronisch priesterschap en word ik tot diaken geordend.'

Met een warme glimlach en handdruk zei broeder Lee: 'God zegene je, m'n jongen.'

Onze dochter, Ann, was in haar eerste tienerjaren toen zij, haar moeder en ik broeder Lee tegenkwamen en we onze dochter voorstelden. Broeder Lee pakte onze dochter bij de hand en zei met een innemende glimlach: 'Lief kind, je bent van binnen en van buiten beeldschoon. Je bent een meisje uit duizenden.'

Bij een wat ernstiger gelegenheid wachte broeder Lee me bij de ingang van het HLLD-ziekenhuis in Salt Lake City op. We zouden samen mijn oudste zoon, Tom, zalven. Hij was een jaar of achtien en wachte op een mogelijk zeer ingrijpende operatie. Broeder Lee drukte mij de hand voor we naar binnen gingen, keek me strak aan, en zei: 'Tom, ik zou nu nergens liever willen zijn dan hier aan jouw zijde om samen met jou je zoon te zalven.' Toen we eenmaal binnen waren, zei hij tegen Tom: 'We gaan je nu zalven. Dat is een priesterschapsverordening. We doen dat in alle nederigheid, want we weten wat Joseph Smith erover gezegd heeft: namelijk dat wanneer zij die het priesterschap dragen

hun handen bij deze heilige verordening op iemands hoofd leggen, het is alsof de handen van de Heer erop gelegd worden.' De zegen werd gegeven; de operatie bleek enorm mee te vallen. Maar er waren lessen geleerd, de spiritualiteit van een groot leider was gebleken, en we hadden een voorbeeld gekregen om na te volgen.

Broeders, er zijn tienduizenden priesterschapsdragers onder u die door onverschilligheid, gekwetste gevoelens, verlegenheid of zwakheid, hun vrouw en kinderen niet in de ruimst mogelijke mate tot zegen kunnen zijn – en dan hebben we het nog niet eens over de andere mensen die zij zouden kunnen verheffen en tot zegen zouden kunnen zijn. Aan ons de plichtige taak om daar verandering in te brengen, om zo iemand bij de hand te nemen en hem te helpen opstaan en geestelijk gezond te worden. Als we dat doen, zullen lieve echtgenotes onze naam gezegend noemen, en dankbare kinderen zullen verbaasd staan over hoe anders papa is geworden; levens worden dan veranderend en zielen gered.

Toen ik als lid van de Raad der Twaalf ringconferenties bezocht, lette ik altijd op ringen die veel broeders hadden geactiveerd wier talenten en leiderspotentieel voorheen latent waren gebleven. Altijd vroeg ik: 'Hoe bent u daarin geslaagd? Wat hebt u gedaan en hoe hebt u het gedaan?' Zo'n ring was bijvoorbeeld de Ring North Carbon, waar broeder Cecil Broadbent ringpresident was. In 66 jaar waren er 87 mannen geactiveerd en waren zij met vrouw en kinderen naar de Manti-tempel geweest. Toen president Broadbent mijn vraag hoorde, wendde hij zich tot zijn raadgever, president Stanley Judd, een fors gebouwde, zachttaardige mijnwerker, en zei: 'Dat is de verantwoordelijkheid van president Judd. Hij zal u antwoorden.'

Ik herhaalde mijn vragen nog een keer en vroeg president Judd toen, bijna smekend: 'Wilt u me alstublieft zeggen hoe u dat voor mekaar hebt gekregen?'

Met een glimlach zei hij: 'Nee.' Ik stond perplex! Toen zei hij: 'Als ik u zeg hoe we dat hebben gedaan, gaat u dat weer aan anderen zeggen, en daar gaat dan ons record.' Ik wist niet wat ik hoorde. Toen voegde die geweldige man, met pretlichtheden in zijn ogen, eraan toe: 'Maar, broeder Monson, als u mij twee toegangsbewijzen voor de algemene conferentie geeft, zal ik u zeggen hoe we het voor mekaar hebben gekregen.'

Hij kreeg z'n toegangsbewijzen; de succesformule werd prijsgegeven. Maar president Judd vond dat onze overeenkomst voor onbepaalde duur was, en vroeg mij dus (en kreeg) voor elke volgende algemene conferentie twee toegangsbewijzen; en dat ging door totdat hij na verloop van tijd tot patriarch werd geordend.

De formule kwam overeen met wat er werd gedaan in andere ringen die op dat gebied succes hadden geboekt. Er waren vier ingrediënten: ten eerste, richt je energie op de wijken en gemeenten; ten tweede, betrek de bisschop of gemeentepresident erbij; ten derde, geef geïnspireerd onderricht; en ten vierde, probeer je niet op alle broeders tegelijk te richten, maar werk per keer aan enkele echtparen en laat hen u helpen als u vervolgens aan andere mensen gaat werken.

Agressieve verkooptechnieken werken niet voor priesterschapsleiders; maar toewijding aan onze plicht, constante inspanning, overvloedige liefde en spiritualiteit zorgen er samen voor dat het hart geraakt wordt, dat er tot verandering wordt aangezet, en dat hongerige kinderen van de Heer naar zijn dis worden geleid, kinderen die in de woestijn van de wereld hebben gedood maar nu weer 'thuis' zijn gekomen.

Het is al weer een hele tijd geleden dat ik de Ring Star Valley Wyoming reorganiseerde na de ontheffing van de legendarische ringpresident E. Francis Winters.

Hij had zijn taak jarenlang voortreffelijk en succesvol vervuld.

De sabbatdag brak aan; de leden kwamen van heinde en ver en vulden het kerkgebouw in Afton (Wyoming). Elke plaats was bezet. Toen het nieuwe ringpresidium was voorgesteld, deed ik iets wat ik nog niet eerder had gedaan. Ik kreeg de volgende ingeving. Ik vroeg de aanwezigen: 'Zouden diegenen onder u die door Francis Winters zijn gedoopt of bevestigd of van hem een naam hebben gekregen, willen gaan staan en blijven staan?' Velen stonden op. Ik ging verder: 'Wil iedereen die is gerdend of aangesteld door Francis Winters gaan staan en blijven staan?' Het aantal mensen dat stond werd aanzienlijk groter. 'Wil nu iedereen die van president Winters een zegen of zalving heeft ontvangen, gaan staan en blijven staan.' De rest van de aanwezigen stond op.

Ik draaide me om naar president Winters en zei, terwijl de tranen langs mijn wangen liepen: 'President Winters, voor u ziet u het resultaat van uw bediening als ringpresident. De Heer is verheugd.' Stille. Er werd instemmend geknikt, er klonk gesnif en uit elke tas of zak kwam een zakdoek tevoor-

schijn. Het was een van de meest intense geestelijke ervaringen van mijn leven. Niemand in die immense menigte zal ooit vergeten hoe hij of zij zich toen voelde.

Toen ons werk op die conferentie gedaan was en we afscheid hadden genomen, ving ik de terugreis aan. Achter het stuur betrapte ik mezelf erop dat ik mijn favoriete zondagsschoollied zat te zingen:

Dank voor de zondagsschool. Lof zij de tijd dat 't rein evangelie alom wordt verbreid.

Dank voor de leeraars, wier zorgen steeds weer ons houden in 't licht van Gods waarheid en leer.

Laat uw gedachten versierd zijn met deugd, en mijn toch het kwade reeds vroeg in uw jeugd.

Streef met de heil'gen naar daden zo goed, dat al het verkeerde dan wegoluchten moet.

En het refrein kwam er schallend uit:

Kom, klink' ons vreugdelied, zing blij van zin, stem met het lied van de zondagsschool in. Groot zij de glorie voor wie hier goed leeft, die 't kwada overvint en naar 't beet' reeds streeft.⁶

Ik zat alleen in die auto – of toch niet? De kilometers schoten voorbij. In stille overpeinzing dacht ik terug aan de conferentie. Francis Winters, boekhouder bij de plaatselijke kaasfabriek, een man met bescheiden bestaansmiddelen, had het pad gevolgd dat Jezus had bewandeld en was 'rondgegaan, weldoende'.⁷ De omschrijving die de Heiland van Nathanaël gaf toen die Hem van verre naderde, is ook op hem van toepassing: 'Waarlijk een Israëliet, in wie geen bedrog is!'⁸

Broeders, het is mijn gebed vanavond dat wij allen, in welke functie we ook in de kerk werkzaam zijn, de zachte aanraking van de hand van de Meester op onze schouders zullen verdienen, en dat de begroeting van Nathanaël ook op ons van toepassing mag zijn. Dat wij, aan het einde van onze levensreis, de volgende woorden uit Gods mond zullen horen: 'Wèl gedaan, gij goede en getrouwe [dienstknecht]⁹ is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Leer en Verbonden 107:18-19.
2. Leer en Verbonden 18:10.
3. Zie *Faith Precedes the Miracle* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1975), blz.178.
4. Leer en Verbonden 4:3.
5. In *Journal of Discourses*, deel 20, blz. 23.
6. Lofzang 180.
7. Handelingen 10:38.
8. Johannes 1:47.
9. Zie Matteüs 25:21.

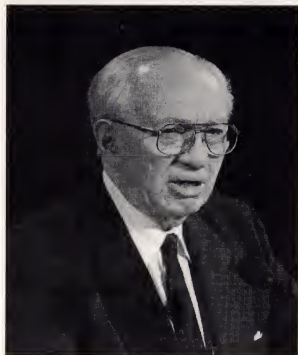

Levensgrote standbeelden van de profeet Joseph Smith (rechts) en zijn broer Hyrum kijken uit over de drukte op Temple Square.

God staat aan het roer

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Laat er geen misverstand over bestaan: Jezus Christus staat aan het hoofd van deze kerk, die zijn heilige naam draagt. Hij waakt erover. Hij leidt haar.'

*Diebaar geloof, ons levensbrood,
in zijn wij trouw tot in de dood. (Lofzang 52)*

Iken dankbaar dat het koor deze woorden eerder in deze bijeenkomst gezongen heeft. Geliefde broeders, dit is een geweldige bijeenkomst geweest waarin de inspiratie van de Heer zich duidelijk heeft gemanifesteerd. Ik ervaar het als een zware verantwoordelijkheid om u toe te spreken. Ik voel mijn eigen ontoereikendheid en probeer me open te stellen voor de leiding van de versterkende, inspirerende Geest van de Heer.

Het stemt mij zeer nederig te beseffen dat het Melchizedeks priesterschap dat wij dragen naar de orde van de Zoon van God is, en dat wij Hem en onze eeuwige Vader verantwoordend en rekenschap verschuldigd zijn voor alles wat wij met dat rentmeesterschap doen. Wat ik in dit verband over mezelf zeg, geldt net zozeer voor allen die een ambt dragen in deze kerk, die het koninkrijk van God is. Het is geen eenvoudig of onbelangrijk iets om de mantel van het heilige priesterschap te dragen, in welk ambt, op welk niveau en tot welke taak we ook geroepen worden. Elk lid van de kerk dat gedoopt is, is toegetreden tot een heilig verbond. Elke keer dat we van het avondmaal van onze Heer nemen, hernieuwen we dat verbond.

We nemen dan opnieuw de naam van de Heer Jezus Christus op ons en beloven zijn geboden te zullen onderhouden. Op zijn beurt belooft Hij ons dat zijn Geest bij ons zal zijn. Zoals broeder Didier ons heeft voorgedrukt: we zijn een verbondsvolk.

Vanmiddag hebben wij, zoals elk jaar, de functionarissen van de kerk gesteund. Het lijkt misschien allemaal wat plichtmatig. Maar ik herinner u eraan dat het een zeer ernstige handeling is, een handeling die door de openbaring van de Heer vereist wordt, zoals blijkt uit de woorden:

'Verder zeg Ik u, dat het aan niemand zal worden toegestaan uit te gaan om mijn evangelie te prediken, of om mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend' (Leer en Verbonden 42:11).

Over de steunverlening aan functionarissen heeft president John Taylor eens gezegd:

'We steken bij de steunverlening de rechterhand op als teken voor God dat wij de desbetreffende personen ook daadwerkelijk zullen steunen; als we ze niet kunnen steunen, moeten we ook niet de hand opsteken, want dat zou schijnheilig zijn. (...) Want als we onze hand opsteken, is dat een teken voor God dat we oprecht zijn in wat we doen, en dat we die personen zullen steunen. (...) Als we te kennen geven iets te zullen doen en het dan niet doen, worden we verbondsbrekers en schenders van onze verplichtingen, die misschien wel tot de meest plechtige en bindende behoren die we kunnen aangaan' (uit *Journal of Discourses*, deel 21, bladzijde 207).

Dit beginsel geldt voor elk priesterschapscorpus en elke andere organisatie in de kerk waarin functionarissen worden gesteund door de leden ervan.

De steunverlening is bijna altijd eenparig, zoals vanmiddag, omdat de leden van de kerk de uitdrukking in ons vijfde geloofsartikel aanvaarden:

'Wij geloven dat men om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden

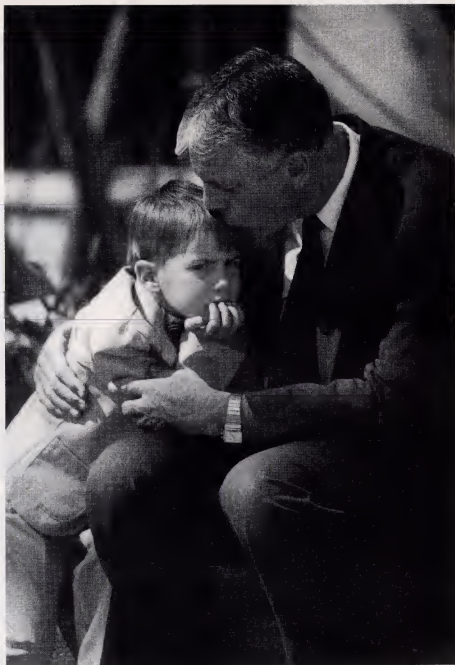
geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten.'

Ook dit is een opmerkelijke en unieke gang van zaken die de Heer heeft ingesteld om zijn kerk te besturen. Ongeacht het niveau in de hiërarchie berust het recht om voor te dragen bij de hoogste functionaris of functionarissen. Maar die voordracht moet worden gesteund – dat wil zeggen, aanvaard en bekrachtigd – door de leden van de kerk. Deze procedure vinden we alleen in de kerk van de Heer. Er wordt geen functie geambieerd, niet lobbyd voor een positie, en geen campagne gevoerd om de eigen pluspunten te profileren. Vergelijk de manier van de Heer met die van de wereld. Die van de Heer is kalm en vredig, zonder drukte of kosten, en zonder eigenwaan, ijdelheid of ambitie. In het plan van de Heer laten zij die functionarissen moeten kiezen zich door één overheersende vraag leiden: 'Wie zou de Heer in die functie willen hebben?' Er is kalm en bedachtzaam overleg. En er is veel gebed om de bevestiging van de Geest te krijgen dat de keus juist is.

Wij hebben vanmiddag een aantal nieuwe functionarissen gesteund. Met liefde en respect verwelkomen wij ieder van hen. Een van hen is broeder Robert D. Hales, die lid van de Raad der Twaalf Apostelen is geworden. Hij vult de vacature die is ontstaan door het heengaan van onze geliefde vriend en collega, ouderling Marvin J. Ashton. Bij het vervullen van die vacature mocht ieder lid van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen voorstellen doen. Ik weet dat er steeds sprake was van plechtig en ernstig gebed. Vervolgens werd er door het Eerste Presidium een keuze gedaan, weer na plechtig en ernstig gebed. Die keuze werd door de Raad der Twaalf gesteund. En vandaag hebben ook de leden van de kerk, in conferentie bijeenvergaderd, die keuze gesteund.

Ik geef u mijn getuigenis, broeders, dat de ingeving om broeder Hales tot dit hoge en heilige ambt te roepen, door de Heilige Geest kwam, door de geest van profetie en openbaring. Broeder Hales heeft niet zijn eigen naam voorgesteld. Zijn naam is door de Geest voorgesteld.

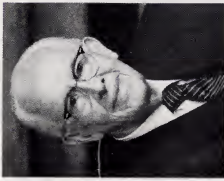
Hij zal worden geordend en aangesteld door zijn collega's die vóór hem tot het heilige apostelschap zijn geordend. Bij die ordening ontvang hij alle priesterschapssleutels die de mens hier op aarde ter beschikking staan. Maar voor de uitoefening van enkele sleutels gelden er beperkingen. De president van de kerk is bevoegd om op elk willekeurig moment alle sleutels van het priesterschap uit te oefenen. Hij mag de uitoefening van verschillende van die sleutels aan zijn raadgevers en de leden van de

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Howard W. Hunter
Eerste raadzeger

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadzeger

Sluis per april 1994

De Raad der Twaalf

Russell M. Nelson

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Dallin H. Oaks

Al Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Het Presidium der Zeventig

Rex D. Proger

Charles E. Asay

Charles Bellor

L. Alvin Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Beugh

W. Eugene Hansen

Het Eerste Quorum der Zeventig

(In alfabetische volgorde)

Jing-Akino

Carlos H. Arevalo

Neil L. Aulason

Ben B. Bantz

William R. Bradford

Jeff E. Borenstein

F. Ertco Boebke

John A. Connors

D. Todd Chastellon

T. Richard Cleck

Simpson J. Condit

Gene R. Cook

Robert K. Dellambich

Loren C. Duen

Henry B. Eyring

Vaughn J. Featherstone

Jack H. Goodland

John H. Goldberg

T. Nelson Hammond

Ronald G. Hiram

Jeffrey K. Hollant

F. Burton Howell

Melvin K. Jensen

Kenneth Johnson

L. Laurel Kenrick

Yoshitako Kocuchi

Cepo L. Kifford

Deon L. Larsen

Lynn A. McCallison

Alexander B. Morrison

Glenn L. Pace

James M. Peterson

Hugh W. Primack

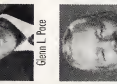
Ronald E. Prohaska

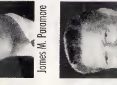
Hampton Becking, Jr.

Russ B. Propper

Earl C. Tingay

Robert E. Wells

J. David Burton

Merrill J. Bolson

Richard C. Egby

Het Tweede Quorum der Zeventig

(In alfabetische volgorde)

Luis Alvarez

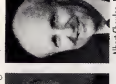
Dallas W. Archibald

Bernardo Aerts

C. Alex Cahill

Albert Charles, Jr.

Tony J. Coleman

Claudio G. M. Costa

Robin G. Cowan

Leonard R. Curtis

Julie E. Dharal

John B. Birkson

Graham W. Bony

John E. Fomler

Ulfert P. George

In-Sung Han

Jay E. Jansen

Malcolm S. Janssen

W. Don Jond

W. Noel Lawrence

Augustus A. Lim

Richard P. Lister

Austin R. Lippert

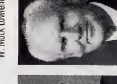
John M. Mackay

Robbean Martins

James D. Mason

Gerald E. Melchior

V. Babas Nemall

Joseph C. Moran

Stephan D. Muldrid

James B. Neuroscowder

Janga A. Pipes

Sam L. Szmalski

Daniel E. Spanton

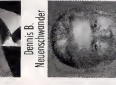
F. Patrick Steiner

Inesb Tom Tun

Horacio A. Torres

Daniel F. Uhlir

J. Balhuu Wabsham

James B. Welkema

Leonard D. Wess

Dennis A. Wooley

De Presidence Bisschop

Horacio A. Torres

Merrill J. Bolson

Richard C. Egby

Presidentiale Bisschop
Tweede Quorum

Twaalf delegeren. Dat heeft hij in de huidige omstandigheden ook gedaan.

Dat brengt mij tot een zaak waarover ik al eerder vanaf dit spreekgestoelte gesproken heb. Ik doe dat nu weer met het oog op wat sommige mensen zeggen en schrijven over de gezondheidstoestand van president Benson.

Natuurlijk willen de leden van de kerk weten hoe het met president Benson gaat. President Benson is nu 94 jaar. Zoals wij al eerder herhaaldelijk gezegd hebben, weegt de last van de ouderdom en van ziekte zeer zwaar op hem en is hij niet in staat geweest om de belangrijke taken van dit heilige ambt te vervullen. Dit is niet de eerste keer dat dit zo gaat. Er zijn ook andere presidenten van de kerk geweest die in de laatste maanden of jaren van hun leven ziek waren of niet in staat volledig te functioneren. Misschien gebeurt dat in de toekomst wel weer.

Begeert dat in de toekomst wel weer. De beginselen en procedures die de Heer heeft ingesteld voor het bestuur van zijn kerk voorzien in dergelijke omstandigheden. Het is belangrijk, broeders, dat als de president ziek is of niet in staat volledig te functioneren, er geen twijfel of zorg is over het bestuur van de kerk en de uitoefening van de profetische gaven, waaronder het recht op inspiratie en openbaring bij de uitvoering van de aangelegenheden en programma's van de kerk.

Het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen, die zijn geroepen en geordend om de sleutels van het priesterschap te dragen, hebben de bevoegdheid en de verantwoordelijkheid om de kerk te besturen, de verordeningen ervan te bedienen, de leer ervan uit te leggen en de werkwijze ervan vast te leggen en te handhaven. Iedere man die tot apostel is geordend en aan wie steun is verleend als lid van de Raad der Twaalf, is gesteund als profeet, ziener en openbaarder. Net als zijn voorgangers was president Benson ten tijde van zijn roeping als president van de kerk de senior-apostel. Zijn raadgevers heeft hij gekozen uit de Raad der Twaalf. Daarom hebben alle in functie zijnde leden van het Quorum van het Eerste Presidium en van de Raad der Twaalf de sleutels, rechten en bevoegdheid die tot het heilig apostelschap behoren.

Ik citeer uit de Leer en Verbonden:

“Van de Melchizedekse priesterschap vormen drie presiderende hogepriesters, gekozen door de groep, en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund, een raad van het presidentschap der kerk” (Leer en Verbonden 107:22).

Als de president ziek is of niet volledig in alle taken van zijn ambt kan functioneren, vormen zijn twee raadgevers samen een Quorum van het Eerste Presidium. Zij zetten het dagelijkse werk van het presidium

voort. In uitzonderlijke omstandigheden, als maar één van hen kan functioneren, heeft deze de bevoegdheid om als presidium op te treden, zoals wordt uitgelegd in Leer en Verbonden 102:10–11.

Toen president Benson op 10 november 1985 zijn twee raadgevers riep, stelde hij hen zelf aan, waarbij de leden van de Raad der Twaalf hen ook de handen oplegden. Toentertijd was president Benson gezond en kon hij in ieder opzicht volledig functioneren.

Na deze aanstelling ondertekende hij eigenhandig de handelingsbevoegdheid van zijn raadgevers, waardoor deze gemachtigd werden om de aangelegenheden van de kerk te leiden.

Krachten deze specifieke delegering van volmachten en gezag zetten de raadgevers in het Eerste Presidium het dagelijkse werk van hun ambt voort. Maar alle belangrijke vraagstukken over beleid, procedures, programma's of leerstellingen worden in rijp beraad en onder gebed door het Eerste Presidium en de Twaalf samen behandeld. Deze twee quorums, het Quorum van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf komen in vergadering bijeen, waarbij ieder de volledige vrijheid heeft om zich te uiten, om alle belangrijke vraagstukken af te handelen.

Weer wil ik het woord van de Heer aanhalen: ‘In ieder besluit, dat door één van deze raden wordt genomen, moet door eenparige stemming tot stand komen, dat wil zeggen, dat ieder lid in elke raad met de beslissingen er van moet instemmen, ten einde hun beslissingen onderling van dezelfde kracht en geldigheid te maken’ (Leer en Verbonden 107:27).

Het Eerste Presidium en de Twaalf komen niet tot een beslissing zonder de eenparige instemming van alle betrokkenen. Aan het begin van het overleg kunnen er meningsverschillen zijn. Dat is te verwachten. Deze mannen hebben allen een verschillende achtergrond. Het zijn mannen met een eigen mening. Maar voordat er uiteindelijk een besluit wordt genomen, is men één van gedachte en stem.

Dat is te verwachten als het geopenbaarde woord des Heren wordt aangehouden. Weer citeer ik uit de openbaring:

‘De besluiten van deze raden, of van één er van, moeten worden genomen in alle gerechtigheid, heiligheid, nederigheid des harten, zachtmoedigheid en lankmoedigheid, en in geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, godsvrucht, broederlijke liefde en naastenliefde.

‘Want er is een belofte, dat, indien deze dingen in hen overvloedig zijn, zij in de kennis des Heren niet onvruchtbaar zullen zijn’ (Leer en Verbonden 107:30–31).

Ik voeg hieraan mijn persoonlijke getuigenis toe dat in de twintig jaar dat ik als lid

van de Raad der Twaalf en in de bijna dertien jaar dat ik in het Eerste Presidium werkzaam ben geweest, er nooit een belangrijk besluit is genomen waarin deze procedure niet is aangehouden. Bij die besprekingen heb ik meningsverschillen gezien. En door dit hele proces van mannen die zich uitspreken, ontstaat er een zinnen en scheiden van ideeën en visies. Maar ik heb onder mijn broeders van de algemene autoriteiten nog nooit ernstige onenigheid of vijandigheid gezien. Wel heb ik iets prachtigs en opmerkelijks gezien: het samensmelten, onder de leidende invloed van de Heilige Geest en door de macht van openbaring, van uiteenlopende standpunten tot er volledige harmonie en overeenstemming is. Pas dan wordt tot de tenuitvoerlegging overgegaan. Ik getuig dat dat een uiting is van de geest van openbaring, die zich steeds weer bij het bestuur van het werk van de Heer manifesteert.

Ik ken geen ander bestuurlijk lichaam waarvan dat kan worden gezegd.

Die procedure is ook van kracht in afwezigheid van de president van de kerk. Ik haast mij echter hieraan toe te voegen dat de algemene autoriteiten geen enkele drang voelen om iets te doen wat naar hun gevoel niet in overeenstemming is met de houding, het gevoel en het standpunt van hun dierbare leider, de profeet van de Heer.

Het moet gezegd worden dat de president, toen hij senior-apostel werd, al vele jaren in het Quorum der Twaalf werkzaam was geweest en in senioriteit was opgeklommen. Gedurende die tijd hebben de andere algemene autoriteiten hem goed leren kennen. Gedurende al de jaren dat hij in functie is geweest, heeft hij zich uitgesproken over de vele zaken die in het quorum aan de orde zijn gekomen. Zijn standpunten zijn genoegzaam bekend. Zij die van hem houden, hem respecteren, hem steunen en eren als de president van de kerk en als profeet, ziener en openbaarder van de Heer, zijn bij welk onderwerp er dan ook ter tafel komt, niet geneigd om in hun mening verder te gaan dan het standpunt dat zij als het zijne kennen.

Ik wil nog eens benadrukken dat allen die tot het heilige apostelschap geordend zijn, de sleutels en bevoegdheid van dit bijzonder hoge en heilige ambt hebben ontvangen. Deze bevoegdheid omvat de volmacht om de kerk en het koninkrijk van God op aarde te besturen. Deze bevoegdheid wordt ordelijk uitgeoefend. Dat is specifiek zo beschreven in de openbaringen van de Heer. Alle algemene autoriteiten kennen die orde en houden zich eraan.

Ik heb dit alles gezegd, en ik ben hier en daar in herhaling gevallen, vanwege de huidige omstandigheden van onze geliefde profeet, president Ezra Taft Benson.

Broeders, laat er geen misverstand over bestaan: Jezus Christus staat aan het hoofd van deze kerk, die zijn heilige naam draagt. Hij waakt erover. Hij leidt haar. Hij staat aan de rechterhand van zijn Vader en ziet toe op dit werk. Aan Hem het voorrecht, de macht, de mogelijkheid om mensen op zijn wijze tot hoge en heilige ambten te roepen en ze volgens zijn wil te onthefven door hen huiswaarts te roepen. Hij is de Meester van leven en dood. Ik maak me geen zorgen over de omstandigheden waarin we ons bevinden. Ik aanvaard ik de omstandigheden als een uitdrukking van zijn wil. Ook aanvaard ik de verantwoordelijkheid, met mijn broeders van de algemene autoriteiten, om alles te doen wat binnen ons vermogen ligt om in een geest van toewijding, liefde, nederigheid, plichtsgetrouwheid en loyaliteit dit heilige werk voorwaarts te doen gaan.

Ik verzeker een ieder van u en de gehele wereld dat er eenheid en broederschap is, met volledige en eensezindige trouw aan één overkoepelend doel: de opbouw van het koninkrijk van God op aarde.

We weten dat wij als mensen zwak en ontoereikend zijn in vergelijking met de enorme taak om het evangelie van het heil naar de landen van deze wereld te brengen en mannen en vrouwen overal voor te bereiden op de onsterfelijkheid en het eeuwige leven, hetgeen mogelijk is gemaakt door de

liefde van onze Vader en de verzoening van onze goddelijke Verlosser. We weten ook dat met de zegen van de Almachtige, als we getrouw zijn en als we naar de influisteringen van de Heilige Geest luisteren en handelen, wij, met onze broeders en zusters, wonderen tot stand kunnen brengen en de doeleinden kunnen verwezenlijken waartoe wij door God geroepen zijn.

God staat aan het roer. Twijfel daar nooit aan. Als wij tegenstand te verduren krijgen, zal Hij doorgangen vrijmaken als er geen doorgang lijkt te zijn. Onze individuele inspanningen mogen bescheiden zijn en enigszins onbelangrijk lijken. Maar door het gezamenlijke effect van de goede werken van ons allemaal, samen arbeidend voor een gemeenschappelijk doel, zullen grootse en wonderbaarlijke dingen tot stand worden gebracht. Door ons eensezindige dienstbetoon zal deze wereld een beter oord orden. Ons volk zal een gelukkig volk zijn, een gezegend volk, een volk dat de Heer als herder heeft, die ons langs groene en vredige weiden voert, als wij naar zijn voorbeeld en in zijn licht willen wandelen.

Laat u niet door ontevreden stemmen van de wijs brengen. Maak u geen zorgen over de kritiek. Zoals Alma het lang geleden zei: 'En vertrouwt evenmin iemand als uw leraar of als uw prediker, tenzij hij een man

van God is, die in zijn zegen wandelt en zijn geboden onderhoudt' (Mosiah 23:14).

De waarheid is in deze kerk. De bevoegdheid is in dit priesterschap. Het leiderschap is in dit grote lichaam van de priesterschap op elk bestuurlijk niveau. Zoals de psalmist het heeft gezegd: 'Zie, de bewaarder van Israël sluimert noch slaapt' (Psalm 121:4).

Hij die onze Heiland is, sluimert noch slaapt terwijl Hij over zijn koninkrijk waakt.

Zo zeker als dit het werk van de Heer is, zal er tegenwerking zijn. Er zullen mensen zijn, en misschien wel vele, die met fraaie, misleidende woorden en slimme tactieken twijfel zaaien en zullen proberen het fundament waarop deze zaak gebouwd is te ondermijnen. Zij zullen hun kortstondige successen hebben. Misschien worden ze even bijgevallen door de twijfelaren en sceptici en criticasters. Maar ze zullen vervagen en worden vergeten, zoals zo vaak met hun soort is gebeurd.

Intussen gaan wij voorwaarts, ongeacht hun kritiek, ons bewust van hun wiltelingen en daden zonder dat we ons erdoor laten tegenhouden. Nog voor de organisatie van de kerk heeft de Heer al gezegd:

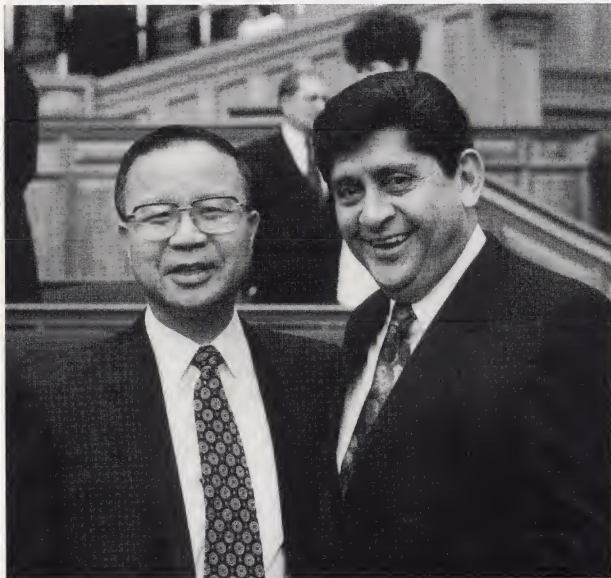
'Vreest daarom niet, kleine kudde; doet goed; laat aarde en hel tegen u samenspannen, want indien gij op mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen.

'Blikt tot Mij op bij iedere gedachte; twijfelt niet, vreest niet.

'Aanschouwt de wonden in mijn zijde en eveneens de tekenen der nagelen in mijn handen en voeten; weest getrouw, onderhoudt mijn geboden en gij zult het koninkrijk der hemelen beërven' (Leer en Verbonden 6:34, 36-37).

God is onze Vader. Hem is 'het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid' (Matteüs 6:13). Jezus Christus is onze Verlosser. Hij is het hoofd van deze kerk. Hij maakt zijn wil bekend en zal zijn wil met betrekking tot de kerk bekend blijven maken. Joseph Smith was een profeet door middel van wie alle sleutelen van het priesterschap waarmee wij werken, werden hersteld in deze bedeling van de volheid der tijden. Allen die hem sindsdien als president van de kerk zijn opgevolgd, zijn profeet geweest. We hebben vandaag de dag een profeet. Misschien kan hij ons niet toespreken zoals hij dat vroeger deed. Dat hoeft ook niet. In de tijd dat hij voor ons stond als president van de kerk heeft hij ons gesmeekt om meer te doen dan we nu doen en het ook beter te doen dan we nu doen. Wanneer de Heer hem huiswaarts roept, zal zijn plaats door een ander worden ingenomen. Niemand weet wie dat zal zijn. Niemand hoeft daarover te speculeren.

Ik laat u mijn zegen en liefde, en mijn getuigenis dat deze dingen waar zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

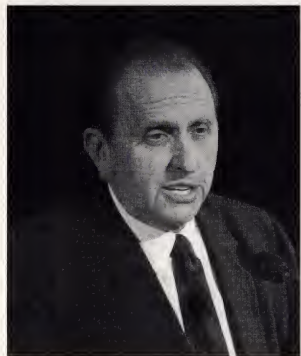

De ouderlingen Kwok Yuen Tai en Horacio A. Tenorio van de Zeventig.

De weg die tot vrede leidt

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'De vrede van de mens is vergankelijk. De vrede van God is blijvend.'

Op deze prachtige paasochtend vul-
len gebeden van dankbaarheid voor
het leven en de zending van onze
Heer en Heiland, Jezus Christus, de sabbat-
licht; passages inspirerende muziek ver-
troosten ons hart en flusteren tot onze ziel
de tijdloze groot: 'Vrede zij met u.'

In een wereld waar iedereen vrede zoekt,
vragen we ons soms af waarom er geweld is
in onze straten, waarom onze kranten vol
staan met artikelen over moordzaken en
zinloze doodslag en waarom twist en ruzie
de heiligheid van ons gezin verstikken en de
rust van zovelen levens verstoren.

Misschien dwalen we af van het pad dat
naar vrede leidt en is het nodig om even stil
te staan en ons te bezinnen over de leringen
van de Vrededorst en dan te besluiten ze in
onze gedachten op te nemen, in daden om te
zetten en volgens een hogere wet te gaan
leven, een verhevener pad te bewandelen,
en een betere discipel van Christus te
worden.

De verwoestende hongersnood in Somalië,
de vrede haatgevoelens in Bosnië en de etni-
sche conflicten over heel de wereld doen ons
beseffen dat de vrede die we nastreven niet

zonder inspanning en vastberadenheid ver-
wezenlijk wordt. Woede, haat en twist zijn
vijanden die men niet gemakkelijk verslaat.
Hun vernietigende kielzog bestaat onvermij-
delijk uit tranen van verdriet, pijn veroor-
zaakt door de conflictsituatie en de stukgesla-
gen hoop op een betere toekomst. Hun
invloedsfeer blijft niet beperkt tot het slag-
veld, maar wordt veel te vaak in de huis-
kamer waargenomen, in het gezin en in
het hart. Velen vergeten maar al te vlug en
herinneren zich maar al te laat de raad van
de Heer: 'Er zal geen woordenstrijd onder u
zijn. (...)

'Want voorwaar, voorwaar zeg ik u: Hij,
die de geest van twisten heeft, is niet van
Mij, maar is van de duivel, die de vader van
twisten is, en hij hitst het hart der mensen op
om in toorn met elkander te twisten.

'Ziet, het is niet Mijn leer, of het hart der
mensen tot toorn tegen elkaar op te hitsen;
maar dit is Mijn leer, dat zulke dingen zullen
worden weggedaan.'

Als we de klok terugdraaien, herinneren
we ons dat er zo'n 55 jaar geleden wanhopig
een vredesconferentie bijeengeroepen werd
in de Beierse stad München om afspraken
over vrede te maken. De leiders van de
Europese grootmachten kwamen bijeen
op een ogenblik dat de wereld zich op
de rand van oorlog bevond. Het uitdrukke-
lijk doel van die conferentie was een koers
uit te stippelen die volgens die leiders
de oorlog moest afwenden en de vrede be-
waren. Maar door wantrouwen, intriges en
het streven naar macht was die conferentie
gedoemd te mislukken. Het resultaat was
niet 'vrede in onze tijd', maar wel oorlog
en verwoesting zoals men daarvoor nog
nooit had meegemaakt. Men had geen
rekening gehouden met de onophoudelijke
smekbede van een gesneuvelde uit een
vorige oorlog, of die smekbede alleszins
geeneer. Het is alsof hij het volgende
geschreven heeft in de naam van miljoen-
men medesoldaten, zowel vrienden als
vijanden:

*Op Vlaamse velden bloeien klaprozen,
tussen graven, rij na rij,
die onze laatste rustplaats waren; in de
wolken,
nauwelijks hoorbaar tussen gewerschoten,
vlogen moedig zingend leeuweriken voorbij.*

*Wij zijn dood. Slechts dagen geleden
leefden wij en genoten van dauw en avondzon,
beminden we en werden bemind. Maar nu
liggen we
in Vlaamse velden.*

*Verdedig onze zaak tegenover de vijanden:
Onze handen schoten tekort en werpen u toe
de toorts;
uw laak nu om ze hoog te houden.
Als gij uw woord niet houdt tegenover ons,
de doden,
zullen we niet slapen, al bloeien klaprozen
op Vlaamse velden.'*

Zijn we gedoemd om de fouten uit het
verleden te herhalen? Slechts een korte peri-
ode van vrede volgde op de Eerste Wereld-
oorlog; daarna kwam de rampzalige
Tweede Wereldoorlog. In juni zal de verjaar-
dag gevierd worden van de beroemde
landing, vijftig jaar geleden, van de geal-
lieerde strijdkrachten op de kust van
Normandië. Tienduizenden hoogwaardig-
heidsbekleders en oudstrijders zullen erbij
zijn wanneer de landing opnieuw wordt
opgevoerd. Een schrijver heeft opgemerkt:
'Beneden-Normandië heeft meer dan zijn
deel gehad van de oorlogsslachtoffers. Hun
lichamen liggen begraven van Falaise tot
Cherbourg: 13.796 Amerikanen, 17.958 Brit-
ten, 8.658 Canadezen, 650 Polen, en onge-
veer 65.000 Duitsers – alles bij elkaar meer
dan 106.000 doden; en dan spreken we
alleen nog maar van militairen, die allen zijn
gedood binnen het bestek van een zomer-
vakantie.'³ Gelijksoortige verslagen kunnen
geschreven worden over de afschuwelijke
verliezen geleden op andere slagvelden in
hetzelfde conflict.

De befaamde staatsman William Glad-
stone heeft ooit de volgende formule voor
vrede gegeven: 'Wij kijken uit naar de tijd
dat de macht van de liefde het zal winnen
van de liefde voor macht. Pas dan zal deze
wereld de zegeningen van de vrede kennen.'

Het verheven ideaal van wereldvrede is
eigenlijk niet meer dan het gevolg van de
persoonlijke vrede die ieder individu zelf
nastreeft. Ik heb het dan niet over de vrede
zoals de mens zich die voorstelt, maar de
vrede die God beloofd heeft. Ik spreek over
vrede thuis, vrede in ons hart, ja, vrede in
ons leven. De vrede van de mens is vergan-
kelijk. De vrede van God is blijvend.

We worden eraan herinnerd dat 'toorn
niets oplost. Zij bouwt niets op, maar kan
alles verwoesten.'⁴ De gevolgen van con-

flictsituaties zijn zo verwoestend dat we hunkeren naar leiding en naar een manier om ons succes te verzekeren bij ons zoeken naar de weg die tot vrede leidt. Op welke wijze kunnen we een dergelijke universele zegen verkrijgen? Zijn er voorwaarden aan verbonden? Laten we niet vergeten dat wij, om Gods zegeningen te ontvangen, Gods geboden moeten nakomen. Sta mij toe drie gedachten te opperen om ons denken te stimuleren en onze voetstappen te leiden:

1. Onderzoek uzelf.
2. Reik anderen de hand.
3. Kijk op naar de hemel.

Ten eerste: *Onderzoek uzelf*. Zelfevaluatie is altijd een moeilijke zaak. We worden zo vaak ertoe verleid om dingen goed te praten die verbeterd moeten worden en uitgebeeld stil te staan bij onze sterke punten. President Ezra Taft Benson heeft gezegd: 'De prijs voor vrede is rechtschapenheid. Mensen en landen mogen luid roepen: "Vrede, vrede", maar vrede zal niet komen zolang de mensen in hun ziel de beginselen niet koesteren van persoonlijke reinheid, onkreukbaarheid en moed, die de ontwikkeling van de vrede bevorderen. Vrede kan men niet opleggen. Zij moet uit het hart en het leven van de mensen komen. Er is geen andere mogelijkheid.'⁵

Ouderling Richard L. Evans heeft het volgende opgemerkt: 'Om vrede te vinden - de innerlijke vrede die alle begrip te boven gaat - moet de mens eerlijk leven, zijn medemens respecteren, zijn verplichtingen nakomen, ijverig werken, zijn geliefden koesteren en zijn medemens dienen, dat alles in een geest van geduld, deugdzaamheid, geloof en verdraagzaamheid, in de overtuiging dat het aardse leven bedoeld is om te leren, te dienen, zich te bekeren en vooruitgang te maken. God zij dank voor het heilige begin-sel bekering en vooruitgang dat ons allen ter beschikking staat.'⁶

Wat onze eigen verantwoordelijkheid in dat opzicht betreft, is de plaats van de ouders in het gezin van essentieel belang. Onlangs kwam een select gezelschap in conferentie bijeen om de toename van het geweld bij mensen, en met name bij jongeren, te onderzoeken. Hun bevindingen kunnen ons tot nut zijn bij het overdenken van onze prioriteiten: 'Een samenleving die geweld in beeld brengt om te vermaken, (...) moet niet verwonderd zijn wanneer zinloos geweld de dromen van haar jongste en meest veelbelovende leden stuk-slaat. (...)

'Werkloosheid en vertwijfeling kunnen iemand tot wanhoop brengen. Maar de meeste mensen zullen geen wanhopige dingen doen als ze geleerd hebben dat waardigheid, eerlijkheid en onkreukbaarheid belangrijker zijn dan wraak en woede; als ze begrijpen dat respect en vriendelijk-

heid uiteindelijk een grotere kans bieden op succes. (...)

'De vrouwen van de beweging tegen geweld hebben de spijker op z'n kop geslagen: de enige oplossing om de neerwaartse spiraal van vernietigend gedrag en zinloze pijn te keren, is een terugkeer naar de ouderwetse gezinswaarden; die zal wonderen doen.'⁷

Maar al te vaak geloven we ten onrechte dat onze kinderen meer materiële dingen nodig hebben, terwijl ze in werkelijkheid alleen in stilte vragen dat we meer tijd voor hen vrijmaken. De openstapeling van rijkdom en de vermenigvuldiging van bezit logenstrafte de lering van de Meester, die zegt: 'Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze oontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot, noch roest ze oontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen.'

'Want, waar u wacht is, daar zal ook uw hart zijn.'⁸

Op een avond niet zo lang geleden zag ik een grote menigte ouders en kinderen een kruispunt in Salt Lake City oversteken op weg naar het Delta Center voor de Disney on Ice-voorstelling van *Belle en het Beest*. Ik zette mijn wagen zelfs aan de kant om de opgewekte mensenmassa te zien voorbij-trekken. Vaders die volgens mij vast omgepraat waren om mee te gaan, hielden de knuistjes van hun dierbare kinderen stevig vast. Dat was liefde in actie. Dat was een preek zonder woorden over liefde, een tijds-herschikking naar wat volgens God voorrang heeft.

Echte vrede zal triomferen als wij onszelf gaan verbeteren volgens het patroon dat de Heer ons heeft voorgehouden. Dan zullen we de diepe spiritualiteit gaan waarderen die schuilgaat achter de eenvoudige woorden van een bekende lofzang: 'Elk ziet schoonheid in het rond, als er liefde heerst.'⁹

Ten tweede: *Reik anderen de hand*. Hoewel verhoging een persoonlijke zaak is, en mensen als enkelingen gered worden en niet gezamenlijk, leeft de mens niet in het luchtledige. Het lidmaatschap van de kerk vereist een vast voornemen om te dienen. Een verantwoordelijke positie zal misschien niet belangrijk worden geacht, noch zal de beloning ervan door iedereen worden gekend. Om door de Heiland aanvaard te worden, moet dienstdoetend voortkomen uit een gewillige instelling, bereidwillige handen en een toegewijd hart.

Nu en dan kan ontmoediging ons pad verduisteren; frustratie kan een voortdurende metgezel zijn. In onze oren kunnen spitsvondigheden van Satan weerklinken zoals: 'Je kunt de wereld toch niet redden; jouw nietige inspanningen zijn zinloos. Je hebt geen tijd om je om anderen te bekommeren.'

Laten we ons, vertrouwend op de Heer, afkeren van dergelijke leugens en ervoor zorgen dat we ons stevig op het pad van dienstdoetend bevinden en dat ons hart en onze ziel toegewijd zijn om het voorbeeld van de Heer te volgen. In ogenblikken dat het licht van de vastberadenheid zwervend en het hart versaagt, kunnen we troost putten uit de volgende belofte van de Heer: 'Verflauwt daarom niet in goeddoen. (...)

En uit het kleine komt het grote voort.'

'Ziet de Heer verlangt het hart en een gewillige geest.'¹⁰

Het afgelopen jaar heeft de jeugdwerkorganisatie zich ingespannen om de kinderen beter bekend te maken met de heilige tempels van God. Vaak heeft dat geleid tot een bezoek aan het tempelrelin. Het gelach van kleine kinderen, de blijdschap van de ongedwongen kindergarden, en de geestdrift en energie die zij tentoon spreiden, hebben mijn hart verblijd. Toen een liefdevolle leerkracht een jongen of een meisje naar de grote deur van de Salt Lake-tempel leidde en de kleine vingervan de tempel aanraakte, kon ik als het ware zien hoe de Meester de kinderen uitnodigde om bij Hem te komen zitten en naar zijn vertroostende woorden te luisteren: 'Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.'¹¹

Ten derde: *Kijk op naar de hemel*. Als we dat doen, zullen we merken hoe vertroostend het is en hoeveel voldoening het schenkt om met onze Hemelse Vader te spreken in gebed. Gebed is de weg naar spirituele krachten en een paspoort voor de vrede. Wij worden herinnerd aan zijn geliefde Zoon, de Vredevorst, de pionier die letterlijk de weg toonde die de mensen dienen te volgen. Zijn goddelijk plan kan ons verlossen uit het Babylon van zonde, dwaling en zelfgenoegzaamheid. Zijn voorbeeld toont ons de weg. Toen Hij geconfronteerd werd met verzoeking gaf Hij er niet aan toe. Toen Hem de wereld werd aangeboden, weigerde Hij. Toen zijn leven werd gevraagd, gaf Hij het.

Ter gelegenheid van een belangrijke gebeurtenis haalde Jezus de volgende tekst uit Jesaja aan: 'De Geest des Heren is op mij, omdat de Here mij gezalfd heeft; Hij heeft mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening der evangenis.'¹² Dat is een duidelijke uitspraak over de vrede die alle begrip te boven gaat.

De dood is vaak een indringer. Hij is een vijand die plots het feest van het leven komt verstoren en het levenslicht en de levenspret zomaar uitdooft. De dood legt zijn zware hand op dierbaren en laat ons soms verbijsterd achter. Soms, zoals bij hevige lijden en ziekte, is de dood een barmhartige engel.

Het algemeen presidium jeugdwerk (vnr): zuster Betty Jo N. Jepsen, eerste raadgeefster, presidente Michaelene P. Grassli; en zuster Ruth B. Wright, tweede raadgeefster.

Maar voor hen die achterblijven, is de belofte van vrede die de Meester heeft gedaan een vertroostende en genezende balsem: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart wordt niet ontroerd of versaaft.¹³ 'Ik ga heen om u een plaats te bereiden, (...) opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.¹⁴

Hoeeer bid ik dat allen die geliefden verloren hebben de realiteit van de opstanding mogen kennen en de onwankelbare zekerheid hebben dat het gezin eeuwig kan bestaan. Een man die deze zekerheid bezat, was majoor Sullivan Ballou. Tijdens de Amerikaanse burgeroorlog schreef hij de volgende aandoenlijke brief aan zijn vrouw, net één week voordat hij sneuvelde in de slag bij Bull Run. Voel met mij de liefde van zijn ziel, zijn vertrouwen in God, zijn moed en zijn geloof.

¹⁴Juli 1861, Camp Clark, Washington.

'Liefste Sarah,

'Het ziet er naar uit dat we binnen een paar dagen zullen optrekken, misschien al morgen. Voor het geval ik niet meer zal kunnen schrijven, voel ik mij gedrongen om enkele regels te schrijven die jij misschien pas te lezen krijgt op een ogenblik dat ik er niet meer ben.

'Ik heb geen enkele twijfel over en stel mijn volledig vertrouwen in de zaak waar ik mij thans voor inzet. Mijn moed blijft onwankelbaar. (...) Ik ben volkomen bereid

(...) alle vreugde van dit leven op te geven om onze regering te verdedigen. (...)

'Sarah, mijn liefde voor jou is onsterfelijk; zij heeft mij blijkbaar aan jou gebonden met sterke kabels die alleen de Almachtige kan verbreken. En toch komt de liefde voor mijn vaderland als een sterke wind over mij en bindt mij met onweerstaanbare ketenen aan het slagveld.

'De herinnering aan de verrukkelijke ogenblikken in jouw gezelschap overvalt mij en ik ben God en jou zeer dankbaar dat ik er zo lang van heb mogen genieten. Het is moeilijk voor mij om die gevoelens op te geven en tevens alle hoop op jaren die we met Gods goedvinden nog samen in liefde hadden kunnen doorbrennen, en waarin we onze zonen hadden kunnen zien opgroeien tot eerbare mannen. Ik weet het, ik kan slechts weinig aanspraak laten gelden op de goddelijke voorzienigheid, maar iets fluistert mij in het oor – en misschien is het wel het zwendende gebed van mijn kleine Edgar – dat ik ongedeed bij mijn geliefden zal terugkeren. Als dat niet het geval is, lieve Sarah, vergeet dan nooit hoeeer ik van je houd; mijn laatste ademstoot op het slagveld zal jouw naam fluisteren. Vergeef [me] mijn (...) fouten en alle pijn die ik je heb aangedaan. Hoe onnadenkend en dwaas ben ik dikwijls geweest! Hoe graag zou ik met mijn tranen iedere smet op jouw geluk willen wegwassen. (...)

'O, Sarah! Als de doden naar de aarde

kunnen terugkomen en ongezien bij hun geliefden vertoeven, zal ik altijd dicht bij jou zijn; in de gelukkigste dagen en in de donkerste nachten, (...) altijd, altijd. En als je een zachte bries op je wang zult voelen, zal het mijn adem zijn. Als de koele wind om jouw kloppende slapen waait, zal het mijn geest zijn die voorbijwaart. Sarah, rouw niet om mijn dood; bedenk dat ik ben heengegaan en op je wacht, want wij zullen elkaar weerzien.¹⁵

De duisternis van de dood kan altijd verdreven worden door het licht van de geopenbaarde waarheid. 'Ik ben de opstanding en het leven', zei de Meester. 'Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven:

'En een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.¹⁶ Voeg bij zijn woorden de woorden van de engel tot de wenende Maria van Magdala en de andere Maria die naar het graf gekomen waren om het lichaam van hun Heer te verzorgen: 'Wat zoekt gij de levende bij de doden?

'Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.¹⁷

Dat is de boodschap van de paasmorgen. Dat Hij leeft! En omdat Hij leeft, zullen allen inderdaad opnieuw leven. Die wetenschap biedt troost aan de geliefden van hen die liggen in de soldatengraven van Normandië, of op de gewijde rustplaatsen in de Vlaamse velden waar in de lente de klaprozen bloeien, of van hen die op ontelbare andere plaatsen rusten, bijvoorbeeld in de diepten der zee. 'Niets dat mij zo veel vreugde geeft: ik weet dat mijn Verlosser leeft.¹⁸ In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

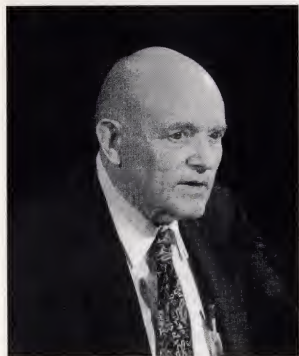
1. Nefhi 11:28–30.
2. John McRae, 'In Flanders Fields', *The Best Loved Poems of the American People*, verzameld door Hazel Felleman (Garden City: Garden City Publishing Co., 1936), blz. 429.
3. David Hewson, *Deseret News*, 13 maart 1994, blz. T-4.
4. L. Douglas Wilder, *Deseret News*, 1 december 1991, blz. A-2.
5. 'Purposeful Living', *Listen, A Journal of Better Living*, jan.–mrt. 1955, blz. 19.
6. Conference Report, oktober 1959, blz. 128.
7. *Deseret News*, 16 januari 1994, blz. A-12.
8. Matteüs 6:19–21.
9. Lofzang 192.
10. Leer en Verboden 64:33–34.
11. Marcus 10:14.
12. Jesaja 61:1.
13. Johannes 14:27.
14. Johannes 14:2–3.
15. Dennis Lythgoe, *Deseret News*, 16 oktober 1990, blz. C-3.
16. Johannes 11:25–26.
17. Lucas 24:5–6.
18. Lofzang 92.

'Welke soort mensen behoort gij te zijn?'

President Howard W. Hunter

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wij moeten Christus beter leren kennen dan we Hem nu kennen; we moeten meer aan Hem denken dan we nu aan Hem denken; we moeten Hem kloekmoediger dienen dan we Hem nu dienen.'

Het verheugt mij om vandaag bij u te zijn. Ik vind het geweldig dat u hier op de conferentie aanwezig bent. Ik wil u danken voor de gebeden die u voor de algemene autoriteiten opzendt, voor onze gezondheid, onze reizen en onze persoonlijke omstandigheden. Wij worden gezegend door die gebeden die zo getrouw worden uitgesproken en wij willen er onze dank voor uitspreken.

Een van de belangrijkste vragen die de sterfelijke mens ooit gesteld zijn, is gesteld door de Zoon van God zelf, de Heiland van de wereld. Aan een groep discipelen in de nieuwe wereld, een groep die graag door Hem onderricht wilde worden, maar bezorgd was omdat Hij hen spoedig zou verlaten, vroeg Hij: 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?' En in een adem gaf hij dit antwoord: 'Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27).

De wereld is vol mensen die ons graag zeggen: 'Doe wat ik zeg.' We hebben beslist geen gebrek aan mensen die ons op bijna elk gebied adviezen geven. Maar er zijn er zo weinig die bereid zijn te zeggen: 'Doe wat ik doe.' En natuurlijk kan in de hele geschiedenis van de mensheid maar één Persoon dat met recht zeggen. De geschiedenis verschaft

veel voorbeelden van goede mannen en vrouwen, maar zelfs de beste mensen hebben wel een of andere zwakte. Niemand kan dienen als volmaakt voorbeeld, hoe goed zijn bedoelingen ook mogen zijn.

Alleen Christus kan ons ideaal zijn, onze 'blinkende morgenster' (Openbaring 22:16). Alleen Hij kan zonder enig voorbehoud zeggen: 'Volg mij na', 'leer van Mij', 'doet de dingen, die gij Mij hebt zien doen'. 'Drink van mijn water' en 'eet van mijn brood'. 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven'. 'Ik ben de Wet en het Licht. Ziet op Mij, (...) en gij zult leven.' Heb elkaander lief, 'gelijk Ik u liefgehad heb' (zie Matteüs 11:29; 16:24; Johannes 4:13-14; 6:35, 51; 7:37; 13:34; 14:6; 3 Nephi 15:9; 27:21).

Wat een duidelijke, welklinkende oproep! Wat een zekerheid en voorbeeld in een tijd van onzekerheid en afwezigheid van goede voorbeelden.

Wij missen vandaag allemaal president Benson en wensen dat hij tot ons kon spreken. Ik vraag me af of ik hem een klein eerbetoon kan brengen door iets aan te halen dat hij vanaf dit spreekgestoelte heeft gezegd over het geweldige voorbeeld van Christus. Hij zei (en ik getuig tegelijkertijd van de waarheid van zijn uitspraak):

'Bijna tweeduizend jaar geleden liep er een volmaakt Mens rond op de aarde: Jezus de Christus. (...) In zijn leven kwamen alle deugden tot uiting, en ze werden in volmaakt evenwicht gehouden; Hij leerde de mensen de waarheid, opdat zij vrij mochten zijn; zijn voorbeeld en regels vormen de grote norm, de enig zekere weg voor de hele mensheid' (*Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 8).

De grote norm! De enig zekere weg! Het Licht en het Leven van de wereld! Hoe dankbaar behoren wij niet te zijn dat God zijn Eniggeboren Zoon naar de aarde gezonden heeft om op zijn minst twee dingen te doen die niemand anders had kunnen doen. De eerste taak die Christus uitvoerde als volmaakte, zondeloze Zoon, was de hele mensheid te redden van de zondeval door de verzoening voor Adams zonde en voor

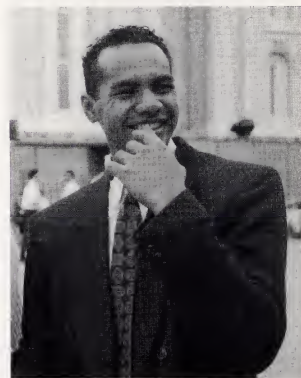
onze eigen zonden teweeg te brengen, als wij Hem aanvaarden en volgen. Het tweede belangrijke dat Hij deed, was een volmaakt voorbeeld geven van rechtschapen leven, van vriendelijkheid, genade en barmhartigheid, opdat de rest van de mensheid zou mogen weten hoe zij moeten leven, hoe zij zichzelf kunnen verbeteren, en hoe zij meer als God kunnen worden.

Laten wij de Zoon van God in alle opzichten volgen en in alles wat wij doen. Laten wij van Hem ons voorbeeld en onze gids maken. Wij behoren ons bij alles af te vragen: 'Wat zou Jezus doen?', en vervolgens moediger te zijn om het antwoord in daden om te zetten. Wij moeten Christus volgen, in de beste zin van het woord. Wij moeten bezig zijn met zijn werk zoals Hij bezig was met het werk van zijn Vader. We moeten proberen te worden als Hij, zoals de jeugdwerkkinderen zingen: 'Probeer, probeer, probeer' (*Children's Songbook*, blz. 55). Voor zover onze sterfelijke vermogens het toelaten, behoren we iedere mogelijke inspanning te leveren om te worden als Christus – het enige volmaakte en zondeloze voorbeeld dat de wereld ooit heeft gezien.

Zijn geliefde discipel Johannes heeft vaak over Christus gezegd: 'Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd' (Johannes 1:14). Zij zagen het volmaakte leven van de Heiland toen Hij werkte, onderwees en bad. En ook wij moeten dus 'zijn heerlijkheid aanschouwen' op zoveel mogelijk manieren.

Wij moeten Christus beter leren kennen dan we Hem nu kennen; we moeten meer aan Hem denken dan we nu aan Hem denken; we moeten Hem kloekmoediger dienen dan we Hem nu dienen. Dan zullen we water drinken dat springt ten eeuwig en leven, en het brood des levens eten.

Welke soort mensen behoren wij daarom te zijn? Zoals Hij is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De scheerlijnen van de tent uitstrekken

Bisschop Merril J. Bateman
Presiderende bisschop

'In Jesaja 54 is sprake van een tent die het evangelie van Christus voorstelt, en die zich in de laatste dagen over de aarde uitstrekt.'

Broeders en zusters, we hebben een wonder aanschouwd; ik ben bijzonder dankbaar dat ouderling Hunter onze voorbeeld geeft dat wij moeten volgen.

Ik sta hier met een sterk gevoel van ontoereikendheid en bezorgdheid. Er zijn twee schriftteksten die mij al twee dagen lang bezighouden. De een is hoofdstuk 2 van Daniël, en de ander is hoofdstuk 54 van Jesaja. Beide houden verband met elkaar. In Daniël 2 wordt het visioen van Nebukadnessar beschreven en Daniël's uitleg van de steen die in de laatste dagen uit de berg gehouwen wordt, een steen die het koninkrijk voorstelt dat door God gesticht is, een steen die zal voortrollen over de aarde en op vreedzame wijze alle volken zal verpletteren en allen zal uitnodigen om tot Christus te komen (zie Daniël 2:44-45).

In Jesaja 54 vers een en twee is er sprake van de tent die het evangelie van Christus voorstelt. Er staat dat in de laatste dagen de scheerlijnen van de tent zich zouden

uitstrekken over de hele aarde, en dat de pinnen, de haringen, in elk land zouden worden vastgezet (zie Jesaja 54:1-2). Wij zien dat in deze tijd letterlijk in vervulling gaan. Bij het nadenken over die teksten, heb ik gedacht aan de ontzagwekkende taak om de algemene autoriteiten te steunen in het uitdragen van het evangelie naar alle landen, volken, talen en mensen. De taak van de Presiderende Bisschop en allen die met hen samenwerken, is de algemene autoriteiten in die wereldwijde zending te helpen. Vanwege die visioenen van zowel Jesaja als Daniël, smeed ik u, broeders en zusters, om uw hulp door uw geloof en gebeden. Ik wil met heel mijn hart een dienstknecht van die mannen en van de Heer en Heiland, Jezus Christus, zijn.

Ik wil vandaag mijn vrouw hulde brengen. Zij heeft mij 35 jaar lang terzijde gestaan. In de eerste twintig jaar van ons huwelijk zijn we negentien keer verhuisd. Ze dacht dat ze met een onevenwichtig man getrouwd was. Maar nu breng ik haar hulde. Terwijl ze de afgelopen anderhalf jaar zij aan zij met mij heeft gewerkt in het Gebied Azië-Noord, heb ik mij over haar verwonderd. Het ene weekende na het andere gingen we naar conferenties, en ik heb toegekeken hoe dit blonde vrouwtje onder al die prachtige, zwartharige heiligen, hun hart telkens weer gewonnen heeft. Wanneer we weggingen, werd ze door talloze vrouwen omhelsd. Zij is moeder van zeven kinderen en grootmoeder van vijftien kleinkinderen. Maar belangrijker nog: zij is mijn eeuwige metgezellin. Ik ben dankbaar voor haar.

Ik wil mijn getuigenis vandaag beëindigen met een kort verhaal. Enkele maanden geleden maakten zuster Bateman en ik een rondreis door het Zendingsgebied Fukooka (Japan). De zendingen in Kumamoto stelden ons voor aan een jonge Japanse

broeder die pas lid was geworden van de kerk. Vervolgens vertelden ze over zijn bekering. Hij had een niet-christelijke achtergrond. Toen hij de zendingen tegenkwam, was hij geïnteresseerd in de boodschap. Hij vond de jongemannen die hem onderrichtten aardig, maar in de loop van de lessen bleek hij de behoefte aan een Heiland niet te begrijpen of aan te voelen. De zendingen namen de lessen met hem door en leerden hem over onze Hemelse Vader, Christus en het heilsplan, maar hij had er geen getuigenis van. De zendingen vroegen zich af wat ze moesten doen, en besloten op een dag om hem een film te laten zien, een video van de kerk over het verzoeningswerk, getiteld *The Bridge*. De jongeman zag de film, werd er door in beroering gebracht, ging naar huis en kon die hele nacht niet slapen, maar had nog steeds geen getuigenis.

De volgende ochtend ging hij naar zijn werk. Hij sleepte brilleglazen voor een opticien. In de loop van de dag kwam er een bejaarde vrouw binnen. Hij herinnerde zich dat ze er een paar weken eerder ook was geweest. Ze had haar bril gebroken en had een nieuwe nodig. Toen ze eerder was gekomen, had ze niet genoeg geld en moest weer vertrekken om eerst meer te sparen zodat ze de nieuwe bril kon kopen. Toen ze die dag binnenkwam, liet ze hem weer haar bril zien, en toonde hem hoeveel geld ze nu had. Hij beseftte dat ze nog niet genoeg had. Maar toen kreeg hij een idee: *Ik heb wat geld. Ik hoef het haar niet te vertellen. Ik kan het verschil gewoon bijleggen.* Dus vertelde hij haar dat het genoeg was, pakte haar bril aan, maakte een afspraak voor haar om terug te komen wanneer hij klaar zou zijn met de bril, en liet haar vertrekken.

Later kwam ze terug. Hij had de bril klaar voor haar. Hij overhandigde hem aan haar, en ze zette hem op. *'Mienasu! Mienasu! Ik kan zien. Ik kan zien.'* Toen begon ze te huilen. Op dat moment begon er in hem een brandend gevoel te komen dat steeds sterker werd. Hij zei: *'Wakari masu! Wakari Masu! Ik begrijp het. Ik begrijp het.'* Hij begon te huilen en rende de deur uit, op zoek naar de zendingen. Toen hij ze gevonden had, zei hij: *'Ik begrijp het! Mijn ogen zijn geopend! Ik weet dat Jezus de Zoon van God is. Ik weet dat de steen van zijn graf is weggerold en dat Hij op die heerlijke paasochtend uit het graf is opgestaan. Hij kan bijleggen wat ik in mijn leven tekortschieft.'*

Ik verbind mij ertoe mij geheel te wijden aan de dienst van de Meester. Ik heb een sterk getuigenis van Hem en van zijn werk op aarde. Hij leidt de aangelegenheden van deze kerk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De moed om te luisteren

Bisschop H. David Burton
Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

'Jezus Christus is het schitterende voorbeeld van de moed om naar de wil van de Vader te luisteren.'

Ik weet dat bisschop Edgley mij vandaag steunt wanneer ik onze waardering uitspreek voor de vele jaren die wij met ouderling Hales hebben mogen samenwerken. Wij hebben hem zeer lief en waarderen hem, en zijn van mening dat wij jarenlang veel van hem geleerd hebben. Wij zijn er echter ook naar uit om met bisschop Bateman samen te werken.

Ik voelde vanmorgen grote vreugde, en u ongetwijfeld ook, omdat ik president Hunter mocht zien en horen spreken, een liefdevolle apostel van de Heer Jezus Christus, die een uitzonderlijk voorbeeld is van iemand die herhaaldelijk buitengewone moed tentoonspreidt in het *luisteren* naar de wil van zijn Vader in de hemel.

President Hunter heeft zoons die tegelijkertijd met mij op zending waren in Australië. In die periode ontving president Hunter zijn roeping tot het heilige apostelschap. Veel van die Australische zendingelingen hebben hem altijd beschouwd als 'onze apostel'. Hij is een van mijn 'helden'.

Op deze sabbatdag, een zondag die gewijd is aan de viering van Pasen, behoren christenen met dankbaarheid te denken aan de gebeurtenissen rond de belangrijkste zondag die er ooit geweest is - de zondag waarop de Heiland uit zijn driedaagse gevangenschap brak en de overwinning over de dood volledig maakte. De beschrijvingen van die

geweldige gebeurtenissen zijn onuitwisbaar in mijn hart en gedachten gegrift.

Ik kan me Jezus voorstellen die in de processie het zware kruis draagt door de nauwe straten van Jeruzalem, door de dikke muur bij de stadspoort, naar een plek die Golgota heet. Ik kan vrouwen horen wenen, en Jezus woorden van waarschuwing horen uitspreken: 'Dochters van Jeruzalem, weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen' (Lucas 23:28). De Heiland wist dat er spoedig destructieve gebeurtenissen zouden komen.

In gedachten zie ik de beulen hun gruwelijke, harteloze taak uitvoeren. Ik kan de Heiland horen, die in een geest van barmhartigheid een verzoek uitspreekt ten behoeve van hen die Hem kruisigen: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34).

Toen deze wrede gebeurtenis plaatsvond, merkte een van de dieven die ook gekruisigd werd iets goddelijks in de houding van de Heiland op en zei tegen Hem: 'Jezus, gedenk mijner wanneer Gij in uw Koninkrijk komt.' Jezus antwoordde met een belofte die alleen Hij kon doen: 'Voorwaar, Ik zeg u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn' (Lucas 23:42, 43).

Stelt u zich een wenende moeder en een toegewijde discipel voor die het wordt toegestaan langs de hoofdman naar de voet van het kruis te gaan. Jezus keek in zijn lieden neer op hen en zei tegen Maria, met zo weinig mogelijk woorden: 'Vrouw, zie, uw zoon.' Hij keek Johannes indringend aan en zei: 'Zie, uw moeder' (Johannes 19:26, 27).

Wie kan de smekende stem vergeten die rond het negende uur het volgende uitriep in de drukkende duisternis die het land in zijn greep hield: 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' (Marcus 15:34). De Vader had Zich schijnbaar teruggetrokken, waardoor Hij de Heiland van de mensheid in staat stelde om zijn overwinning over de dood en de zonde te voltooien.

Ik kan me de zure smaak voorstellen van de azijn die hem tegen de lippen werd gedrukt toen Hij zei: 'Mij dorst!' (Johannes 19:28), zijn enige opgetekende reactie op lichamelijke lijden.

Toen het zoenoffer was aanvaard, verklaarde Jezus met luide stem: 'Het is vol-

bracht!' (Johannes 19:30). En toen sprak Hij in een laatste verzoek: 'Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest' (Lucas 23:46). Zijn lichaam zakte op het kruis in elkaar; Jezus had zijn leven gegeven.

In het duisternis van de vroege ochtend op de derde dag, paaszonndag, begon de aarde te beven. Een engel rolde de steen weg die de ingang van het graf blokkeerde, en verklaarde: 'Weest gij niet bevreesd; want ik weet, dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde. Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft' (Matteüs 28:5-6).

Later op de ochtend keerde de rouwende Maria van Magdala terug naar het koude, sombere, lege graf. Ze hoorde een bekende stem zeggen: 'Maria'. Ze draaide zich om, zag de Heer en strekte haar armen naar Hem uit. Met een aanbiddend gebaar zei ze liefdevol: 'Rabboni.' Jezus antwoordde: 'Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God' (Johannes 20:16, 17).

In de daaropvolgende veertig dagen onderwees de Heiland zijn apostelen geregeld en at Hij samen met hen. Hij besloot met de heerlijke opdracht: 'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen (...) en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld' (Matteüs 28:19, 20).

Jezus Christus is het schitterende voorbeeld van de moed om naar de wil van de Vader te *luisteren*.

De wijze psalmist heeft gezegd: 'Hebt goede moed, en uw hart zij onversaagd, gij allen, die op de Heer hoopt' (zie Psalm 31:25; cursivering toegevoegd).

President Thomas S. Monson heeft het woord *moed* als volgt uitgelegd: '*Moed* wordt een levende en aantrekkelijke deugd wanneer het niet beschouwd wordt als een bereidheid om dapper te sterven, maar als de vastberadenheid om fatsoenlijk te leven' (Conference Report, april 1972, blz. 72).

In de hedendaagse Schriften gebruikt de Heer vaak in de eerste zin van zijn openbaringen werkwoordsvormen die om actie vragen. Interessant is dat het woord 'luister' een aantal malen op die manier gebruikt wordt. Door middel van de profet Joseph Smith geeft de Heer ons in meer dan zestig openbaringen de raad om te *zien*, te *horen* en te *luisteren*.

Ik wil u vertellen over een jongeman die de *moed* had om te *luisteren*. Ouderling Marion D. Hanks heeft ons bijna twintig jaar geleden tijdens de algemene conferentie voorgesteld aan Jay. Ouderling Hanks beschreef een twaalfjarige diaken die aan spieratrofie leed. Zijn liefhebbende vader droeg hem bij het rondnemen van het avondmaal, het ophalen van vastengaven en meedoen aan sociaalactiviteiten.

Het vervolg van Jays verhaal is een voorbeeld van inspiratie en *moed*. Zijn lichaam bleef lijden onder zijn vernietigende ziekte, terwijl zijn geest onderzoekend en helder bleef. Vanwege zijn ziekte was Jay niet in staat om naar het voortgezet onderwijs te gaan, en kreeg daarom thuis les. Hij hield van het seminarie en woude dat regelmatig bij. Hij was een van de sprekers bij de diploma-uitreiking. Hij sprak vanuit zijn rolstoel. Jays positieve houding ten opzichte van het leven en zijn opgewekte, stralende gezicht waren verheffend. Jay ging graag naar dansavonden. Hij liet zijn rolstoel dansen. Hij hield van muziek en zong vaak de lofzangen van de herstelling met prachtige, heldere, melodische tonen.

Boven alles hield Jay van de Heer. Toen hij negentien werd, wilde hij *gehoor geven* aan de oproep van de profeet aan iedere jongeman om op zending te gaan. Tegen die tijd bracht Jay veel van zijn tijd door op een zachte mat op de vloer in de huiskamer. Veel van het spierweefsel in zijn lichaam was al weggeteerd. Hij wilde dolgraag op zending gaan. En hij vond een manier om dat werk te doen ondanks zijn handicap. Terwijl hij op zijn rug op de grond lag, voorzag hij met de hulp van vrienden meer dan 150 exemplaren van het Boek van Mormon van zijn getuigenis en foto. Die werden voor distributie aan vrienden gestuurd die over de hele wereld op zending waren. Jay ontving een brief van president Kimball waarin hij zijn dank uitsprak voor zijn werk, en zijn *moed* in het *gehoor geven* aan de oproep tot zendingswerk.

Dankzij 'engelen' van ouders ging Jay naar de universiteit. Hij werd door zijn vader van het ene college naar het andere geduwd. Soms was het nodig om hem op een tafel te leggen achterin het klaslokaal. Hij was een uitstekende student en kreeg goede cijfers voor de moeilijke exacte vakken. Jay is drie jaar geleden overleden, maar zijn geweldige voorbeeld van iemand die *moedig gehoor gaf aan God* leeft voort.

Iemand heeft eens gezegd dat een *moedig* mens altijd een manier vindt, en een gewoon mens een excuus. Ik heb onlangs gehoord dat enkele *moedige* jonge mensen hebben *geuisterd* naar de raad van hun ringpresidium.

In de Ring Boise Idaho North heeft een lieftevollend ringpresidium de jongeren in de ring duidelijk gemaakt dat men zich niet zonder gevaar kan blootstellen aan de huidige popspots, met hun verloederde teksten, en aan bepaalde films en video's met onfatsoenlijke scènes. Hun werd geleerd dat die media positief, inspirerend, opbouwend en attractief kunnen zijn; maar dat ze ook de geest ongevoelig kunnen maken en het verkeerde en slechte als normaal, opwindend en aanvaardbaar kunnen voorstellen.

Veel van die jongelui luisterden naar het ringpresidium en vernietigden hun cassettes, CD's en video's die niet 'deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig' waren (gelofsartikel 13).

Jongelui, luister alsjeblift niet naar muziek die denkbeelden bevat die de beginselen van het evangelie tegenspreken. 'Luister niet naar muziek die satanisme of andere kwade praktijken bevordert, onzedelijkheid aanmoedigt, smerige en aanstootgevende taal gebruikt, of de Geest verdrijft' (zie *Voor de kracht van de jeugd*, 1990, blz. 12).

Sommigen zullen misschien vinden dat ze te slim of ontwikkeld zijn om verkeerd beïnvloed te worden door de sluwheid van Satan. Wat een tragische misrekening. Nephi waarschuwt ons voor de gevaaren van een dergelijke misrekening. Hij heeft gezegd: 'O, wat is het plan van de boze listig! O, wat zijn de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, en *luisteren* niet naar de raad Gods. (...)

'Maar geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen *luistert*' (2 Nephi 9:28, 29).

President Hinckley heeft gezegd: 'Een van de grote tragedies die we bijna dagelijks zien gebeuren, is die van mensen die hoge doelen stellen maar weinig bereiken. Hun motieven zijn edel. Hun ambities zijn prijzenswaardig. Hun vermogens zijn groot. Maar hun discipline is zwak. Zij geven toe aan luiheid. Hun lusten beroven hen van hun wil' (*Ensign*, mei 1979, blz. 65).

Misschien wel de grootste hindernis voor ons vermogen om *moedig gehoor te geven* aan het woord van de Heer heeft te maken met ons ego, zinloze ambities en hoogmoed. Het lijkt erop dat de hoogmoedigen het lastig vinden om instructies van God te ontvangen en te aanvaarden. In Spreuken wordt ons gezegd dat 'hoogmoed komt voor de val' (Spreuken 16:18). De hoogmoedigen maken zich meer zorgen om het oordeel van de mensen dan dat van God.

Misschien herinnert u zich een verhaal over een kapitein die een probleem had met hoogmoed. Op een avond zag hij op zee iets wat eruitzag als een licht van een ander schip dat op hem af kwam. Hij liet zijn seiner naar het andere schip seinen: 'Verander van koers: tien graden naar het zuiden.' Het antwoord luidde: 'Nee, u moet uw koers veranderen: tien graden naar het noorden.' De kapitein antwoordde: 'Ik ben kapitein. Verander uw koers naar het zuiden.' Waarop de reactie kwam: 'Ik ben zee-man eerste klas. Verander uw koers naar het noorden.' Dat maakte de kapitein woedend, dus seinde hij terug: 'Ik zeg u: verander uw koers naar het zuiden. Ik heb een slagschip!' Waarop het antwoord kwam: 'En ik zeg u: verander uw koers naar het noorden. Ik zit in een vuurtoren' (aange-

past en gebruikt met toestemming van HOPE Publications, Kalamazoo, Michigan).

Als wij, net als die kapitein, niet onze koers aanpassen en onszelf ontdoen van hoogmoed, kunnen we schipbreuk lijden op de zandbanken van het leven. Dan zijn we niet in staat om *moedig te luisteren* naar de uitnodiging van de Heiland 'Kom tot Mij' (zie Matteüs 11:28). Ik vind deze regels uit het gedicht *Equipment* van Edgar A. Guest erg mooi:

'Twee armen, twee handen, twee benen, twee ogen

En hersenen voor als je wijs wilt zijn.

Met die uitrusting zijn ze allemaal begonnen, Dus ga op weg naar de top en zeg: "Ik kan het!" (...)

'Jij bent de hindernis die je moet nemen,

Jij bent degene die je plaats moet kiezen.

Jij moet zeggen waarheen je wilt gaan,

En hoeveel je de waarheid wilt leren kennen.

God heeft je uitrustert voor het leven maar Hij

Laat je kiezen wat je wilt worden. (...)

'Moed komt voort uit de ziel,

De mens moet het zelf willen.

Dus zoek het zelf maar uit, jongen.

J bent geboren met hetzelfde waarmee de groten begonnen.

Met jouw uitrusting zijn ze allemaal

begonnen.

Dus houd jezelf in de hand en zeg:

"Ik kan het!"

(*Collected Verse of Edgar A. Guest*, Chicago:

Reilly en Lee, 1934, blz. 666-667; nadruk

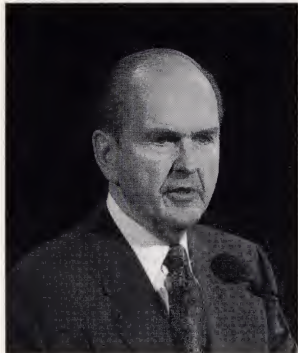
toegevoegd.)

Dat wij onszelf allemaal in de hand mogen houden, zoals Edgar Guest zo prachtig suggereert, en zeggen: 'Ik kan moedig zijn in het gehoor geven aan de uitnodiging van de Heer.' Leef dusdanig dat de mensen die u kennen en Christus niet, Christus zullen willen leren kennen omdat ze u kennen' (anoniem). In de heilige naam van Hem voor wiens heerlijke opstanding en zoenoffer ik mijn grootste waardering uitspreek op deze paasavond: Jezus Christus. Amen. □

'Leer verdraagzaamheid ons, Heer'

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Onverdraagzaamheid veroorzaakt twist; verdraagzaamheid zet twist opzij. Verdraagzaamheid is de sleutel die de deur opent tot wederzijds begrip en liefde.'

Beste broeders en zusters, ik sluit mij aan bij de paasgroet van de andere sprekers en spreek tevens mijn persoonlijke dankbaarheid uit voor het zoenoffer van Jezus Christus, voor zijn voorbeeld, en voor zijn leerstellingen die mijn boodschap van vandaag geïnspireerd hebben.

Ik voel me gedrongen om het onderwerp verdraagzaamheid te behandelen – een deugd waar onze roerige wereld veel behoefte aan heeft. Laten we alvast bij de aanvang duidelijk het onderscheid maken tussen *verdraagzaamheid* en *verdragen of dulden*. Uw welwillende verdraagzaamheid tegenover iemand geeft hem of haar niet het recht om verkeerd te handelen, en evenmin verplicht u verdraagzaamheid u ertoe om zijn of haar fout te dulden. Dat onderscheid is essentieel voor een goed begrip van deze onmisbare deugd.

Ik heb enkele maanden geleden een 'proeve van verdraagzaamheid' bijgewoond toen ik deelnam aan het parlement van wereldgodsdiensten. Ik sprak daar met goede mannen en vrouwen die vele godsdienstige groeperingen vertegenwoordigden. Opnieuw voelde ik de voordelen van etnische en culturele verscheidenheid

en dacht na over het belang van vrijheid en verdraagzaamheid op het gebied van de godsdienst.

Ik sta verbaasd over de inspiratie waarmee de profeet Joseph Smith het elfde geloofsartikel geformuleerd heeft: 'Wij eisen het goed recht de almachtige God te vereren volgens de stem van ons eigen geweten, en kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe, hoe, waar of wat zij ook mogen vereren.'

Die prachtige formulering van godsdienstige verdraagzaamheid krijgt een dramatische betekenis als men denkt aan de vervolging van de profeet. Hij heeft eens geschreven: 'Van alle mensen op aarde word ik momenteel het ergste vervolgd, evenals dit volk, (...) en al onze heilige rechten worden door het gepeupel met voeten getreden.'¹

Joseph Smith heeft onophoudelijk vervolging te verduren gehad en is uiteindelijk als martelaar op harteloze wijze door de onverdraagzamen gedood. Zijn wrede lot is een sterke waarschuwing voor ons allen dat we ons nooit mogen bezondigen aan *enige* vorm van onverdraagzaamheid.

De twee grote liefdesgeboden

De volheid van het evangelie is aan die eerbiedwaardige profeet geopenbaard. Hij werd onderricht door de herzen Christus, die door Joseph werd aanbeden. Hij onderrichte leerstellingen die de Heer verkondigd heeft, met inbegrip van de lering die Hij in antwoord op de vraag van een veelzinnende wetgeleerde gegeven heeft:

'Meester, wat is het grote gebod in de wet?

'Jezus zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

'Dit is het grote en eerste gebod.

'Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult u naaste liefhebben als uzelf.

'Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.'²

Onze hoogste prioriteiten in het leven zijn daarom God liefhebben en onze naasten. In de breedste zin betekent dat de naasten in ons

eigen gezin, in de samenleving, in ons land en in de wereld. Gehoorzaamheid aan het tweede gebod vergemakkelijkt gehoorzaamheid aan het eerste gebod. 'Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, zijt gij louter in de dienst van uw God.'³

Ouderliefde

Dit concept is gemakkelijk te begrijpen voor vaders en moeders. Ouderliefde omvat dankbaarheid voor diensten betoond aan al hun kinderen, vooral wanneer zij daar behoefte aan hebben.

Ik was onlangs erg geamuseerd toen een van onze volwassen kinderen ons toevertrouwde dat zij altijd gedacht had de lievelingsdochter van haar papa te zijn. Zij was bijzonder verrast toen ze ontdekte dat elk van haar acht zussen hetzelfde gevoel koesterde. Pas toen ze zelf moeder geworden waren, begrepen ze dat ouders zelden lievelingskinderen hebben. (Overigens heeft onze enige zoon zich nooit hoeven af te vragen wie de lievelingszoon was.)

Ook onze Hemelse Vader houdt van al zijn kinderen. Petrus onderrichtte dat 'er bij God geen aanneming des persoons is, maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, hem welgevallig.'⁴

Toch kunnen zijn kinderen zo onverdraagzaam zijn tegenover elkaar. Verschillende partijen, of het nu gaat om groeperingen of benden, scholen of staten, provincies of landen, ontwikkelen vaak vijandige gevoelens jegens elkaar. Bij dergelijke tendensen vraag ik me wel eens af: kunnen scheidslijnen wel bestaan zonder frontlijnes te worden? Kunnen volkeren zich dan niet verenigen om eensgezind het kwade te bestrijden dat de mensheid bedreigt in plaats van elkaar te bestrijden? Jammer genoeg is het antwoord op deze vragen vaak nee. In de loop der jaren heeft raciale en godsdienstige discriminatie geleid tot zinloze slachtpartijen, venijnige vervolgingen en ontelbare gewelddadigheden. Het gezicht van de geschiedenis is helemaal verminkt door de vreselijke littekens van de onverdraagzaamheid.

Onze wereld zou er totaal anders uitzien als alle ouders de volgende geïnspireerde richtlijn uit het Boek van Mormon toepasten: 'Gij zult niet toestaan, dat u kinderen (...) de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten. (...)

'Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen.'⁵

Met een dergelijke opvoeding zouden de kinderen en ouders van de hele wereld te zamen zingen: 'Vul ons harte met vergeving, leer verdraagzaamheid ons, Heer.'⁶ Mannen en vrouwen zouden dan hun naas-

ten en de overtuigingen van hun naasten respecteren. Moppen over andere rassen of culturen zouden niet meer geduld worden. De mond van de verdraagzame spreekt geen bedrog.

Onafhankelijkheid en samenwerking

Hoewel we verdraagzaamheid nastreven, hoeven andere lofw aardige eigenschappen daar niet onder te lijden. Verdraagzaamheid vereist bijvoorbeeld niet dat we een goede zaak of onze eigen identiteit zouden opgeven. De Heer heeft de leiders van zijn herstelde kerk de opdracht gegeven om de institutionele integriteit van de kerk te vestigen en te bewaren – 'opdat de kerk onafhankelijk moge staan'.⁷

Ondertussen worden de kerkleden aangemoedigd tezamen met andere burgers met gelijkgezinde opvattingen goede dingen tot stand te brengen.⁸ We zijn erg dankbaar voor de vele voorbeelden van heldhaftig dienstbetoon tijdens aardbevingen, overstromingen, orkanen en andere rampen. Dergelijke gezamenlijke inspanningen om naasten in nood te helpen, overstijgen de barrières veroorzaakt door godsdienst, ras of cultuur. Zulke goede daden zijn daadwerkelijk dienstbetoon in de laatste dagen!

De humanitaire hulp die onze kerkleden bieden, is veelomvattend, multinationalaal en over het algemeen onbekend. Er zijn ongetwijfeld velen die zich afvragen waarom wij niet meer hulp bieden aan de ontelbare goede projecten die ons hart aanspreken.

Natuurlijk zijn wij erg begaan met de behoefte aan ambulances beneden in de valleien. Tegelijk echter kunnen we niet ontkennen dat er een nog grotere nood bestaat aan beschermende relingen boven op de steile rotswand. Onze beperkte middelen voor het verwezenlijken van het belangrijkste werk mogen niet uitgeput worden door reddingspogingen die slechts tijdelijke hulp verlenen.

De profeet Nehemia uit de Bijbel moet dezelfde toewijding hebben gevoeld aan zijn belangrijke roeping. Toen hem gevraagd werd zijn aandacht af te wenden van zijn voornaamste opdracht, was zijn antwoord: 'Ik ben bezig een groot werk te doen en kan niet komen. Waarom zou het werk stil liggen, doordat ik het verliet en tot u kwam?'⁹

Gelukkig hoeven wij in de kerk zelden zo'n beslissing te nemen. Voor ons is de naastenliefde een wezenlijk onderdeel van onze zending. Want terwijl we elkaar dienen, blijven we verder bouwen aan het geestelijk toevluchtsoord boven op de rotswand. Een dergelijk heiligdom komt uiteindelijk de hele mensheid ten goede. Wij zijn de bouwers; de architect is de almachtige God.

Zendingstaken

Over de hele wereld werken heiligen der laatste dagen samen met anderen – ongeacht hun ras, huidskleur of geloofsopvatting – in de hoop dat hun voorbeeld aanzet tot navolging. De Heiland heeft gezegd: 'Ik geef u een gebod, dat iedere man, zowel ouderling, priester, leraar als lid (...) de dingen die Ik heb geboden, voorbereidt en volbrengt.

'En laat uw prediking de stem tot waarschuwing zijn, een ieder tot zijn naaste, in zachtheid en nederigheid.'¹⁰

Dat moeten we in verdraagzaamheid doen. Toen ouderling Dallin H. Oaks en ik in juni 1991 in die geest van voorbereiding en oprecht respect voor de leiders van andere godsdiensten in Moskou waren, hadden we het voorrecht om te spreken met de hoogste leider van de Russisch-orthodoxe kerk. We waren vergezeld van ouderling Hans B. Ringger en zendingspresident Gary L. Browning. Patriarch Aleksei was zo vrien-

delijk om een gedenkwaardig uur met ons door te brengen. Wij kregen begrip voor de grote moeilijkheden die deze vriendelijke man en zijn geloofsgenoten zoveel jaren hebben moeten doorstaan. Wij dankten hem voor zijn volharding en zijn geloof. Daarna verzekerden we hem van onze goede bedoelingen en van het belang van de boodschap die de zendelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aan zijn landgenoten brachten. We bevestigden dat onze kerk een wereldkerk is en dat wij de wetten van ieder land waar wij werkzaam zijn, gehoorzamen en hooghouden.¹¹

Aan allen die belangstellen in de volheid van het herstelde evangelie – ongeacht hun nationaliteit of godsdienstige achtergrond – zeggen we met ouderling Bruce R. McConkie: 'Behoud alle waarheid en al het goede dat u reeds hebt. Geef geen enkel correct en juist beginsel op. Geef geen enkele norm prijs die goed, rechtschapen en waar is. In iedere waarheid in iedere kerk over

Tussen de bijeenkomsten door genieten conferentiegangers van instrumentale achtergrondmuziek bij hun bezoek aan het pasgeopende Joseph Smith Memorial Building aan de overkant van Temple Square.

heel de wereld geloven wij. Alleen zeggen we tot alle mensen: Kom en aanvaard meer licht en waarheid die God in deze tijd hersteld heeft. Hoe meer waarheid we bezitten, des te groter onze vreugde hier en nu; hoe meer waarheid we ontvangen, des te groter onze beloning in de eeuwigheid. Dat is onze uitdaging aan alle mannen [en vrouwen] van goede wil over heel de wereld.¹²

Ieder van u met een getuigenis van het herstelde evangelie heeft de gelegenheid om anderen deelgenoot te maken van die kostbare gave. De Heer verwacht van u dat u 'altijd bereid [bent] tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is, doch met zachtmoedigheid.'¹³

Doop belangrijker dan iemands achtergrond

Op ieder continent en op de eilanden der zee worden de getrouwen bijeenvergaderd in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Verschillen in cultuur, taal, geslacht, of gelaatstrekken worden onbelangrijk wanneer de kerkleden zich verliezen in de dienst van hun geliefde Heiland. De uitspraak van Paulus wordt bevestigd: 'Gij allen die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed.

'Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk of vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus.'¹⁴

Alleen met een goed begrip van de ware aard van het vaderschap van God kan men de ware broederschap van de mens ten volle waarderen. Een dergelijk begrip stimuleert het verlangen om bruggen van samenwerking te bouwen in plaats van scheidende muren.

Onze Schepper 'gebood hun dat er geen twist onder hen zou zijn, maar dat zij eenparig voorwaarts zouden zien, en één geloof en één doop zouden hebben, en dat hun harten in eensgezindheid en liefde jegens elkaar aaneengesmeed dienden te zijn.'¹⁵

Onverdraagzaamheid veroorzaakt twist; verdraagzaamheid zet twist opzij. Verdraagzaamheid is de sleutel die de deur opent tot wederzijds begrip en liefde.

De risico's van grenzeloze verdraagzaamheid

Ik wil hier een belangrijke waarschuwing geven. Men zou ten onrechte kunnen denken dat wanneer een beetje van iets goed is, veel daarvoor moet beter moet zijn. Dat is niet waar! Een overdosis van een noodzakelijk medicijn kan giftig zijn. Grenzeloze barmhartigheid kan de gerechtigheid geweld aandoen. Zo kan ook grenzeloze verdraagzaamheid leiden tot karakterloze toegeeflijkheid.

De Heer heeft grenzen gesteld aan verdraagzaamheid. Wanneer die goddelijke grenzen overschreden worden, rijst er gevaar. Net zoals ouders hun kinderen leren om niet op straat te spelen, heeft de Heiland ons geleerd om het kwade niet te dulden. 'Jezus ging de tempel binnen en (...) keerde de tafels der wisselaars om.'¹⁶ Hoewel Hij van de zondaar houdt, heeft de Heer ook gezegd dat Hij 'niet met de geringste mate van toelating de zonde kan aanschouwen.'¹⁷ Zijn apostel Paulus heeft sommige van die zonden later in een brief aan de Galaten met name genoemd:

'Hoerij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelfzucht, tweedracht, partijschappen, nijd, dronkenschap, brasserijen en dergelijke.'¹⁸

Aan de lijst van Paulus zou ik de jammerlijke eigenschappen van fanatisme, schijnheiligheid en vooroordeel willen toevoegen. Die werden reeds in 1834 openlijk afgekeurd door kerkleiders die de uiteindelijke groei van deze kerk voorzien hadden 'temidden van de afkeurende blikken van dwepers en de laster van schijnheiligen.'¹⁹ De profeet Joseph Smith heeft gebeden dat 'vooroordeelen voor de waarheid mogen wijken.'²⁰ Haat veroorzaakt tweedacht²¹ en is beneden de waardigheid van volkzamen mannen en vrouwen in deze vliegende tijd.

Op de lijst van Paulus staat ook 'onreinheid'. Als leden van de kerk belast met de zorg voor zijn heilige tempels, wordt ons geboden dat 'niets onreins zal worden toegestaan [Zijn] heilig huis binnen te komen om het te ontheiligen.'²²

Die opdracht vereist zowel grote vastberadenheid als liefde. De discipelen van de Heer in vroeger tijden 'waren standvastig en wilden liever tot de dood toe lijden dan zonde begaan.'²³ In de laatste dagen zijn de toegewijde discipelen van de Heer even standvastig. Echte liefde voor de zondaar kan iemand noodzakelen tot een moedige confrontatie – niet tot toegeeflijkheid! Echte liefde steunt geen zelfvernietigend gedrag.

Verdraagzaamheid en wederzijds respect

Onze toewijding aan de Heiland verplicht ons om de zonde te verachten, maar toch acht te slaan op zijn gebod om onze naast lief te hebben. We leven samen op deze aarde, die we dienen te verzorgen en te onderwerpen en waar we gezamenlijk in dankbaarheids gebruik van maken.²⁴ Ieder van ons kan ertoe bijdragen dat het leven op aarde aangenaam wordt. Onlangs hebben het Eerste Presidium en de Twaalf in een openbare verklaring het volgende gezegd: 'Het is moreel verkeerd dat een persoon of groepering iemands onvervreemdbare

waardigheid zou aantasten op basis van de droevige en weerzinwekkende theorie van raciale of culturele superioriteit.

'Wij roepen alle mensen op, waar ook ter wereld, zich opnieuw te scharen achter de aloude idealen van verdraagzaamheid en wederzijds respect. Ondanks de grote verschillen die er tussen mensen bestaan, geloven wij ten stilligste dat wij allen op vreedzame wijze kunnen samenleven, als wij elkander maar behandelen met voorkomendheid en mededogen.'²⁵

Die verklaring is een hedendaagse bevestiging van Joseph Smiths pleidooi voor verdraagzaamheid. Laten we eensgezind gehoor geven aan die oproep. Laten we één zijn, onverdraagzaam tegenover overtreding, maar verdraagzaam tegenover onze naasten met verschillen die voor hen heilig zijn. Onze geliefde broeders en zusters over de hele wereld zijn *allemaal* kinderen van God. Hij is onze Vader. Zijn Zoon, Jezus, is de Christus. Zijn kerk is in deze laatste dagen hersteld om alle kinderen van God tot zegen te zijn. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

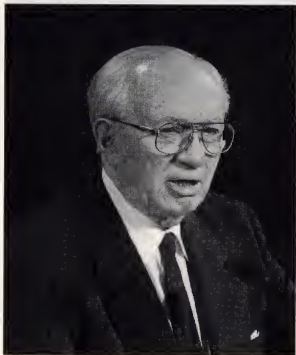
NOTEN

1. *History of The Church*, 5:157.
2. Matteüs 22:36–40; zie ook Johannes 13:34–35; 15:12, 17; Romeinen 13:8; 1 Tessalonicenzen 3:12; 4:9; 1 Petrus 1:22; 1 Johannes 3:11, 23; 4:7, 11–12; 2 Johannes 1:5.
3. Mosiah 2:17.
4. Handelingen 10:34–35; zie ook Leer en Verbonden 38:16, 24–26.
5. Mosiah 4:14–15; zie ook Romeinen 12:18.
6. Lofzang 115.
7. Leer en Verbonden 78:14.
8. Zie geloofsartikel 13.
9. Nehemia 6:3.
10. Leer en Verbonden 38:40–41; zie ook 88:81.
11. Zie geloofsartikel 12.
12. Conference Report Gebied Tahiti, maart 1976, blz. 31.
13. 1 Petrus 3:15; zie ook Leer en Verbonden 60:2.
14. Galaten 3:27–28.
15. Mosiah 18:21; zie ook 23:15; 4 Nephi 1:13.
16. Matteüs 21:12; zie ook Marcus 11:15.
17. Leer en Verbonden 1:31.
18. Galaten 5:19–21.
19. Joseph Smith – Geschiedenis 1:71; voetnoot.
20. Leer en Verbonden 109:56; zie ook vers 70.
21. Zie Spreuken 10:12.
22. Leer en Verbonden 109:20.
23. Alma 24:19.
24. Zie Genesis 1:28; Mozes 2:28; Abraham 4:28; Leer en Verbonden 59:15–21.
25. Verklaring van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, 18 oktober 1992; geciteerd in *De Sier*, februari 1993, Kerknieuws, blz. 4.

Het grootste wonder in de geschiedenis van de mensheid

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Er kunnen natuurlijk twijfelaars zijn. Maar is er een beter gestaafde gebeurtenis in de geschiedenis van de mensheid dan de opstanding van Jezus Christus op die eerste paasochtend?'

Mijn geliefde broeders en zusters, ik voeg op deze paasochtend mijn getuigenis bij dat van mijn broeders. Het hele christendom viert deze dag als gedenkdag van het grootste wonder in de geschiedenis van de mensheid. Het is het wonder dat van toepassing is op allen die geleefd hebben, allen die nu leven, en allen die nog zullen leven. Niets wat daarvoor of daarna gedaan is, heeft zo'n uitwerking op de mens gehad als de verzoening die tot stand is gebracht door Jezus van Nazaret, die op Golgota aan het kruis gestorven is, begraven is in het graf van Jozef van Arimatea, en op de derde dag herrezen is uit het graf als de levende Zoon van de levende God, de Heiland en Verlosser van de wereld.

Wij, stervelingen, moeten allen doodgaan. De dood hoort net zo goed bij het leven als de geboorte. Kijken we ernaar met onze sterfelijke ogen, zonder begrip van het eeuwige plan van God, dan is de dood een troesteloze, definitieve en meedogenloze ervaring die Shakespeare beschreven heeft als 'het onontdekte land uit welks boezem geen enkele reiziger terugkeert' (zie *Hamlet*, 3e bedrijf, 1e toneel, regels 79-80).

Maar onze Hemelse Vader, wiens kinde-

ren wij zijn, heeft iets veel beters mogelijk gemaakt door het offer van zijn Eniggeboren Zoon, de Heer Jezus Christus. Dat moest zo zijn. Kan iemand geloven dat de grote Schepper leven, groei en prestatie zou verschaffen alleen om het met de dood prijs te geven aan de vergetelheid? De rede zegt ons 'nee'. De gerechtigheid eist een beter antwoord. De God des hemels heeft er een gegeven. De Heer Jezus Christus heeft er een verschaft.

Hij heeft het grootste offer gebracht, de allesovertreffende overwinning behaald.

Er kunnen natuurlijk twijfelaars zijn. Maar is er een beter gestaafde gebeurtenis in de geschiedenis van de mensheid dan de opstanding van Jezus Christus op die eerste paasochtend? Hij sprak met Maria, die het eerste bij het graf was. Hij sprak met de andere vrouwen die zich wegspoedden om het hun broeders te vertellen, van wie er twee kwamen aanrennen. Hij verscheen aan tien van zijn apostelen, toen Tomas afwezig was. En Hij kwam weer toen Tomas erbij was. De twijfelaar zei toen hij Hem zag: 'Mijn Here en mijn God!' (Johannes 20:28.) Hij sprak met de twee broeders op de weg naar Emmaüs, en zij zeiden: 'Brandte ons hart niet in ons?' (Lucas 24:32.) En Paulus verklaarde: 'Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk' (1 Korintiërs 15:6).

En dan voegt Paulus eraan toe: 'het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen' (1 Korintiërs 15:8).

Dit alles, en meer, is te vinden in het Nieuwe Testament. Het heeft dieniend als fundament voor het geloof van ontelbare miljoenen mensen over de hele wereld, in wier hart het getuigenis is gekomen van de Heilige Geest dat het waar is. Zij hebben naar dat getuigenis geleefd, en zijn ernaar gestorven. Wanneer de donkere schaduw des doods hun pad gekruist heeft, wanneer normaal gesproken de hoop verdwenen zou zijn, is er de verzekering gekomen dat 'evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:22). In dergelijke

duistere tijden heeft er gestaag en zeker een licht geschinen dat schraagde, troostte en zegende.

En of dat nog niet genoeg is, bestaat er ook nog een andere getuige. Wij hebben dit zogenaamde 'Boek van Mormon', deze Schriftuur van de nieuwe wereld, als extra getuigenis van de goddelijke aard en de realiteit van de Heer Jezus Christus, van de allesomvattende weldadigheid van zijn zoenoffer, en zijn herrizenis uit het duistere graf. In dit boek is veel te vinden van het zekere woord van profetie omtrent Hem die uit een maagd geboren zou worden, de Zoon van de almachtige God. Er is een voorspelling van zijn werk als sterfelijk mens onder de mensheid. Er is een verklaring aangaande zijn dood, over het smetteloos Lam dat geofferd zou worden voor de zonden van de wereld. En er is een waar, ontroerend en inspirerend verslag van het bezoek van de herrezen Christus aan de mannen en vrouwen op dit westelijk halfrond. Dat getuigenis is er om ter hand te nemen, om te lezen, te overpeinen, om over gebeden te worden met een belofte dat hij die bidt door de macht van de Heilige Geest de waarheid en steekhoudendheid ervan te weten zal komen. (Zie Moroni 10:3-5.)

En alsof dat nog niet genoeg is, is er ook nog het getuigenis van een profet, genaamd Joseph, die het getuigenis van zijn Heer met zijn bloed bezegeld heeft. Vandaag viert men het Paasfeest. Dit jaar herdenken we de honderdvijftigste sterfdag van de profet Joseph Smith. Op die drukkende middag van 27 juni 1844 werden zijn broer, Hyrum, en hij in Carthage (Illinois) vermoord door een gewapende bende waarvan de leden hun gezicht zwartgemaakt hadden om hun identiteit te verbergen. John Taylor, die bij die gelegenheid bij hen was en die gewond raakte, schreef later dit erbetoon:

'Joseph Smith, de Profet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd. (...) Hij was een groot man, en hij stierf als een groot man in de ogen van God en van zijn volk; en zoals de meesten van de gezalfden des Heren in oude tijden heeft hij zijn zending en zijn werken met zijn bloed bezegeld; en dit heeft ook zijn broeder Hyrum gedaan, (...) hun onschuldig bloed (...) is een getuigenis voor de waarheid van het eeuwige evangelie, dat door de ganse wereld niet in twijfel kan worden getrokken' (Leer en Verbonden 135:3, 7).

Omdat het dit jaar honderdvijftig jaar geleden is dat deze tragische gebeurtenis plaatsvond, wil ik enkele woorden zeggen over de hoofdpersonen van beide partijen. Aan de ene kant was er de profet-martelaar

Joseph Smith. Aan de andere kant Thomas Ford, de gouverneur van Illinois. Zijn gebroken belofte resulteerde in de tragische gebeurtenissen van die dag.

Joseph Smith en Thomas Ford waren van dezelfde generatie. Gouverneur Ford was in 1800 in Pennsylvania geboren, Joseph Smith in 1805 in Vermont. De gouverneur was vijf jaar ouder dan de profet. Mijn gegevens over de profet komen uit bronnen waar u allemaal bekend mee bent. Wat ik van de gouverneur weet, komt uit zijn eigen geschriften, en voor het grootste deel uit een historische inleiding tot die geschriften door M.M. Quaife, evenals uit een inleiding door generaal James Shields in de eerste uitgave van Fords *History of Illinois*. Ik ben mevrouw Doris M. Davis uit Peoria dankbaar voor haar hulp bij het zoeken naar gegevens. Ik geef deze details zodat u kunt weten dat wat ik zeg uit bronnen komt die als betrouwbaar gezien mogen worden.

Joseph Smith stierf in 1844 op 38-jarige leeftijd. Hij zou in december van dat jaar 39 geworden zijn.

Gouverneur Ford stierf in 1850, een maand voor zijn vijftigste verjaardag. Hij maakte zijn periode als gouverneur in 1846 af, en verhuisde naar de boerderij van zijn schoonouders, waar hij zijn *History of Illinois* schreef.

In die geschiedenis geeft hij een vrij gedetailleerd verslag van de dood van Joseph en Hyrum Smith. Hij besluit met deze samenfattende verklaring: 'En zo viel Joe Smith, de succesvolste bedrieger van deze tijd; een man die, hoewel hij onontwikkeld en lomp was, van nature enkele grote eigenschappen bezat die hem uitgerust hadden voor tijdelijk succes, maar die zo overschaduwde en tenietgedaan werden door zijn inherente verdorvenheid en slechte eigenschappen dat hij er nooit in kon slagen een politiek systeem te stichten dat in de toekomst permanent succes mocht verwachten' (*A History of Illinois*, Lakeside Press Edition, 1945, deel 2, blz. 213).

Aldus Thomas Fords beoordeling van Joseph Smith.

Ik wil geen kritiek leveren op gouverneur Ford. Ik heb alleen maar medelijden met hem. Ik beschouw hem als iemand die wind zaaide en storm oogstte.

Toen ons volk in april 1847 aan de lange mars naar het westen begon vanuit Winter Quarters aan de Missouri, naar de vallei van het Great Salt Lake, verhuisden gouverneur Ford en zijn gezin naar Peoria met de bedoeling dat hij daar advocaat zou worden. Ik citeer nu de heer Quaife:

'Het verhaal over zijn driejarig verblijf daar is er een van niet aflatende armoede en mislukking. Mevrouw Ford overleed op 12 oktober 1850 aan kanker, slechts 38 jaar oud. Drie weken later, op 3 november,

De ouderlingen Angel Abrea en Lino Altarez van de Zeventig.

volgde hij haar naar het graf. Vijf weeskinderen bleven achter, behoeftig en van prille leeftijd. Zij moesten het zo goed mogelijk zien te redden in de wereld. Tot lof van de algemene medemenselijkheid moet gezegd worden dat bezorgde plaatsgenoten de kinderen in huis namen en ze opvoedden in gezinnen die beter waren dan hun eigen vader had kunnen bieden. In de laatste weken van zijn leven was hij voor zijn onderhoud afhankelijk van liefdadigheid, en zijn begrafeniskosten werden betaald uit een gift van een groep burgers' (*Ibid.*, deel 1, blz. XXVI-XXVII).

Zowel hij als zijn vrouw werden op de stadsbegraafplaats van Peoria begraven. Later werden hun stoffelijke overschotten naar de begraafplaats Springdale overgebracht, waar het graf anoniem bleef tot 1896, toen de overheid twaalfhonderd dollar verschafte voor het monument dat nu op zijn graf staat.

Ik heb voor dat monument gestaan en nagedacht over de gebeurtenissen en omstandigheden waar ik nu over spreek.

Toen na zijn overlijden de schulden van de gouverneur betaald waren, bleef er een bedrag van 148 dollar en zes cent over om als erfenis onder zijn kinderen te verdelen.

In zijn inleiding tot Fords *History* zegt generaal James Shields: 'Toen de auteur van dit werk in 1850 op zijn sterfbed lag, gaf hij mij een manuscript, waarvan ik totaal niet wist dat het bestond, met de uitdrukkelijke opdracht om het na zijn dood ten behoeve van het onderhoud van zijn gezinsleden te laten uitgeven. Hij verliet dit leven al gauw, zijn wezen in armoede achterlatend.' De auteursrechten van het boek brachten 750 dollar op, waardoor elk van zijn vijf kinderen 150 dollar ontvingen als aanvulling op

de magere 29 dollar en 61 cent die hun vader hen elk als erfenis had nagelaten.

De oudste dochter trouwde; haar man stierf in 1878, en zij leefde nog tot 1910. De laatste paar jaar werd ze door andere mensen verzorgd. De tweede dochter trouwde, voedde kinderen op, en overleed in St. Louis. De jongste dochter, die in 1841 geboren was, overleed op 21-jarige leeftijd aan tering en werd bij haar ouders begraven. Over de zoons haal ik weer een citaat van de heer Quaife aan:

'In de herfst van 1872 werd Thomas [de jongste zoon] door een lynchbende als paardedief opgehangen bij Caldwell (Kansas). Twee jaar later, in 1874, werden Seuel [zijn broer] en twee andere bandieten eveneens aan een boomtak bij Wellington (Kansas) door een andere lynchbende opgehangen' (*Ibid.*, deel 1, blz. XXXII). Ze liggen allebei in een naamloos graf op de prairie van Kansas.

Ik noem deze dingen om te laten zien dat er aan beide zijden van het Carthage-probleem tragiek was. Joseph en Hyrum werden vermoord. Gouverneur Thomas Ford, die plichtig de bescherming van de staat Illinois had toegezegd maar die niet verschafte, kwam in tragische en meelijwekkende omstandigheden terecht, overleed in troosteloze armoede en liet berooide kinderen achter die voor het merendeel ook in teleurstelling leefden en onder ellendige omstandigheden stierven.

Terwijl de gouverneur zijn ellendige beoordeling van Joseph Smith schreef, vertrouwde een andere tijdgenoot, Parley P. Pratt, er zelf ook een aan het papier toe. Hij zei het volgende over Joseph Smith:

'Zijn werk zal voortleven tot in de oneindigheid, en ontelbare miljoenen nu nog ongeboren mensen zullen zijn naam met

respect uitspreken, als die van iemand die een edel werk was in de handen van God, en die, in zijn korte en jeugdige loopbaan, het fundament heeft gelegd van het koninkrijk waar Daniël, de profeet, over sprak, het koninkrijk dat alle andere in stukken zou breken en zelf voor altijd stand zou houden' (*Autobiography of Parley P. Pratt*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979, blz. 46).

Parley P. Pratt schreef met een beter gevoel voor profetie dan Tom Ford. Hij schreef uit een geest van liefde, inderdaad, maar ook in zekere mate met een visioener van deze grote millennialse beweging.

De schaduw van de gebeurtenissen uit juni 1844 is nu al over anderhalve eeuw heengevallen en heeft zich uitgestrekt over een groot deel van de wereld. De geschiedenis is duidelijk en is heerlijk om te aanschouwen. Het is een aangrijpend en geweldig verhaal, een ongeëvenaard epos. Toen de gouverneur twee jaar na de martelaarsdood van Joseph en Hyrum zijn geschiedenis aan het schrijven was, verliet het grootste deel van ons volk Nauvoo, hun geliefde stad aan de Mississippi. Zij lieten hun prachtige, comfortabele huizen achter, alsmede hun schitterende tempel. Hun uittocht begon in februari 1846 in de winterkou. Het was zo koud dat de Mississippi bevroor en enkelen de rivier over het ijs konden oversteken. Zij gingen echter niet omdat ze dat wilden. Ze moesten vertrekken, verdreven door de bitere, niet aflatende haat van wrede benden.

Zij zochten hun weg over de prairie van Iowa naar de rivier Missouri bij Council Bluffs, dat destijds Kaneshville heette. Daar maakten zij hun winterverblijf langs de Missouri: Winter Quarters. Het volgende voorjaar gingen zij verder langs de rivier de Elkhorn, en langs de Platte, door wat nu de staten Nebraska en Wyoming zijn, en trokken verder naar het Great Salt Lake. De dood ging met hen mee. Zo'n zesduizend van hen werden begraven langs de route, totdat in 1869 de voltooiing van de transcontinentale spoorweg een eind maakte aan de huifkarakaravanen en handkargroepen. Hier, in deze vallei, groeven zij het alsmerkruid uit, leverden zij strijd met sprinkhanen, en haalden ze water uit bergstromen om de woestijn te laten bloeien. Vanaf die tijd tot op heden heeft dit werk zich verbreid over de hele aarde, tot dat nu leden in ongeveer 180 talen, in meer dan honderd landen, de eer van Joseph Smith bezingen in een lied van W.W. Phelps:

*'Ere de man tot wie sprak weer Jehovah,
die tot profeet werd gezalfd door de Heer,
hij was d'onsluisder laatste bedeling,
eens geven volkeren en vorsten hem eer.
(Lofzang 24.)*

Het ledental van de kerk nadert de negen miljoen. Alleen al het afgelopen jaar zijn er

meer dan 4,5 miljoen exemplaren van het Boek van Mormon gedrukt en gedistribueerd als extra getuigen van Jezus Christus. Duizenden kerkgebouwen met meer dan 21.000 gemeenten en wijken, en talrijke prachtige tempels dragen de naam De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Gouverneur Ford kon de deugden niet zien van deze man van wie het bloed de vloer van de kleine gevangenis in Carthage belevte. Maar jaren daarvoor had een engel al gesproken over het lot van de jonge Joseph. Moroni had gezegd: 'Uw naam zal bekend zijn onder alle volken, want het werk dat de Heer door uw handen tot stand zal brengen, zal de rechtvaardigen doen jubelen en de goddelozen tot woede brengen; de een zal uw naam in ere houden, de ander zal hem smaden; maar voor hen zal het een plaag zijn vanwege het grote en wonderbare werk dat na de vestiging van deze volheid van mijn evangelie zal volgen' (*Times and Seasons*, jaargang 2, blz. 394-395).

Er zijn nu honderdvijftig jaar voorbijgegaan. Wij zijn dankbaar voor de verzoening die er gekomen is. Wij danken God, onze Eeuwige Vader, voor een tolerantere tijd en een groter begrip. De tijden van brandende gebouwen en de gedwongen marsen zijn voorbij. Het licht van de welwillendheid schijnt op ons volk. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is nu eigenaar van de plaats waar de martelaarsdood plaatsvond: de gevangenis in Carthage dat de grond eromheen. Die plek is verfraaid en aantrekkelijk gemaakt voor de tienduizenden die er jaarlijks uit vele landen naar toe komen. Nauvoo is een plaats van welwillendheid, overblijfsel van een opmerkelijke geschiedenis. De plaats van de eens zo prachtige tempel is het onderwerp van eerbiedige nieuwsgierigheid geworden. Tegenwoordig is er een ring van Zion, die de naam Nauvoo draagt. En ten noorden van Chicago staat een prachtige tempel waarin de heilsverordeningen worden bediend voor de zoons en dochters van God uit alle generaties, een werk dat is voortgekomen uit het priesterschap dat geopenbaard is aan de profeet Joseph Smith, een werk dat de generaties van het verleden de wonderbaarlijke kansen biedt die door het zoenoffer van de Heiland van de mensheid verschaft worden.

Bij een andere gelegenheid was Joseph gevangengezet in een andere gevangenis, die in Liberty (Missouri). In die ellende riep hij uit:

'O God, waar zijt Gij?' (Leer en Verbonden 121:1.)

In antwoord op dat gebed kreeg hij deze opmerkelijke belofte:

'De eindren der aarde zullen naar uw naam vragen, en dwazen zullen u bespotten, en de hel zal tegen u woeden;

'Terwijl de reinen van harte en de verstan-

digen, de edelen en de deugdzamen voortdurend naar raad, bevoegdheid en zegeningen van uit uw handen zullen zoeken.

'En uw volk zal nimmer door het getuigenis van verraders tegen u worden gekeerd' (Leer en Verbonden 122:1-3).

U en ik zijn getuige van de vervulling van die opmerkelijke, profetische woorden. Nu ik vandaag spreek, ben ik te horen in duizenden zalen in dit land en in andere landen. Dat is slechts een klein bewijs van de vervulling van die profetie. En wat wij tegenwoordig zien, daar ben ik zeker van, is slechts een voorteken van wat de toekomst in petto heeft. Joseph Smith leefde als een werktuig in de handen van de Heer voor de vestiging van zijn herstelde werk in deze bedeling, de bedeling van de volheid der tijden.

Zijn dood is een getuigenis van de Heiland van de mensheid. De kerk die door hem is hersteld, draagt de naam van de Verlosser van de wereld.

Naar aanleiding van een wonderbaarlijk, prachtig visioen dat hij kreeg toen hij in de kracht van zijn leven was, heeft hij deze woorden geschreven, die de waarheid bevestigen van die eerste paasochtend en de heerlijkheid van Hem van Wie hij alle inspiratie als de profeet van deze geweldige bedeling der laatste dagen ontving:

'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is -

'Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werliden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gevonnen zonen en dochteren zijn' (Leer en Verbonden 76:22-24).

En zo getuigen wij op deze paasochtend van de Verlosser van de wereld, Hij die geboren werd als Eniggeborene van de Vader, Hij die goede daden verrichtte met zijn goddelijke macht, Hij die stierf op de heuvel Golgota, en Hij die herrees als eersteeling van de opstanding. Wij getuigen van de waarheid van de woorden van de apostelen en andere getuigen vanouds. Verder bevestigen wij de waarheid van het getuigenis van die grote ziener en openbaarder van deze bedeling, de profeet Joseph Smith, die honderdvijftig jaar geleden zijn leven gegeven heeft als getuigenis van de herrezen Verlosser. En door de macht van de Heilige Geest geven wij ons persoonlijk getuigenis dat Hij die gedood werd op de heuvel Golgota herrees uit het graf, onze Heiland, wiens offer de gave van het eeuwige leven mogelijk maakte voor allen die zijn geboden willen onderhouden. In de naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen. □

Jezus van Nazaret

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ieder van ons is Hem oneindig veel dank verschuldigd, want Hij heeft ons gekocht door zijn eigen kostbare bloed te vergieten.'

Bij het getuigenis dat ik van Christus afleg, bid ik om een aandeel in uw geloof en gebeden. In het hart van alle mensenkinderen, ongeacht hun ras of hun positie in het leven, bestaan onuitsprekelijke verlangens naar iets wat zij op dit moment niet bezitten. Dat verlangen is bij hen ingeplant door een zorgzame Schepper.

De opzet van een liefdevolle Hemelse Vader is dat juist dat verlangen van het mensenhart zal voeren tot Hem die als enige dat verlangen kan bevredigen, namelijk Jezus van Nazaret, die reeds was geordend in de grote raadsvergadering vóór de schepping van de wereld.

De voorsterfelijke Jezus zei tegen de broeder van Jared:

'Zie, Ik ben het, Die sedert de grondlegging der wereld was bereid om Mijn volk te verlossen. Zie, Ik ben Jezus Christus. (...) In Mij zal het ganse mensdom, namelijk zij die in Mijn naam zullen geloven, leven hebben, en wel voor eeuwig' (Ether 3:14).

Het is vandaag Pasen – een dag die is bedoeld om plechtig de letterlijke opstanding van de Heiland der wereld te vieren. Als leden van zijn herstelde kerk is het van het grootste belang dat wij al het mogelijke

doen ter vergroting van ons begrip van zijn voorsterfelijke aanstelling, zijn aardse bediening, zijn onrechtvaardige kruisiging, zijn intense lijden, zijn grote offer en zijn opstanding. Ieder van ons is Hem oneindig veel dank verschuldigd, want Hij heeft ons gekocht door zijn eigen kostbare bloed te vergieten. Wij zijn stellig verplicht gehoor te geven aan zijn aanmaning, te geloven in zijn naam, en te getuigen van Hem en van zijn woord.

Een aantal van mijn opmerkingen heb ik te danken aan de verslagen van Christus' leven, zoals die door ooggetuigen zijn opgetekend in het Nieuwe Testament, aan de profeten – de vroegere en de hedendaagse – en in het bijzonder aan de profeet Joseph Smith voor zijn persoonlijk getuigenis dat God de Vader en zijn Zoon leven. Hij is trouw geweest aan de goddelijke instructies die hij kreeg bij het tevoorschijn brengen van de volheid van het eeuwige evangelie zoals dat is vervat in het Boek van Mormon en andere Schriften van de laatste dagen. Ook baseer ik mijn toespraak op de apostolische geschriften van de ouderlingen James E. Talmage en Bruce R. McConkie; en anderen, ondermeer de theoloog Frederic Farrar, een gelovig man. Onze Schriften leren ons evangeliewaarheden, en geïnspireerde schrijvers vergroten ons inzicht.

Er is ons verteld dat Jezus Zich in de laatste dagen van zijn leven op aarde heeft onthouden van onderricht in het openbaar en de woensdag voor het paasfeest in afzondering heeft doorgebracht in Betanië. De volgende dag, donderdag, droeg Jezus Petrus en Johannes op om naar Jeruzalem te gaan, waar zij een bovenzaal zouden vinden waar zij samen konden komen. Daar kwam Jezus met de Twaalf bijeen, en zij begaven zich aan tafel.

Het was de gewoonte dat wanneer iemand het vertrek binnenkwam, hij zijn sandalen bij de deur uitdeed, waarna zijn voeten werden gewassen om het stof van zijn reis te verwijderen. Doorgaans werd die nederige taak door een dienstknecht ver-

richt, maar op die heilige avond, 'was het Jezus zelf die in zijn eeuwige ootmoed en zelfopoffering van zijn plaats aan tafel optond om die dienst op Zich te nemen' (Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, Portland, Or.: Fountain Publications, 1980, blz. 557).

Jezus zei tot hen:

'Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het.

'Indien nu Ik, uw Here en Meester, u die voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen' (Johannes 13:13–14).

'Hij, hun Heer en Meester, had hun voeten gewassen. Het was een taak die in alle vriendelijkheid en hoffelijkheid werd uitgevoerd; en zo moesten zij elkaar te allen tijde behandelen. Hij had dat gedaan om hun nederigheid, (...) zelfopoffering, (...) [en] liefde bij te brengen' (Farrar, *Life of Christ*, blz. 559).

Tijdens de maaltijd deed Hij de onthutsende uitspraak dat een van hen Hem zou verraden, waardoor zij zeer bedroefd werden.

Jezus zei tegen Judas: 'Wat gij doen wilt, doe het met spoed' (Johannes 13:27). En Judas verliet het vertrek om zijn afgrijpselijke daad te verrichten.

Zich bewust van de op handen zijnde gebeurtenissen, sprak Jezus openhartig tegen zijn uitverkoren elf, met de woorden: 'Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt. (...)

'Kinderkens, nog een korte tijd ben Ik bij u; gij zult Mij zoeken (...) [maar] waar Ik heenga, kunt gij niet komen. (...)

'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.

'Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander' (Johannes 13:31, 33–35).

Daar in die bovenzaal stelde Jezus het avondmaal in. Hij nam het brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het aan de discipelen, met de woorden: 'Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis' (Lucas 22:19).

En vervolgens, bij het doorgeven van de beker, zei Hij: 'Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgedronken wordt' (Lucas 22:20).

De Heiland bad als volgt tot de Vader voor de apostelen en alle gelovigen:

'Vader, de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijk, gelijk Gij Hem macht hebt gegeven over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken.

'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (Johannes 17:1–3).

De tijd die Hij nog bij hen kon zijn, was kort. Hij vertelde hun over de Heilige Geest die Hij zou sturen om hen te troosten en hen in alle waarheid te leiden. Hij leerde hun die avond in de bovenzaal vele dingen om hen voor te bereiden op hetgeen, zoals Hij wist, te gebeuren stond.

Zij stonden op van tafel, zongen een lofzang en verlieten gezamenlijk het vertrek om zich naar de hof van Getsemane te begeven, en alles wat hen daar te wachten stond.

'Het verschrikkelijke uur van zijn grootste [lijden] was angebroken: (...) niets bleef over (...) dan de marteling van lichamelijke kwelling en (...) psychische pijn. (...) Hij (...) kalmeerde zijn geest door te bidden en Zich af te zonderen teneinde het hoofd te kunnen bieden aan dat uur waarin alles wat kwaad is in de macht van [Satan] zich in alle hevigheid zou uitstorten over de onschuldige en heilige Zoon van God. En Hij moest dat uur alleen ondergaan' (Farrar, *Life of Christ*, blz. 575).

'Mijn ziel,' zei Hij, 'is zeer bedroefd, tot stervens toe' (ibid., blz. 576). Het was niet de droefheid en de angst voor pijn en de dood, maar 'de last (...) van de zonden der wereld die zo zwaar op Hem drukte' (ibid., blz. 579).

'Hij trok Zich terug om zijn enige troost te vinden door intiem te spreken met [zijn Vader]. En daar vond Hij alles wat Hij nodig had. Voor het uur om was, was Hij voorbereid op het allergergste wat Satan of de mensen Hem konden aandoen' (ibid., blz. 580).

'Uit het vreselijke conflict in Getsemane kwam Christus als overwinnaar tevoorschijn. Ofschoon Hij in de donkere beproeving had gebeden dat de bittere beker van zijn lippen mocht worden weggenomen, (...) [werd] des Vaders wil (...) nooit uit het oog verloren' (James E. Talmage, *Jezus de Christus*, blz. 449).

En toen kwamen achtereenvolgens Judas' verraderlijke kus; Christus' overgave aan zijn vijanden; de aanhouding van de Zoon van God en drie schijnprocessen ten overstaan van de priesters van het Sanhedrin; de beledigingen en de hoon van de menigten; Christus' verschijning voor Pontius Pilatus, vervolgens voor Herodes, en ten slotte weer voor Pilatus, gevolgd door diens slootdeel. Toen uit drie beroepen op de Joodse menigte om iemand van hun eigen volk te sparen bleek dat hij voor dovemans oren sprak, leverde hij Jezus uit om te worden gegeseld.

'Geseling was de normale inleiding tot de kruisdood. (...) Het slachtoffer werd (...) in het openbaar van zijn kleding ontdaan, (...) aan een paal vastgebonden, (...) waarna hij werd bewerkt met een zweep bestaande uit meerdere leren riemen die waren verzwaard met scherpe stukjes bot [of steentjes]. (...) Gewoonlijk verloor de gegeselde

het bewustzijn, maar vaak betekende het ook zijn dood' (Farrar, *Life of Christ*, blz. 624).

Toen het kruis klaar was, legden zij het op zijn schouders en voerden zij Hem naar Golgota. 'Maar Jezus was uitgeput (...) door de [urenlange] (...) heftige beroering (...) door de uitermate bewogen avond, (...) door de psychische foltering in de hof, [en] door [de] drie processen en de drie doodvonnis ten overstaan van de Joden. (...) Al die factoren, [gevoegd] bij de (...) [verwondingen] tengevolge van de geseling [en het bloedverlies], hadden zijn lichaamskracht volkomen ondermijnd' (ibid., blz. 634-635). Daarom werd een toeschouwer ingezet om het zware kruis te dragen.

Op Golgota werd Christus op het kruis gelegd. 'Zijn armen werden uitgestrekt op de dwarsbalk. De punt van een grote ijzeren nagel werd midden op de handpalmen geplaatst, (...) [en] door het sidderende vlees in het hout gedreven' (ibid., blz. 639). Ook zijn voeten werden aan het kruis genageld, dat langzaam overeenend werd gehesen en stevig in de grond werd gezet. 'Om Hem heen hoorde Hij slechts godslastering en boosaardigheid. Tijdens die lange marteling ontwaarde zijn stervende oor geen enkel woord van dank, of mededogen, of liefde' (ibid., blz. 644). Iedere beweging was een marteling voor de verse wonden in zijn handen en voeten. 'Duizelingen, (...) dorst, (...) gebrek aan slaap, (...) koorts, (...) lange [uren] van folterende pijn. (...) Dat was de dood waartoe Christus was veroordeeld' (ibid., blz. 641).

Jezus werd op die noodlottige vrijdagochtend waarschijnlijk tussen negen en tien uur aan het kruis genageld. 'Om twaalf uur 's middags werd het zonlicht verduisterd. Een zwarte duisternis bedekte het gehele land. De schrikwekkende somberheid duurde drie uren. (...) Het was een passend teken van het diepe treuren van de aarde over de naderende dood van haar Schepper' (Talmage, *Jezus de Christus*, blz. 482-483).

Op het negende uur uitte Christus die smartelijke kreet: "'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' (...) In dat bitterste uur was de stervende Christus alleen, (...) Opat het verheven offer van de Zoon in zijn ganse volheid mocht worden gebracht, schijnt de Vader de steun van zijn onmiddellijke tegenwoordigheid te hebben teruggetrokken, aan de Heiland der mensen de heerlijkheid van de overwinning over de machten van zonde en dood latend' (ibid., blz. 483).

Later, 'beseffend dat Hij niet langer verlaten was, maar dat zijn zoonoffer door de Vader was aanvaard en dat zijn zending op de aarde tot een glorierijk einde was gebracht, riep Hij met luide stem van heilige triomf: "'Het is volbracht'. Met eerbied, berusting en verlichting richtte Hij Zich tot de Vader, zeggende: "Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest". Hij boog het hoofd en vrijwillig gaf Hij zijn leven' (ibid., blz. 483).

'Op dat moment scheurde de voorhang in de tempel van boven tot beneden. De aarde beefde. (...) De menigte, [nu] volkomen ontroucherd, (...) keerde terug naar Jeruzalem' (Farrar, *Life of Christ*, blz. 651-652).

Christus' lichaam werd liefdevol van het kruis afgenomen, op een linnen doek gelegd, die door Jozef van Arimatea was gekocht, bedekt met kostbare specerijen en naar een hof daar in de buurt gedragen, waar Jozef een nieuw graf bezat.

Het was nu laat in de namiddag en 'de voorbereidingen moesten in alle haast plaatsvinden, aangezien de sabbat met zonsdonderg zou aanbreken. Daarom konden zij niet meer doen dan [het dierbare lichaam] wassen (...), het tussen de specerijen leggen, het hoofd met een witte doek omwikkelen, het witte linnen om de (...) verwonde ledematen houden, en het lichaam eerbiedig in de uitgehouwen rots leggen' (ibid., blz. 659). Vervolgens werd er een grote steen voor de opening van het graf gerold.

Bij het aanbreken van die allereerste paasmorgen begaven de twee Maria's zich, vergezeld door een aantal andere vrouwen, naar het graf met hun kostbare specerijen en zalven om de verzorging van het lichaam te voltooien. Zij vroegen zich af wie hen zou kunnen helpen bij de verwijdering van de steen die het graf afsloot. Tot hun verbazing vonden zij de zware steen reeds afgewenteld,

terwijl Jezus' lichaam verdwenen was en twee engelen in het wit getuigden dat Christus was opgestaan. De twee vrouwen spoedden zich naar de discipelen met het nieuws. Johannes en Petrus snelden naar het graf om te ontdekken dat het inderdaad zo was.

Maria van Magdala ging nog een keer terug naar het graf, waar zij de woorden uitsprak: 'Zij hebben mijn Here weggenomen en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben' (zie Johannes 20:13). En toen stond Jezus zelf voor haar en zei: 'Maria!' (vs. 16) Nu zij Hem herkende, droeg Hij haar vriendelijk op: 'Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God' (vs. 17). En zij haastte zich om te gehoorzamen.

Nadat Hij op de derde dag na zijn kruisiging uit het graf was opgestaan, verscheen Jezus niet alleen aan Maria maar ook aan de andere vrouwen. Jezus' derde verschijning was aan Petrus. Op diezelfde dag waren twee discipelen op weg naar een dorp dat Emmaüs heette, toen Christus Zich bij hen voegde. Nog een keer, de vijfde keer op die gedenkwaardige paasdag, openbaarde Jezus Zich aan zijn discipelen. Tien van hen zochten net troost bij elkaar toen Christus aan hen verscheen.

'Vrede zij u,' zei Hij (Johannes 20:19).

'Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb' (Lucas 24:39).

Wat later, aan de oever van het meer van Tiberias, toen de Heiland en zijn discipelen samen vis aten, vroeg Jezus aan Petrus: 'Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen?'

'Ja, Here, Gij weet, dat Ik u liefheb.'

'Weid mijn lammeren.'

'Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief?' vroeg Hij wederom.

'Ja, Here, Gij weet, dat Ik u liefheb.'

'Hoed mijn schapen.'

En een derde maal: 'Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief?'

Vol smart antwoordde Petrus: 'Here, Gij weet alles, Gij weet dat Ik u liefheb.'

En weer zei Jezus: 'Weid mijn schapen' (Johannes 21:15-17).

Jezus koos de Olijfberg als de plek van zijn hemelvaart. Daar op de berg instrueerde de Heiland zijn apostelen en hen die Hij had aangesteld:

'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld' (Matteüs 28:19-20).

Dat is onze volmacht. Om die reden gaan wij naar alle volken der aarde om zijn evangelie te verkondigen.

Eliza R. Snow, die dit werk liefhad – net als ik – heeft deze prachtige regels geschreven:

*Hoe groot de wijsheid van de Heer,
zijn liefde eindeloos,
toen Hij zijn Zoon naar d'aarde zond,
als Heiland Hem verkoos.*

*Onschuldig vloede eens zijn bloed
als losprijs voor de mens.
Zijn leven gaf Hij ons tot heil,
vervullend 's Vaders wens.*

*Hoe groots, hoe heerlijk, hoe volmaakt
het heilsplan ons verleend;
genade en gerechtigheid
zijn thans in liefde' vereend.
(Loftzang 131)*

De profeet Alma onderwees dat het plan van barmhartigheid een verzoening vergde die door God zelf moest worden gedaan 'om de eisen der gerechtigheid te bevredigen, opdat God een volmaakt, rechtvaardig en tevens een barmhartig God zou zijn' (Alma 42:15). Ik getuig dat Hij leeft, dat Hij onze Heiland is. Dat zijn weg de weg tot het ware geluk is, verklaar ik in zijn heilige naam, Jezus Christus. Amen. □

Met behulp van een hoofdtelefoon konden anderstalige conferentiegangers de toespraken volgen in ongeveer 34 verschillende talen.

De unieke boodschap van Jezus Christus

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Met Mormon vanouds zeg ik: 'Ziet, ik ben een discipel van Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben van Zijnentwege geroepen om Zijn woord onder Zijn volk te verkondigen.'

Nu is het tijd voor mijn reactie. Na mijn aanstelling als assistent van de Twaalf Apostelen door het Quorum der Twaalf in de tempel negentien jaar geleden, gaf ouderling LeGrand Richards mij twee wijsheden mee die me de laatste vijftig uur waarin ik weet heb van mijn roeping keer op keer te binnen zijn geschoten. De eerste was: 'O, wat is het goed om een jongen te zijn en je hele leven nog voor je te hebben.' Ik was toen 42 jaar. Ik ben nu 61 en weer vol ik me als een jongen. Op het podium hier zitten mannen die reeds de helft van mijn leven in het Quorum der Twaalf en het Eerste Presidium werkzaam geweest zijn.

De tweede wijsheid die ouderling LeGrand Richards mij meegaf, was dat iedere nieuwe taak in de kerk voor hem was als het schudden van een eikel. Iedere keer dat de eik geschud werd, viel er een eikel af die geplant werd en hem in staat stelde om een nieuw begin te maken in die nieuwe taak. 'Weet je, mijn leven is als een grote eik die ik uit een kleine eikel heb laten groeien.' Toen zei hij: 'Dat is me overkomen in de zaken-wereld, en toen schudde de eik. Er viel een eikel naar beneden en ik werd op zending geroepen als zendingspresident. Daaruit liet

ik een tweede eik groeien; ik werd een tweede keer geroepen als zendingspresident, en daarna een derde keer.' Toen had hij het over zijn roeping als presiderende bisschop. En iedere keer werd er aan de eik geschud, en werd er een eikel geplant.

Ik heb begrepen dat er ook deze keer aan de eik geschud is. Een eikel is geplant; het is een nieuw begin.

Ik ben dankbaar, broeders en zusters, voor de kracht die uitgaat van uw geloof en gebeden. Nu ik geroepen ben, heb ik uw gebeden nodig. Ik merk dat het een proces is om een apostel van de Heer te zijn, een proces van bekering en nederigheid, waarbij men zichzelf onderzoekt, zoals ons is opgedragen, en waarbij ik om vergeving vraag en de kracht om te worden wie ik dien te zijn. Jammer genoeg ben ik niet volmaakt, en onfeilbaarheid komt niet met de roeping. Daarom moet ik mijn Hemelse Vader om vergeving vragen voor datgene wat ik gedaan heb en niet volmaakt is, en vergeving vragen van iedereen die ik bewust of onbewust gekwetst heb vanwege mijn persoonlijkheid of manier van handelen.

De kracht die ik door uw gebeden ontvang, zal van onschatbare waarde zijn om de nodige geestelijke kracht te ontwikkelen zodat mijn stem en getuigenis van de Heer Jezus Christus kunnen doordringen tot het hart van al wie wil luisteren.

Ik ben bijzonder dankbaar voor mijn ouders, mijn dierbare broer, die overleden is, en mijn zus, voor hun liefdevol voorbeeld. Ik ben dankbaar voor de vele leerkrachten en priesterschapsleiders die mij in mijn jongensjaren week in week uit geleerd hebben de Heer lief te hebben. Ik wens ook mijn dankbaarheid en innige liefde uit te spreken voor mijn vrouw, onze kinderen en kleinkinderen. Ik heb het voorrecht gehad om samen te werken met de beste broeders die men zich op deze aarde kan indenken, namelijk het Quorum der Zeventig, en door die samenwerking en door ons getuigenis aanen te smeden het werk van de Heer voortuit te stuwen.

Aan het einde van mijn rentmeesterschap als presiderende bisschop wens ik bisschop Bateman te verwelkomen en te steunen als de nieuwe presiderende bisschop van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en hem te vertellen dat hij in zijn roeping geweldige ervaringen zal hebben.

Ik houd van de vier raadgevers met wie ik samengewerkt heb: ouderling Eyring, ouderling Pace, bisschop Burton en bisschop Edgley. Zij zijn zeer geestelijk ingesteld en bijzonder toegewijde mannen; hun liefde voor de Heer is een voorbeeld voor mij geweest. Ik wil tevens mijn dank en waardering betuigen voor de trouwe medewerkers van de Presiderende Bisschop, zowel in de hoofdzetel van de kerk als over de hele wereld. Mijn dankbetuigingen zouden niet volledig zijn als ik geen dank betuigde voor de talenten en het getrouwe werk van de heiligen over heel de wereld.

Wij hebben zulke getrouwe leden van de kerk. Ik was op de hoogte van die tienden, offergaven en vrijwillige bijdragen die besteed zijn aan welzijnzorg en humanitaire dienstverlening. Dit is een geweldig werk en een geweldige kerk met bijzondere leden. Elk lid leeft in zijn eigen roeping het evangelie na en is een voorbeeld voor ons die de wereld rondreizen en hen ontmoeten.

Mijn getuigenis is met mij gegroeid. Het is gevoed en gesterkt door ontelbare mensen die door de manier waarop zij het evangelie naleven voor mij een voorbeeld geweest zijn. Ik zal eeuwig dankbaar blijven voor de vele goede mensen die mij tot zegen geweest zijn doordat zij de Heer dienden.

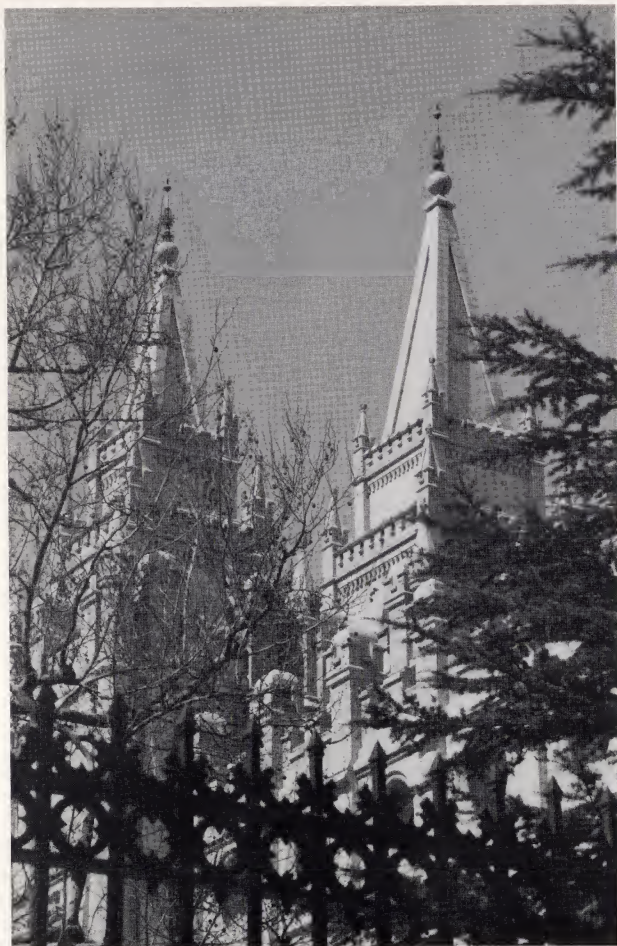
Ik getuig dat President Hinckley's woorden gisteravond in de priesterschapsvergadering over de leiding van de kerk waar zijn. Gedurende de laatste negen jaar heb ik zowat dagelijks de wijsheid van het plan van de Heer in werking gezien in onze tijd.

Maar dat hoofdstuk is nu afgesloten. Aan de eik is geschud. De eikel is geplant en vandaag vieren we Pasen en herdenken we het feit dat de Heiland na drie dagen is opgestaan als de herrenze Heer. Voor de jaren die mij nog resten in het sterfelijk leven heb ik het voorrecht om bijzondere getuige te zijn van onze Heiland, Jezus Christus.

Jezus Christus is een God; Hij is Jehovah van het Oude Testament (zie Abraham 2:7-8); Hij is de Heiland van het Nieuwe Testament.

Jezus Christus woonde in de hemel bij zijn Vader (zie Johannes 1:1-5); ook wij woonen bij hen als geestkinderen van God, de Vader.

Jezus Christus stelde het eeuwige plan van zijn Vader voor, het plan waar wij allen deel van uitmaken. Wij zijn naar de aarde gekomen om gedurende een proeftijd getest te worden en in alle dingen tegenstelling te

ervaren. Dankzij het eeuwige beginsel van de keuzevrijheid kunnen we kiezen voor de vrijheid en het eeuwige leven en ervool in Gods aanwezigheid terugkeren als wij rechtschapen leven; of voor gevangenschap en de geestelijke dood (zie Mozes 4:1-4).

Jezus Christus is – onder de leiding van zijn Vader – de Schepper van alles op aarde (zie Mozes 1:33; Efeziërs 3:9). 'De Vader [heeft] de Zoon gezonden als Heiland der wereld' (1 Johannes 4:14).

Jezus Christus is op aarde geboren uit een sterfelijke moeder, Maria. Zijn Vader was de Almachtige God (zie Lucas 1:26-35).

Johannes de Doper heeft Jezus Christus gedoopt door onderdompeling, en de Heilige Geest heeft zich gemanifesteerd door 'als een duif op [Hem] neer [te] dalen' (Marcus 1:10). En zijn Vader sprak: 'Gij zijt Mijn Zoon, de geliefde; in U heb Ik mijn welbehagen' (Marcus 1:11).

Jezus heeft zijn kerk gesticht en twaalf apostelen gekozen, en tevens profeten, zeventigen en evangelisten (zie Efeziërs 4:11; Lucas 6:13; 10:1).

De boodschap van Jezus Christus is uniek. Hij staat tussen ons en zijn Vader; Hij is de Bemiddelaar (zie Leer en Verbonden

76:41-43; Johannes 3:17). De hele mensheid zal door Hem en in Hem verlost worden.

Jezus Christus is de Verlosser, onze Heiland; alleen Hij had een sterfelijke moeder en een onsterfelijke Vader en kon de verzoening tot stand brengen en door zijn dood de hele mensheid verlossen. Dat heeft Hij uit eigen vrije wil en keuze gedaan (zie Matteüs 26:39; Marcus 14:34-36; Lucas 22:41-42).

Jezus Christus is herrezen en na zijn opstanding aan velen verschenen (zie Johannes 20:11-30; Lucas 24:13-44). Hij heeft ons geleerd hoe een herrezen mens er uitziet en ons verteld hoe we zijn voorbeeld kunnen navolgen en vooruitgang kunnen maken en als Hem worden.

Ter gelegenheid van de hemelvaart van Jezus Christus voor het oog van zijn discipelen werd de belofte meegegeven dat Hij op dezelfde wijze zou wederkomen (zie Handelingen 1:9-11; Marcus 16:19-20; Lucas 24:51-53). De wederkomst van Jezus Christus staat voor de deur en de tekenen van die wederkomst worden in onze tijd vervuld.

Jezus Christus is met zijn Vader verschenen en heeft in deze laatste dagen door middel van Joseph Smith dezelfde organisatie hersteld die Hij gedurende zijn bediening had opgericht. Naast de Bijbel is het Boek van Mormon geopenbaard aan de wereld als een tweede getuige van zijn goddelijke roeping en bediening.

Jezus Christus leidt en begeleidt zijn kerk in deze tijd door middel van openbaring aan een profeet, president Ezra Taft Benson, en zijn raadgevers in het Eerste Presidium en de Twaalf Apostelen – dezelfde organisatie die Hij opgericht heeft toen Hij hier op aarde leefde (zie Leer en Verbonden 102:9, 23; Geloofsartikel 1:6).

De uitnodiging van Jezus Christus 'Kom (...) volg Mij' en 'Volg gij Mij' is de opdracht die Hij ieder van ons gegeven heeft (zie Matteüs 19:21; Johannes 21:22). Hij leefde in het voorsterfelijk bestaan in de geestenwereld; Hij en wij hadden daar omgang met God, de Vader. Hij is de Zoon, Jezus Christus.

Wij hebben een sterfelijk lichaam op ons genomen. Wij zullen met tegenstelling geconfronteerd worden; we zullen de dood meemaken en herrijzen dankzij het zoenoffer van Jezus Christus.

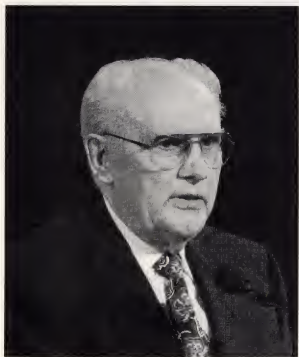
Mag ik mijn getuigenis besluiten met dezelfde woorden die de profeet Mormon uitsprak nadat hij de geboorte van de Heiland beschreven had:

'Ziet, ik ben een discipel van Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben van Zijnentwege geroepen om Zijn woord onder zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben' (3 Nephi 5:13). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Besluiten

Ouderling Gerald E. Melchin
van de Zeventig

'De bereidheid van de Heer om ons te helpen bij onze besluiten is gebaseerd op dezelfde beginselen die de profet naar het bos leidden en de Heiland naar de hof.'

Ik ben dankbaar dat ik vandaag op deze algemene conferentie bij u kan zijn, en ik wil mijn waardering en steun uitspreken voor mijn mede-algemene autoriteiten die zojuist geroepen zijn, zowel bisschop Hales als de anderen.

De afgelopen paar maanden zijn een geestelijk hoogtepunt geweest voor zuster Melchin en mijzelf. Wij zijn nu namelijk werkzaam in de Toronto-tempel. We zijn gezegend met twee geweldige raadgevers en hun echtgenotes, en bovendien toegewijde tempelwerkers, van wie er sommigen voltijdzendingen zijn. Het gebied is multicultureel, en leden uit vele landen en met vele talen vertellen ons over hun diepste gevoelens bij het ontvangen van hun begiftiging.

Ik denk vaak aan de omstandigheden en de vele besluiten die ons bijeen hebben gebracht in dat heilige gebouw. Ik heb nog nooit het aantal besluiten geteld dat ik dagelijks neem, maar ik ben mij er van bewust dat ze een doorlopend proces vormen. Volgens het woordenboek is een besluit iets dat 'een einde (...) aan iets maakt; (...) een beslissing waartoe men na overweging of beraadslaging komt' (*Van Dale, Groot Woordenboek der Nederlandse Taal*, twaalfde druk). Waar een besluit een einde aan maakt, is onzekerheid. En het is die onze-

kerheid die het nemen van besluiten zo moeilijk maakt. Wanneer besluiten in haast worden genomen zonder het eindresultaat te overwegen, kan het gebeuren dat we wensen de klok terug te kunnen draaien.

Een tijd geleden heb ik een opera gezien, die *The Sorcerer* heet. Het verhaal gaat over een prins en prinses die zich zorgen maken over het aantal ongehuwden in hun koninkrijk. (Dat klinkt bekend.) Zij vragen een tovenaer om een toverdrank te bereiden waar de mensen van in slaap vallen. En als ze ontwakend zullen ze verliefd worden op de eerste beste persoon die ze tegenkomen. Alle alleenstaanden worden uitgenodigd voor een banket, waar de toverdrank geserveerd wordt. De drank werkt, maar ik hoop waarschijnlijk niet te zeggen dat er een aantal merkwaaardige koppels uit zijn voortgekomen. De prins en de prinses schrikken van de resultaten en beseffen dat dit niet de oplossing is. Vader Lehi heeft de oplossing gegeven toen hij zei: 'Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen. De mens kon echter niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een of ander werd verlost' (2 Nephi 2:16). En dat is de vrijheid die de Heer voor ons wilde behouden.

Een van de belangrijkste besluiten die in deze bedeling genomen zijn, was dat van de jonge Joseph Smith. Een neef van mij heeft een schilderij gemaakt, dat hij later als muurschildering gereproduceerd heeft in het instituutgebouw in Logan (Utah). Hij noemde het 'Het bos wacht'. Het schilderij toont een jongen die het heilige bos nadert. Ik vraag me af wat Joseph dacht dat hem te wachten stond op die prachtige voorjaarsochtend. Zijn besluit om naar het bos te gaan was gebaseerd op zijn verlangen om achter de waarheid te komen, en op zijn geloof in de raad van de Heer, en zijn gehoorzaamheid daaraan. Josephs ervaring in het bos was van groter belang dan hij zich had kunnen voorstellen, en heeft het leven van ons allen beïnvloed. De beginselen waarop hij zijn besluit om naar het bos te gaan baseerde, zouden het fundament moeten vormen van alle besluiten waarmee wij geconfronteerd worden.

Er is nog iemand die honderden jaren voor de tijd van Joseph een bos naderde. Hoewel Hij van tevoren gesproken had over het offer dat Hij zou brengen, zal Hij misschien niet volledig de ernst begrepen hebben van de ervaring die Hem te wachten stond. Hij ging door het leven met de kennis dat Hij macht had over leven en dood, en dat Hij engelen kon gebieden Hem te helpen. Hij spreekt ervan 'zeer bedroefd' te zijn, zelfs 'tot stervens toe' (Matteüs 6:38), en beschrijft dat de ervaring Hem 'van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijke als geestelijke deed lijden' (Leer en Verbonden 19:18). Door zijn liefde voor de Vader, en zijn gehoorzaamheid aan Hem, kon Hij uiteindelijk tegen Petrus zeggen: 'Hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan, die zeggen, dat het aldus moet geschieden?' (Matteüs 26:54.) Hij voldeed de zending waartoe Hij was geordend in het voorsterfelijke bestaan, en opende de deur tot verlossing en eeuwig leven voor alle mensen.

Toen wij wachtten op onze roeping om naar deze aarde te gaan, naderden wij ook een bos van onzekerheid. Het moet een enigszins beangstigende ervaring zijn geweest toen we onze geliefden verlieten om door de sluier te gaan. Toen Spartacus door een van zijn volgelingen gevraagd werd of hij bang was om te sterven, zei hij: 'Niet bang dan ik was om geboren te worden'. Dat ons voorsterfelijke leven ook een proefperiode was waarin het ons vrij stond om te kiezen, wordt bevestigd door onze profeten. Alma geeft aan dat het ons grote geloof en onze goede werken waren die ons het recht gaven op het priesterschap (zie Alma 13:3).

Er is een bos dat op ons allen wacht. Het wordt de dood genoemd. Hoewel het niet facultatief is, en dus aanvaard moet worden, leggen onze besluiten hier al het fundament voor wat ons daar wacht. Net als de Heiland beseffen wij dat deze ervaring onvermijdelijk moet komen, maar beseffen wij niet volledig wat er in het verschiet ligt. Men zou normaal verwachten dat iedereen zoveel mogelijk informatie zou opzoeken om zich voor te bereiden op dat onvermijdelijke. Maar sommigen zijn met een gevoel van veiligheid in slaap gewiegd en geven geen gehoor aan de waarschuwing van de Heer dat 'zonder de verordeningen er van, en zonder het gezag van het priesterschap, (...) de macht der goddelijkheid niet aan de mensen in het vlees (wordt) geopenbaard' (Leer en Verbonden 84:21). Er moet een verandering in ons plaatsvinden door middel van heiliging, wat alleen mogelijk is door de wetten te gehoorzamen en zich aan de verordeningen te houden.

De reden dat de Heer Mozes gebood 'een tabernakel te bouwen (...) in de wildernis', en 'in het land van belofte een huis te bouwen' was om 'die verordeningen welke van voor de grondlegging der wereld waren

verborgen' (Leer en Verbonden 124:38) te openbaren. Joseph werd gezegd een huis te bouwen ter ere van Zijn naam opdat de verordeningen die verloren of weggenomen waren, konden worden hersteld. Redenerend op grond van de vele schriftteksten die we tot onze beschikking hebben, moeten we tot de conclusie komen dat de volledige zegeningen van de Heer te vinden zijn binnen de muren van de tempel. Daar bereiden we ons erop voor om het allerbelangrijkste bos in te gaan waarin de belofte van een eeuwige huwelijks- en gezinsrelatie uiteindelijk vervuld wordt, waar 'alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem [zal] worden gegeven' (Leer en Verbonden 84:38). Hoewel we het belang van die zegeningen niet kunnen begrijpen, moeten de nodige besluiten nu al genomen worden.

De deur van de tempel ontsluit vele ervaringen voor ons. Spoedig zullen toenemende aantallen inzenderdossiers die met behulp van computers worden samengeesteld een belangrijk deel gaan uitmaken van het werk dat plaatsvindt in onze tempels. Zij zullen ertoe leiden dat wij betrokken raken bij andere verordeningen, waarbij we onverwachte ervaringen zullen krijgen. Als we onze familie, vrienden of wijkleden erbij betrekken, en gezamenlijk het werk voor onze voorouders gaan doen, zullen we in staat zijn om samen uiterst geestelijke en dierbare tijden door te maken. Ik heb de uitwerking gezien op nieuwe leden die voor het eerst met vrienden meekomen, een gezinslijst meenemen en het werk in de verzegelkamer doen. We kunnen ook geroepen worden als

tempelwerkers voor tempelreizen van de wijk of ring, waardoor we er verder bij betrokken raken en grotere waardering voor de tempel krijgen. In afdeling 109 van de Leer en Verbonden lezen we: 'En opdat allen, die de drempel van des Heren huis zullen overschrijden, Uw macht mogen gevoelen, en zich gedwongen voelen te erkennen, dat Gij het hebt geheiligd, en dat het Uw huis is, een plaats van Uw heiligheid' (vs. 13).

De bereidheid van de Heer om ons te helpen in onze besluiten zal gebaseerd zijn op dezelfde beginselen die de profeet naar het bos leidden en de Heiland naar de hof. Er zijn tijden waarop we wensen dat het leven een reis met begeleiding was waarbij we geen verantwoordelijkheid droegen voor details of voor onze veilige aankomst. Onlangs zag ik in een winkel een apparaatje dat een 'Beslisser voor bedrijfsleiders' heette. Je drukte op een knop, waarna een flitsend lampje het antwoord aanwees, zoals: 'absoluut', 'nooit', of 'waarom niet?'. Kunnen we het ons veroorloven onze toekomst aan het lot over te laten wanneer de Heer ons aanmoedigt om te vragen, te zoeken en te kloppen? (Zie Matteüs 7:7.)

Helaas worden er veel essentiële besluiten genomen wanneer we het meest onervaren zijn. Ons verlangen naar vrijheid kan gevaarlijk zijn als we de juiste richtlijnen niet gevolgd hebben. In het boek *Mythology* van Edith Hamilton wordt verteld over de jongen Icarus en zijn vader. Ze zaten gevangen op het eiland Kreta, maar maakten een stel vleugels van veren die bij elkaar werden

gehouden door was. Ze hoopten die te gebruiken om naar de vrijheid te vliegen. De jongen kreeg de kans om ze te proberen. Zijn vader waarschuwde hem om niet te dicht bij de zon te vliegen, omdat anders de was zou smelten. Maar Icarus raakte opgewonden door zijn nieuwe vrijheid en vloog te hoog. De was smolt, de vleugels vielen uit elkaar, en de jongen viel dood. Onze toekomst kan in gevaar worden gebracht door vrijheid die niet in de hand wordt gehouden (New York: New American Library, 1969, blz. 139-140).

Ons belangrijkste besluit moet zijn om te streven naar een getuigenis van het evangelie en ons geloof in de Heer Jezus Christus op te bouwen. Hij is een liefhebbende, bezorgde ouder, zoals we lezen in deze woorden uit Leer en Verbonden 67:1: 'Gij ouderlingen Mijnner kerk, die hier zijt bijeengekomen, wier gebeden Ik heb gehoord, en wier hart Ik ken, en wier verlangens tot Mij zijn opgestegen.' Hij zal ons niet aan ons lot overlaten in onze besluitvorming, want Hij heeft beloofd: 'Ik zal u niet [zonder troost] achterlaten' (zie Johannes 14:18; naar de King Jamesvertaling). De Trooster, die de Geest van openbaring is, bevestigt alle waarheid aan ons.

Ik ben dankbaar voor het voorrecht om de Heer te dienen, voor de Geest die mijn hart en ziel geraakt heeft, en voor mijn geweldige echtgenote en getrouwe gezinsleden. En ik laat u en hun mijn getuigenis van de goddelijke aard van dit werk, en van onze Heer Jezus Christus, die het leidt en presideert. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

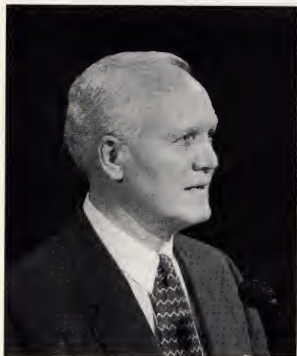

De ouderlingen Hans B. Ringger en Dennis B. Neuschwander van de Zeventig.

Proberen als Jezus te worden

Ouderling F. Melvin Hammond
van de Zeventig

*'Hebben we een grotere liefde voor Hem gevoeld?
Proberen we echt als Jezus te worden?'*

Het werk is heerlijk. Nog maar enkele dagen geleden namen zuster Hammond en ik in het verafgelegen Mexico de telefoon aan en hoorden een kinderstemmetje heel zuiver zingen 'Ik wil graag als Jezus worden'. Voor ons was het engelenzang. Het kind ging lief verder met:

*Houd van elkaar zoals Jezus van jou;
doe voor een ander wat Hij doen zou.
Wees aardig en lief in gedachte en daad,
wie dat doet, die volgt Jezus' raad.
(De Kinderster, april 1990, blz. 6-7.)*

Dat dierbare kleinkind, een van de vele, en alle anderen die proberen als Jezus te worden, feliciteren wij, en we spreken onze liefde voor u uit. Vandaag wil ik ons dichter bij Jezus brengen. Ik wil dat we Hem meer liefhebben dan we al doen. Wilt u luisteren terwijl ik vertel over Jezus Christus en zijn oneindige liefde?

Het was Christus die in het voorsterfelijk bestaan voorstelde dat Hijzelf de Heiland van de mens zou worden. Hij zei: 'Hier ben Ik, zend Mij. En een ander antwoorde en zeide: Hier ben ik, zend mij. En de Here zeide: Ik zal de eerste zenden' (Abraham 3:27). Vanaf die tijd werd verkondigd dat de Zoon des Mensen naar de aarde zou komen om Zichzelf op te offeren als zoen-

offer voor de zonden van alle mensen (zie Mosiah 3).

Toen de dag van zijn geboorte in het sterfelijk leven naderde, hoorde Nephi de stem zeggen: 'Hef uw hoofd op en wees welgemoed; want zie, (...) morgen kom Ik in de wereld' (3 Nephi 1:13).

En zo lag de volgende dag in Betlehem (Judea) een baby in een kribbe, naast een zorgzame moeder die zich verheugde in de aanwezigheid van haar pasgeboren zoon, de Eniggeborene van de Vader in het vlees, een God die naar de aarde gekomen was.

'Het kind groeide op en werd krachtig, en het werd vervuld met wijsheid, en de genade Gods was op Hem' (Lucas 2:40).

In de daaropvolgende jaren nam 'Jezus (...) toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen' (Lucas 2:52). Toen Hij dertig was, begon Hij aan zijn bediening. Hij onderwees het plan van gelukzaligheid - geloof, bekering, doop door onderdompeling, het opleggen van handen om de gave van de Heilige Geest te ontvangen, en volharding tot het einde (zie 3 Nephi 27).

Gehoorzaam aan de geboden, liet Hij zich door Johannes de Doper door onderdompeling dopen in de rivier de Jordaan (zie Matteüs 3).

Later werden er twaalf mannen geroepen en geordend als zijn apostelen. Sommigen van hen waren nederige vissers. Hij nodigde hen uit: 'Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken' (Matteüs 4:19). Zij lieten onmiddellijk hun netten achter en volgden Hem, zoals allen die worden geroepen bereidwillig behoren te doen.

De roem van zijn heerlijkheid en macht verspreidde zich door het land. Tegen een vader die over de dood van zijn dierbare dochter rouwde, zei Hij: 'Zij is niet gestorven, maar zij slaapt' (Lucas 8:52), en Hij nam haar bij de hand en zij keerde terug uit de dood.

Tegen een arme, kreupele man zei Hij: 'Neem uw matras op en wandel' (Johannes 5:8). En op wonderbaarlijke wijze gebeurde dat!

Hij vermaande alle zondaren. De schuldingen maakten plannen om Hem het leven te benemen. Hij herinnerde de Twaalf aan het afschuwelijke lot dat Hem wachtte: 'Gij

weet, dat het over twee dagen Paasfeest is, en alsdan wordt de Zoon des mensen overgeleverd om gekruisigd te worden' (Matteüs 26:2).

Op die veelbewogen avond in de bovenkamer knielde Hij nederig voor iedere apostel en waste liefdevol zijn voeten (zie Johannes 13:3-17).

Hij stelde de heilige verordening van het avondmaal in. Hij zeede brood en wijn, gaf het aan iedereen en gebod hen te eten en te drinken ter nagedachtenis aan zijn lichaam en zijn bloed, dat voor hen vergoten werd (zie Matteüs 26:26-28).

Nadat Judas, de verrader, de avondlucht was ingegaan, instrueerde de Heiland de overblijvende elf met deze bekende woorden:

'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.

'Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander' (Johannes 13:34-35).

Toen ging Jezus naar de Olijfberg en de rustige, lieflijke hof van Getsemane. Daar knielde Hij neer en bad: 'Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt' (Matteüs 26:39). De wet vereiste een volmaakt Lam voor het zoenoffer. Alleen Hij kon daarvoor in aanmerking komen. Zijn liefde voor ons was zo groot, zo sterk, dat Hij vrijwillig leed naar lichaam en geest totdat er bloed uit iedere porie kwam om de prijs voor de zonde te betalen (zie Mosiah 3:7). Wij moeten op de een of andere manier proberen de losprijs te begrijpen die Hij voor ons allen heeft betaald, en ernaar streven dat tot ons door te laten dringen.

Verraden door de kus van een overloper, veroordeeld om door de hand van vreemdelingen gedood te worden voor een misdad die Hij niet begaan had, gaf Hij zich nederig over aan de gemene gessel en werd Hij met handen en voeten aan een houten kruis genageld. Ja, de grootste van al Gods kinderen liet men sterven aan een afschuwelijk kruis. Toen uiteindelijk alles was voleindigd, zei Hij: 'Het is volbracht!' (Johannes 19:30) en 'Vader, in uw hand beveel Ik mijn geest' (Lucas 23:46). Jezus Christus was dood. De geest had Hem verlaten. Het lichaam werd in een geleend graf gelegd.

En toen, op de derde dag, verrees Hij in grote macht om de banden van de dood te verbreken. De geest was teruggekeerd om het vlees terug te vorderen. Zijn overwinning op de dood was volledig!

Veertig dagen lang verbleef Hij op de aarde, toonde Hij Zich aan velen en instrueerde Hij hen in 'al wat het Koninkrijk Gods betreft' (Handelingen 1:3). Uiteindelijk voer Hij in Betanië uit hun midden op naar de hemel (zie Lucas 24:50-51).

De getrouwe apostelen gingen ijverig met

hun bediening verder. Maar met hun verscheiden zette er een snel verval van spiritualiteit in. De heilige verordeningen werden veranderd, het priesterschapsgezag ging verloren, en de aarde werd omgeven door geestelijke duisternis. De mens had opgehouden God te kennen.

Toen doorboorde in het voorjaar van 1820 de stem van God de Vader het duister, en zei tegen een veertienjarige jongen, Joseph Smith jr.: 'Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!' (Joseph Smith–Geschiedenis 1:17). Een zuiver licht verscheen, en het duister verdween. God had weer tot de mens gesproken.

En het volledige evangelie, zoals dat te vinden is in de Bijbel, het Boek van Mormon en andere heilige Schriften, overspoelt nu weer de aarde. Het heilige priesterschap is weer aan de mens teruggegeven. De heilige verordeningen ervan worden gegeven aan elke ziel die daarvoor in aanmerking komt, en bereid is ze te ontvangen. Dat alles om de wereld voor te bereiden op de heerlijke wederkomst die verkondigd is door de Heiland zelf (zie Leer en Verbonden 29:11).

Nederig getuig ik tot u dat Hij in heerlijkheid zal terugkomen, en dat Hij Zich op die dag aan de mens zal tonen en zal zeggen: 'Ik ben het, Die werd verheven. Ik ben Jezus, Die werd gekruisigd. Ik ben de Zoon van God' (Leer en Verbonden 45:52). Dan zal Hij voor eeuwig en altijd regeren, de Koning der koningen en Heer der heren.

Nou hebben we ons de afgelopen paar minuten gericht op de liefde van Christus. Hebben we zijn Geest in ons voelen branden? Hebben we een grotere liefde voor Hem gevoeld? Proberen we werkelijk te worden als Jezus? Zo ja, dan wil ik ons allen vragen na te denken over de volgende vragen met betrekking tot onze liefde voor Hem.

Allereerst: Houden we voldoende van Jezus Christus om zijn gekozen profeten en apostelen te volgen, en gehoor te geven aan hun raad en leiding alsof die uit zijn eigen mond kwam? (Zie Leer en Verbonden 1:38).

Ten tweede: Houden we voldoende van de Heiland om ons prachtige geestes te geven, onze dierbare familie, en een roeping te aangaarden om zijn evangelie in een willekeurig deel van de wereld te gaan verkondigen?

Ten derde: Houden we voldoende van Christus om trouw te zijn aan onze partner, alle onreine gedachten uit te werpen en hun liefde voor ons nooit te verraden?

Kunnen we teveel doen voor de Heer? Natuurlijk houden we allemaal van Hem. Daarom is mijn diepste verlangen dat wij allen zijn geboden zullen onderhouden en zullen worden zoals Hij. Kom tot Christus, eet het brood des levens, drink het levend water, en verheug u in zijn oneindige liefde. Hij is onze Heiland, onze Meester, daarvan getuig ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kinderen leren oprecht voor de Heer wandelen

Ruth B. Wright

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk

'Onze kinderen zullen beter in staat zijn de moeilijkheden die hen te wachten staan te overleven wanneer zij weten en begrijpen dat het onderhouden van Gods geboden hun vrede en geluk zal brengen.'

Hoe lief zijn God de kleine kind'ren; hun leven als geest begon bij Hem. Zo kostbaar is hun veiligheid, hun onschuld en hun zuiverheid; zij horen bij zijn eeuw'ge plan. (Children's Songbook, blz. 180–181)

Nauwlettend nam zuster Williams ieder kind op toen zij het jeugdwerklokaal betrad. *Wat zijn ze gegreid en vooruitgegaan sinds januari*, dacht ze bij zichzelf. Zij verzamelde hen om zich heen en begon met haar les. 'Ieder van jullie is heel bijzonder! Jullie hebben al heel veel geleerd. Jullie hebben geleerd om erbijdeed te blijven zitten en te luisteren naar onze lessen. Jullie kunnen zelfs al helemaal alleen bidden!'

'Ja, natuurlijk,' was de reactie van Clayton, 'Ik ben al vijf jaar op aarde!' Clayton had het gevoel dat hij al heel lang had geleefd en dat hij alles kon leren, zonder enige uitzondering. Broeders en zusters, onze kinderen staan te trappelen om te leren. Ze willen onderwezen worden. Het is nodig dat ze onderwezen worden.

Het Eerste Presidium heeft alle volwassen leden van de kerk opgeroepen om aandacht aan kinderen te schenken door hun voortdurend te leren de leringen van de Heiland te volgen. Het doel van 'Aandacht voor kinderen' is de aandacht en de inspanning van de volwassen leden erop te richten om voor kinderen te zorgen op een manier die hen in staat zal stellen sterke wortels in het evangelie van Jezus Christus te ontwikkelen en dat trouw na te leven (zie 'Aandacht voor kinderen, richtlijnen en suggesties'). Wanneer wij denken aan alle leergierige kleine Claytons, zullen wij inzien dat dit een belangrijke en spannende taak is.

Het Eerste Presidium heeft vier doelen voorgesteld om ons te helpen onze aandacht op de kinderen te richten. Die doelen zijn: ten eerste, het onderkennen van de waarde van onze kinderen; ten tweede, het activeren van kinderen die geen deel hebben aan de zegeningen van het evangelie; ten derde, kinderen zodanig in het evangelie onderwijzen dat zij het zullen begrijpen en naleven; en ten vierde, ervoor zorgen dat kinderen voorbereid zijn op de doop en ordening en de kans krijgen die verordeningen te ontvangen. Ik wil mijn opmerkingen beperken tot het derde doel: kinderen zodanig in het evangelie onderwijzen dat zij het zullen begrijpen en naleven.

Door middel van openbaring heeft de Heer ons in afdeling 68 van de Leer en Verbonden geleerd dat ouders de taak hebben rechtschapenheid bij te brengen. De ouders krijgen de opdracht hun kinderen te leren bidden en oprecht voor de Heer te wandelen (zie vs. 28).

Wat wil dat zeggen, oprecht voor de Heer wandelen? Het woord *oprecht* betekent eerlijk, zuiver, ongeveinsd. Om oprecht te wandelen, moeten onze kinderen er dus voor kiezen om op een eerlijke, eezame, ongeveinsde manier te leven. Kinderen die vandaag het evangelie begrijpen en naleven,

kunnen met zelfvertrouwen en blijdschap door het leven gaan en zullen op zekere dag, oprecht wandelend, ingaan in de tegenwoordigheid van de Heer.

Het is voor ons, als ouders, niet altijd eenvoudig om onze kinderen te onderwijzen. We maken wel eens fouten. Onze kinderen verzetten zich wel eens tegen hetgen wij hun leren. Als ouders moeten wij steeds het verlangen bewaren om ons best te doen, voortdurend onze liefde tonen, en onszelf niet de schuld geven als onze kinderen ervoor kiezen een andere weg te bewandelen.

Bij onze inspanningen om onze kinderen zo te onderwijzen dat zij het verlangen zullen hebben om oprecht voor de Heer te wandelen, kunnen wij onszelf drie vragen stellen:

Vraag een: Wat leren wij onze kinderen? Het is van essentieel belang dat wij hun het evangelie van Jezus Christus leren. 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij' (Johannes 14:6). Ik ben ervan overtuigd dat de Schriften de hoofdbron zijn waaruit wij onze kinderen moeten leren oprecht te wandelen.

Wij moeten onze kinderen begrip bijbrengen van hun band met hun Vader in de hemel. Zij kunnen weten dat iedereen letterlijk een kind van God is, dat iedereen is geboren met een goddelijk geboorterecht en onbeperkte mogelijkheden. Toen mijn neefje vier was, kreeg zijn vader er maar niet genoeg van hem te vragen naar zijn naam. Rich vroeg dan, 'Mark, hoe heet je?', waarna Mark heel recht ging staan en met een brede grijns antwoordde: 'Ik heet Mark Andrew Broadbent, kind van God.' Wanneer onze

kinderen begrijpen dat hun Hemelse Vader echt bestaat en dat Hij van hen allemaal houdt, zullen zij het verlangen hebben om oprecht te wandelen.

Het is van belang dat onze kinderen leren bidden zodat zij met hun Hemelse Vader kunnen praten. Een moeder die ik ken, heeft haar kinderen leren bidden vanaf het moment dat zij hun allereerste woordjes konden spreken. Ze leerde ieder kind niet alleen om oprechte dank voor zijn zegeningen uit te spreken, maar ook om de leiding van hun Hemelse Vader te zoeken door Hem concreet te vragen 'help mij om het goede te kiezen.'

Het is van belang dat onze kinderen het beginsel keuzevrijheid begrijpen en de gevolgen van de keuzen die zij doen. Ik herinner me de tijd dat ik nog op school zat en een bepaald vak wilde laten vallen omdat ik er grote moeite mee had. Ik had zo'n hekel aan dat lesuur. Ik smeekte mijn ouders het toestemmingsformulier te ondertekenen waardoor ik van dat vak verlost zou worden. Keer op keer legde mijn vader heel omstandig uit waarom hij vond dat ik moest doorzetten. Hij zei: 'Het is zo belangrijk dat je doorgaat met iets wat je begonnen bent, vooral wanneer het moeilijk is. Je moet eraan werken en je best blijven doen.' Uiteindelijk zei hij, toen ik hem zowat tot wanhoop had gedreven: 'Goed dan, ik heb je verteld hoe ik het bekijk, maar nu is de beslissing aan jou. Als je het echt wilt, zal ik mijn handtekening zetten.' Na een slapeloze nacht, waarin ik het te kwaad had met het verlangen om mijn zin door te drijven, koos ik er ten slotte voor om met dat vak door te gaan. Hoewel ik de rest van dat jaar over-

hoop heb gelegen met machineschrijven, ben ik blij dat ik heb doorgezet, en bovenal ben ik blij met de raad van mijn vader. Hij leerde mij inzien dat de keuze aan mij was. Hij liet mij zijn mening duidelijk weten, maar dwong mij niet.

Vraag twee: Waar onderwijzen wij onze kinderen? De beste plaats om onze kinderen het evangelie te leren, is thuis. Een moeder van elf kinderen heeft eens tegen mij gezegd: 'Het evangelie moet bij ons thuis gewoon in de lucht zitten. Het moet haast voelbaar voor onze kinderen zijn. Wij kunnen hun een eilige, prettige omgeving verschaffen, zodat zij zich vrij voelen om te leren en hun eigen getuigenis te ontwikkelen.'

Wij onderwijzen onze kinderen overal waar wij bij hen zijn, en ik geloof dat wij, al lerende, plezier met hen moeten hebben! Ontelbare keren op een dag – terwijl we samen lopen, in de auto rijden, samen werken, samen bidden, de maaltijd gebruiken, of zelfs bij het geven van een schone luier – zijn wij in de gelegenheid om hen te onderwijzen. Ik had er, na de geboorte van ons eerste kind, Natalie, niet lang voor nodig om te ontdekken dat luiers verschonen niet op mijn lijst van prettige bezigheden stond. Om mij te helpen die steeds terugkerende beproeving te doorstaan, zong ik tijdens dat karwei jeugdwerkdiedjes om het voor ons allebei wat prettiger te maken. Het duurde niet lang voor het luier verschonen een tweede natuur werd en mij niet langer hinderde.

Toch bleef ik voor Natalie en de rest van onze kinderen bij dat werkje zingen omdat ik begreep dat ik op die manier vele keren op een dag de kans kreeg om mijn kind te onderwijzen.

Vraag drie: Hoe onderwijzen wij onze kinderen? Wij onderwijzen door middel van voorbeeld. Onze kinderen zullen eerder leren om oprecht te wandelen door dat van ons af te kijken dan door welke andere manier ook. Blairs ouders lieten hem door hun voorbeeld zien hoe belangrijk bidden is. Hij weet nog hoe hij als kind, wanneer hij voorbij de ouderlijke slaapkamer liep, dikwijls zag dat zij hand in hand bij hun bed geknield lagen terwijl zij tot hun Hemelse Vader badden.

Wij leren onze kinderen stapje voor stapje en keer op keer hoe zij oprecht moeten wandelen. Ik ken een moeder die haar kinderen dit eenvoudige, maar zo effectieve zinnetje laat zeggen wanneer zij het huis verlaten: 'Het evangelie is waar, ik hou van jou, en ik ben een kind van God, wat er ook gebeurt!' De woorden 'Keer eervol terug' op een bordje dat bij een bepaald gezin boven de voordeur hangt, zijn voor allen die daar de deur uitgaan een voortdurende herinnering aan de manier waarop zij behoren terug te keren.

Onze kinderen reageren het beste wanneer zij met respect en liefde worden onderwezen. In hoofdstuk acht van Moroni maakt de profeet Mormon zich grote zorgen over een meningsverschil dat onder de leden van de kerk is ontstaan. Hij heeft zijn zoon, Moroni, een brief met raadgevingen geschreven over die zaak. Maar voordat hij over het probleem begint, geeft Mormon uitdrukking aan zijn liefde voor zijn zoon: 'Mijn geliefde zoon, Moroni, ik ben buitengewoon verheugd, dat u Here Jezus Christus (...) u tot Zijn bediening en tot Zijn heilig werk heeft geroepen.

'Ik denk u altijd in mijn gebeden, en bid voortdurend tot God, de Vader, in de naam van Zijn heilig Kind Jezus, dat Hij door Zijn (...) genade u door volharding in geloof in Zijn naam tot het einde zal bewaren' (vss. 2-3). Eerst verzekerde Mormon zijn zoon opnieuw van zijn liefde, en daarna onderwees hij hem. Wanneer onze kinderen in de eerste plaats weten dat zij bemind worden, staan zij meer open voor wat wij hen willen onderwijzen.

Onze kinderen zullen de moeilijkheden die hen te wachten staan, beter de baas kunnen, wanneer zij begrijpen dat het onderhouden van Gods geboden hun vrede en geluk kan brengen, waardoor zij oprecht zullen kunnen wandelen. Terwijl zij met haar moeder en jongere zusje in de auto reed, voelde de vijfjarige Clara feilloos aan dat haar moeder ergens heel bezorgd om was. 'Mama, wat is er? Je bent zo verdrietig.'

Hoewel ze niet in bijzonderheden wilde treden over haar zorgen, maar toch de behoefte had haar dochtertje te laten weten dat ze inderdaad bezorgd was, vroeg de moeder: 'Clara, wat zou jij doen als je verdrietig en teleurgesteld was?'

'Nou,' begon Clara, 'waarna er een lange stilte viel, 'je moet tijd nemen om na te denken. Dan moet je almaar bidden en in de Schriften lezen, vooral het Boek van Mormon. En je moet andere mensen tot zegen zijn. En denken aan de fijne dingen die mensen voor je doen en de fijne dingen in je leven, en niet de nare dingen.' De jonge Clara begon te begrijpen hoe ze oprecht voor de Heer moet wandelen.

Aan aardse ouders stuurt God kind'ren om te beschermen, beminnen, te leiden en te leren.

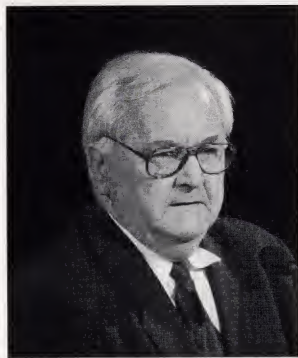
Laten wij toch nakomen die heilige taken om over zijn kostbare kind'ren te waken en ze helpen bij God daarboven terug te keren. (Children's Songbook, blz. 180-181.)

Dat God ons, als ouders, zal zegenen om onze kinderen te leren oprecht voor de Heer te wandelen, is mijn gebed in de naam van onze Heiland, Jezus Christus. Amen. □

'Wat moeten wij doen?'

Ouderling Hans B. Ringger
van de Zeventig

'Het evangelie geeft ons het antwoord en de belofte op goddelijke leiding. Dat pad kunnen we slechts stap voor stap bewandelen, in geduld, hoop en geloof.'

Eenke jaren geleden stond de wereld op een politiek keerpunt. De mensen geloofden dat de naties een langverwachte vrede zouden bereiken. Maar velen zagen over het hoofd dat we in maatschappijen en culturen leven waarvan de waarden en normen aan het veranderen zijn en de aard van de mens vaak bepaald wordt door wereldlijke hervormingen. Vaak wordt de ene onrechtvaardigheid vervangen door een andere. We leven in een tijd van vage zeden en weinig leiding. We worden dan ook geconfronteerd met dezelfde vraag die de discipelen te beantwoorden kregen na de opstanding van Christus: 'Wat moeten wij doen?' (Handelingen 2:37).

Dat is een vraag die men stelt in perioden van onzekerheid of wanneer men zich voor nieuwe problemen gesteld ziet. Daarop kunnen we onbedachtzaam reageren in de hoop dat resultaten vanzelf ook oplossingen aanreiken. Gelukkig kent de Heer ons beter dan wij onszelf. Het evangelie leert ons om eerst te overwegen en geloof te ontwikkelen. Pas nadat we eerlijk besloten hebben om op basis van het evangelie het goede te kiezen, kunnen we rechtschapen daden voortbrengen. Actief geloof leidt tot goede werken. We zullen kracht uit de hemel ontvangen om het juiste na te streven. Grote

werken en daden komen echter niet vanzelf tot stand. Grote werken blijven doen vraagt gehoorzaamheid en toewijding van onszelf van toekomstige generaties.

Het evangelie van Jezus Christus is het enige plan zonder teugen. Na de bergrede waarschuwde de Heer zijn discipelen voor komende tegenspoed en de noodzaak van goede werken. Hij legde uit dat zij in hun dienstbetoon niet op hun eigen kracht mochten vertrouwen, maar op zijn naam en zijn roeping. Ook wij zijn discipelen en leven in een wereld waarin vele geestelijke, materiële en emotionele behoeften bestaan. Onze eeuwige behoeften kunnen door middel van dienstbetoon in het evangelie voldaan worden en wij zullen in staat gesteld worden om in de wereld dienstbaar te zijn. Onze noden kunnen niet voldaan worden door het zoeken naar het vergankelijke, maar alleen door het vinden van het eeuwige. Wanneer we antwoorden op een eeuwig vlak gaan zoeken, zullen we onze relatie met God veilig stellen en een beter begrip krijgen van onze medemens. Zodoende zullen wij kunnen dienen, en dat is het doel van het leven.

Iemands opgewektheid is vaak een duidelijk zichtbaar gevolg van zijn bereidheid om Gods wil te doen; een stille, zonnige opgewektheid en levensvreugde. Gevoelens die in de psalmen bezongen worden. Toch is ons leven niet gespeend van tegenspoed en ogenblikken van diepe wanhoop. Onze omgeving verleidt ons om ons bezig te houden met het vergankelijke en om onrechtvaardig te handelen en ongehoorzaam te zijn. Om te kunnen standhouden, moet ons handelen in overeenstemming zijn met evangeliëbeginselen. Meer dan de ware zin van het leven te vinden, kunnen we niet vragen. 'Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mijntwil, zal het vinden' (Matteüs 10:39). Er is ons beloofd dat we overvloedig zullen ontvangen en het eeuwige leven krijgen wanneer we het offer brengen van datgene wat de Heer van ons vraagt.

Wij kiezen ervoor om het evangelie van Christus te aanvaarden of te verwerpen.

De keuzevrijheid stond centraal bij de schepping van het menselijk leven. God wil dat de mensen vrij zijn en Hem vrijwillig willen dienen. Daarom is het een uitdaging voor iedereen om voor het enge en smalle pad te kiezen en zo te vermijden dat men een leven zonder eeuwig perspectief leidt. Waarschijnlijk zijn er wel eens ogenblikken in ons leven dat we ons afvragen of er geen andere en gemakkelijkere paden zijn om te bewandelen. Het evangelie geeft ons daarop antwoord en de belofte van goddelijke leiding. Dat pad kunnen we slechts stap voor stap bewandelen, in geduld, hoop en geloof. De beslissingen die we vandaag nemen, beïnvloeden de koers die we zullen varen in de toekomst en wat onze sterke punten en capaciteiten zullen zijn.

Thomas Carlyle heeft eens gezegd: 'Ken uw bestemming en volg het pad dat ernaartoe leidt'. Dat we hier vandaag aanwezig zijn, houdt in dat we geloven dat de bestemming van het leven is om eeuwige verhoging te verwerven. Dat is het hoogste doel van het leven en het vereist de inzet van al onze krachten, toewijding en inspanning om dat doel te bereiken. De Heer geeft ons spirituele 'verkeersborden' om te volgen. Enkele gewijzers zijn:

Ten eerste: getrouwheid. Kom op voor de profeten en de Schriften. Wij willen zoals Nephi kunnen zeggen: 'Wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetiën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten' (2 Nephi 25:26).

Ten tweede: het eerste van de tien geboden onderhouden. 'Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben' (Exodus 20:3). Vanwege de keuzen en verleidingen van de wereld verliezen we vaak het zicht op de juiste waarden en zetten we ons hart op rijkdom, een carrière, mensen, eer, hoogmoed en – het ergste van alles – de bevrediging van ons ego.

Ten derde: duidelijk het onderscheid maken tussen de kern en het uiterlijke. God kent ons hart, Hem kunnen we niet misleiden. Soms kunnen we misschien de wereld misleiden, maar God kunnen we niet misleiden. We zullen nooit de voldoening van liefdevolle vertrouwensrelaties met onze naaste ervaren als die niet op eerlijkheid gebaseerd zijn. De psalmist David zegt over de Heer:

'Here, Gij (...) kent mij;

'Gij kent mijn zitten en mijn opstaan, Gij verstaat van verre mijn gedachten;

'(...) Er is geen woord op mijn tong, of (...) Gij kent het volkomen' (Psalm 139:1-2, 4).

Ten vierde: zelfucht overwinnen. Dat houdt ook geestelijke zelfucht in, waarbij men alleen oog heeft voor de eigen geeste-

lijke opbouw en versterking en men alleen belangstelt in het eigen heil. Gezegend worden is geen doel op zich; we moeten anderen daarin laten delen. Alle mensen hebben het talent om op de een of andere manier het leven van anderen aan te raken en te inspireren. Laten we daarom niet alleen naar onszelf kijken en trots zeggen: 'Alles is wel in Zion; ja, het gaat Zion voorspoedig' (2 Nephi 28:21), maar laten wij een licht zijn voor een chaotische wereld.

Zijn we in staat om dergelijke aansporingen op te volgen? Hoe vaak hebben we ons iets voorgenomen en dat voornemen niet uitgevoerd? (Het enige antwoord op dergelijke vragen is om onszelf aan de Heer toe te wijden en zijn uitdagingen aan te nemen. Zoals Moroni geschreven heeft, is de genade van de Heer voldoende voor allen die zich voor Hem vernederen. Als wij ons voor Hem vernederen en geloof in Hem hebben, zal Hij zwakke dingen voor ons sterk laten worden (zie Ether 12:27). Hij zal ons van zijn kracht geven om onze problemen aan te kunnen, en veel zal gewoon vanzelf opgelost worden. De Geest van God sterkt ons lichamelijk, geestelijk en emotioneel. Het is nu aan ons om onze weg te kiezen! Van Caterina di Genova, die in de Middeleeuwen stierf als martelares en een inspiratiebron was voor latere generaties, is de volgende uitspraak: 'Wanneer God eenmaal beschikt over iemands wil, zal Hij in die persoon wonen en hem tot volmaking leiden.' Het is moeilijk om in deze wereld zonder God te overwinnen. Bij God echter zijn alle dingen mogelijk.

Dienen we een beloning voor onze inspanningen te vragen of die te verwachten? De discipelen vroegen Jezus om een beloning. In plaats van hen te kastijden, antwoordde Hij: 'En een ieder, die huizen of

broeders of zusters of vader of moeder of kinderen of akkers heeft prijsgegeven om mijn naam, zal vele malen meer terugontvangen en het eeuwige leven erven' (Matteüs 19:29).

De kwalen van onze huidige wereld en een vluchtige sociale vrede zijn het resultaat van goddelijke beginselen. De spirituele kracht van iedere nieuwe generatie wortelt in de liefde die haar ouders en grootouders hebben voor God en hun gehoorzaamheid aan zijn evangelie. Als individu en als kerk moeten we onszelf de vraag stellen wat we onze medemensen te bieden hebben. Toen Zwitserland in 1862 zijn nieuwe politieke federatie wilde gaan consolideren, stelde de Zwitserse dichter en romanschrijver Gottfried Keller vragen die lijken op onze vragen.

'Hebben ik en mijn huisgezin zo geleefd dat ik in staat ben om de gemeenschap tot nut te zijn en bij te dragen tot de nederige verfraaiing van de wereld, niet in de ogen van die onkundige wereld, maar in de ogen van de hoogste rechter? En dan vragen we ons af: hoe goed brengen we het er vandaag als natie vanaf te midden van andere naties, en hebben we de middelen die ons zijn toevertrouwd, goed beheerd? Op die dag zullen we niet in ijdele zelfverheerlijking voor de Heer van alle naties moeten verschijnen, want Hij doorziet al onze gebreken en weet het onderscheid te maken tussen geluk en eerbare inspanningen, en tussen het essentiële en het bijkomstige.'

Laten wij ons hart onderzoeken, onszelf de vraag stellen 'Wat moeten wij doen?' en het advies van Jozua opvolgen: 'Kiest dan heden, wie gij dienen zult; (...) Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!' (Jozua 24:15). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zorg vooral voor uw gezin

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twalf Apostelen

Ouders en grootouders, kijk eens goed naar uw planning en uw prioriteiten om ervoor te zorgen dat de belangrijkste mensen in uw leven meer van uw tijd krijgen!

In de laatste dagen, wanneer 'alles in beroering zal zijn' (zie LV 88:91), verschaft het herstelde evangelie van Jezus Christus ons zoveel onmisbare zaken, waaronder het waardevolle perspectief om 'dingen' te zien 'zoals die werkelijk zijn' (Jakob 4:13).

De eminente historicus Will Durant heeft geschreven over de behoefte van de mens om 'de waarde en het perspectief van voorbijgaande zaken te onderkennen. (...) Wij willen weten dat de kleine dingen klein zijn, en de grote groot, voordat het te laat is; wij willen denken nu zien zoals zij kennelijk voor altijd zullen zijn - "in het licht van de eeuwigheid."¹

De belichting van het evangelie geeft ons een veel groter perspectief wat de rol van het gezin betreft.

Voor ik een aantal problemen van het gezinsleven noem, broeders en zusters, wil ik u laten overwegen hoe zonder God in de wereld leven tot een functioneel gebrek aan een consequent perspectief voert. Als er geen eeuwige waarheden bestonden, op welke beugels zouden stervelingen dan kunnen vertrouwen als leidraad? Als wij geen rekenschap verschuldigd zijn aan God,

aan wie zijn wij dan wel uiteindelijk rekenschap verschuldigd? Daarbij, als er nooit iets echt verkeerd is, dan is er niemand ooit echt verantwoordelijk. Als er geen vastgestelde grenzen bestaan, kunnen er geen excessen zijn. Het moet ons dus niet verbazen dat er zulke verontrustende gevolgen zijn, waaronder het gebrek aan gemeenschapszin, wanneer iedereen doet 'wat goed is in zijn [eigen] ogen' (Richteren 21:25) en niet de gerechtigheid des Heren zoekt, maar 'zijn eigen weg bewandelt' (Leer en Verbonden 1:16).

Denk bijvoorbeeld eens even na over het feit dat de tien geboden in het leven van velen helemaal niet van kracht zijn. Aan doden, stelen, en valse getuigenis spreken is in deze tijd nog enig maatschappelijk stigma en wettelijke sanctie verbonden, maar een dergelijke sanctie bestaat niet meer met betrekking tot onzedelijk gedrag, sabbatheiliging, het eren van vader en moeder, en het ijdel gebruik van de naam des Heren. Ten dele is dit verval de bittere oogst van een ethisch relativisme, de filosofie van de keuze van velen, die geen vaststaande, goddelijke waarheden weerspiegelt, maar slechts de moraal van het moment. Geen wonder dat Ortega y Gasset de wijze waarschuwing gaf: 'Als waarheid niet bestaat, kan het relativisme zichzelf niet serieus nemen.'²

Let eens op een aantal afschuwelijke trends die, als zij niet worden tegengegaan, tot een nog veel ergere samenvloeiing van gevolgen zullen voeren.

- Over tien jaar zal de helft van alle in Amerika geboren kinderen buitenechtelijk zijn.³
- Steeds meer kinderen hebben geen functionerende vader. Nu al is 70 procent van onze jonge misdadigers afkomstig uit vaderloze gezinnen.⁴
- Minder dan de helft van de kinderen die nu worden geboren, zal gedurende hun kinderjaren zonder onderbreking bij hun eigen vader en moeder wonen.⁵
- Een kwart van alle tieners loopt een

seksueel overdraagbare ziekte op voordat zij hun eindexamen hebben behaald.⁶

• Van vijfenvijftig procent van de Amerikaanse kinderen onder de zes jaar werken beide ouders, of hun enige ouder.⁷

Vader Lehi heeft zichzelf eens beschreven als 'een bevende vader' (2 Nephi 1:14). Er zijn tegenwoordig veel bevende ouders en grootouders! Een aantal van onze hedendaagse gezinnen bevindt zich alreeds in een woestere wildernis dan het gezin van vader Lehi. Gezonde, traditionele gezinnen worden allengs een bedreigde soort! Wat de wezenlijke geschenken aandacht betreft, zullen gezinnen op zekere dag wellicht te vergelijkbaar zijn met de bedreigde gespikkelde uil!

Naarmate het ouderschap minder wordt uitgeoefend, neemt de behoefte aan politie toe. Het tekort aan politie zal altijd evenredig zijn aan het tekort aan doeltreffende ouders! Evenzo zullen er niet genoeg gevangenisstraffen zijn als er niet genoeg goede gezinnen zijn.

Er wordt, zoals wij allemaal wel weten, veel gesproken over gezinswaarden, maar woorden op zich kunnen geen verbetering teweegbrengen. Uit pure nostalgie verlangen velen terug naar het gezinsleven van voorheen; zij beschouwen de achteruitgang van het gezin als betreurenswaardig, maar niet omkeerbaar. Anderen, die oprecht bezorgd zijn om de wegsijpelende waarden, met de maatschappelijke gevolgen vandien, zijn bezig zandzakken ter voorkoming te plaatsen, zelfs wanneer het verwoesting stapelen van zandzakken vaak de verwoesting betekend van het weinige wat nog van de geestinstuities over is. Enkelens beschouwen het gezin als een instelling die drastisch moet worden herzien, of zelfs afgeschaft.

Volmaakte gezinnen bestaan niet, in de wereld niet en in de kerk niet, maar er bestaan wel een heleboel goede gezinnen. Mijn hulde geldt ook die heldhaftige ouders die door de dood of door een scheiding alleen zijn achtergebleven, en die op rechtsheden zijn 'ijverig werkzaam zijn' in hun gezin, terwijl de kansen op welslagen vaak zoveel kleiner zijn.

Helaas gaat het bij sommige gezinnen inderdaad faliekant fout, maar zulke flagrante mistakkingen vormen geen aanleiding om nog meer af te geven op het gezin als instelling. Wij moeten koerscorrecties aanbrengen en de lekken dichten, niet het schip verlaten!

Veel van de wanhoop en het geweld komt in deze tijd voort uit ongezonde houdingen tegenover iedere vorm van gezag, met inbegrip van het gezag in het gezin. Vijfendertig jaar geleden zei een bezorgde commentator van de BBC met groot inzicht 'dat wij volwassenen opleveren die behept zijn met een zelfs nog minder duidelijke en consequente houding tegenover gezag dan wijzelf, en die

nog minder competent zullen zijn dan hun ouders om kinderen groot te brengen met een gezonde houding tegenover gezag; en zo ontwikkelt er zich wellicht een verraderlijke lawine, waarvan de gruwelijke vaart van geslacht op geslacht toeneemt.⁸

De 'gruwelijke vaart' neemt toe naarmate grote maatschappelijke veranderingen tegenwoordig in 'slechts weinige jaren' (Moroni 9:12) plaatsvindt.

Helaas is het gemakkelijker om het gezin op te hemelen dan een geslaagd gezin te scheppen. Het is gemakkelijker om, net zoals ik dat nu doe, te praten over gezinswaarden dan om die waarden in praktijk te brengen. Het is gemakkelijker ons te verheugen in onze herinneringen aan een goed gezin dan om het opkomende geslacht zijn eigen goede herinneringen te verschaffen.

Moeilijke beginselen voeren er echter toe dat wij een aantal moeilijke vragen moeten stellen. Hoe kan een natie gezinswaarden koesteren zonder in haar openbare beleid het gezin zelf voortdurend te waarden en te beschermen? Hoe kunnen wij het gezin waarden zonder de opvoeding door ouders te waarden? En hoe kunnen wij de opvoeding door ouders waarden als wij het huwelijk niet waarden? Hoe kan er 'liefde thuis' zijn zonder liefde in een huwelijk? Zoveel zelfzuchtige invloeden trekken vaders en moeders uit elkaar en de ouders weg van hun kinderen.

De herstelling, daarentegen, is gericht op fundamentele beginselen in verband met het gezin, waaronder de verzegeling van eeuwige gezinnen. Heiligen der laatste dagen hebben daarom geen keus, maar moeten iedere keer opstaan en hun mond opendoen wanneer het gaat om het gezin, zelfs als wij verkeerd worden begrepen, of wanneer men aanstoot aan ons neemt, of ons terzijde schuift.

Tenslotte bestond het gezin eerder dan welke natie ook, en zullen gezinnen bestaan nadat de Almachtige 'een volkome einde aan alle naties heeft gemaakt' (Leer en Verbonden 87:6). Voor heiligen der laatste dagen moet het echter op de manier van de Heer gebeuren. Ieder jaar zou eigenlijk het jaar van het gezin moeten zijn. Als heiligen der laatste dagen moeten we het echter beter gaan doen in ons gezin - veel beter! Wij moeten onze handen minder wringen en onze liefdevolle armen meer om ons gezin heenleggen.

Wat het werk van 'de vervolmaking van de heiligen' betreft, is niets te vergelijken met het werk dat in gezonde gezinnen plaatsvindt. President David O. McKay heeft ons geleerd dat 'het gezin de basis is van een rechtschapen leven. Geen enkel ander middel kan het vervangen, noch zijn onmisbare functies vervullen.'⁹ Soms echter,

ongewild, kunnen zelfs bepaalde activiteiten van de kerk die buiten het vaste programma vallen, maar niet op de juiste wijze worden aangewend, het gezinsleven hinderen.

Nadat de herrezen Jezus de Nephtien had onderwezen, gaf Hij hun deze opdracht: 'Gaat daarom naar uw woonplaatsen, en overdenkt wat Ik u heb gezegd,' en bidt en bereidt u voor 'op de dag van morgen' (3 Nephi 17:3). Jezus zei niet dat ze naar hun club, het stadhuis of zelfs naar hun ringgebouw moesten gaan!

Alle gezinsplichten nakomen, omvat onze kinderen werkelijk begrip bijbrengen van 'de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God' (Leer en Verbonden 68:25). Wat een andere zienswijze op de opvoeding door ouders dan die van de wereld. In haar boek *Children without Childhood* betreft Marie Winn het feit dat er een groeiende, maar niet gerechtvaardigde, tendens is om kinderen te behandelen alsof zij het vermogen hebben voor onbeperkte volwassen ervaring.¹⁰

Broeders en zusters, wij zijn misschien niet in staat om zulke tendensen te veranderen, maar wij kunnen wel weigeren om er een aandeel in te hebben.

Wanneer ouders tekortschieten in het overbrengen van getuigenis en geloofsleer naast gewoon fatsoen, zijn zulke gezinnen slechts één geslacht verwijderd van ernstig geestelijk verval, daar zij hun smaak hebben verloren. De wet van de oogst blijkt nergens duidelijker en nergens onverbiddeleker dan in de gezinstuintjes!

Naast onze liefdevolle 'omgang' in het gezin, die eens 'met eeuwige heerlijkheid gepaard' zal gaan (Leer en Verbonden 130:2), onderstrepen wij herhaaldelijk de remedies gezinsgebied, gezinsavond en gezamenlijke schriftstudie. Voorts kan persoonlijke opbaring inzake opvoeding leiding en geruststelling op maat verschaffen!

De toepassing van fundamentele remedies dat tijd vergen en niet alles gelijk in orde brengen. Wat zou echter fundamentele kunnen zijn dan het heersen van de liefde in het gezin, wanneer er in Amerika ieder jaar vier miljoen keer aangifte wordt gedaan van huiselijk geweld, wat ongeveer gelijk is aan het aantal geboorten!¹¹ Geweld in Amerika is nu de oorzaak van de dood van 'het equivalent van een klas' vol kinderen 'om de andere dag.'¹²

Ten overstaan van zulke uitdagingen is er grote behoefte aan moeders die de waarheid kennen, en van wie de kinderen er niet aan twijfelen dat hun moeders die kennen (zie Alma 56:48). Mijn kinderen en kleinkinderen zijn gezegend met zo'n moeder en grootmoeder. Wij hebben meer vriendelijke en zorgzame vaders nodig die tevens het gezag van het voorbeeld bezitten. Er moet

aan meer ouders worden teruggedacht zoals de dochter van een profeet, Helen Lee Coates, aan haar ouders terugdenkt: 'Een vader die zacht was onder zijn onwrikbaarheid, en een moeder die onwrikbaar was onder haar zachtheid.'¹³

In een gezond gezin kunnen wij leren luisteren, vergeven, prijzen, en ons verheugen over andermans prestaties. We kunnen daar ook leren onze ik te temmen, te werken, ons te bekeren, en lief te hebben. In gezinnen met een geestelijk perspectief, hoeft de dag van gisteren de dag van morgen niet gevangen te houden. Als wij weleens domme dingen doen, weet een liefdevol gezin dat dat niet ons allerlaatste optreden is geweest; het doet is nog niet gevallen.

Voor sommigen zal het erop lijken dat deze remedies, en soortgelijke dingen, te simpel zijn om een maatschappij te genezen die met zoveel kwalen wordt geteisterd. In het gekwelde oude Israël waren er ook mensen die de eenvoudige, door God verschafte remedies hooghartig afwezen, en zij kwamen om (1 Nephi 17:41).

Het ligt voor de hand dat de gezinswaarden onze persoonlijke prioriteiten weerspiegelen. Zouden ouders, gezien de ernst van de huidige omstandigheden, bereid zijn één activiteit buiten het gezin op te geven en die tijd en dat talent aan het gezin te besteden? Ouders en grootouders, kies eens goed naar uw planning en uw prioriteiten om ervoor te zorgen dat de belangrijkste mensen in uw leven meer van uw tijd krijgen! Zelfs de toegewijde en liefdevolle Brigham Young kreeg eens van de Heer te horen, 'bijzondere zorg te dragen' voor zijn gezin (Leer en Verbonden 126:3). Soms zijn het de meest gewetensgetrouwen die deze boodschap het hardst nodig hebben!

De maatschappij behoort zich opnieuw in te stellen op de bovenloop - het gezin - waar waarden kunnen worden geleerd, nageleefd, ervaren en bestendig. Anders, broeders en zusters, zullen wij getuigen zijn van nog meer overstromingen stroomafwaarts, gekenmerkt door nog meer corruptie en geweld (zie Genesis 6:11-12; Matteüs 24:37).

Als, echter, de combinatie van regenmakers de overhand blijft houden, zal het blijven regenen en zullen de overstromingen blijven komen. Dijken en zandzakken stroomafwaarts zullen niet opgewassen zijn tegen de komende vloedgolven. Steeds meer gezinnen, en zelfs naties, zullen het slachtoffer worden wanneer zij gebouwd zijn op wereldlijk zand in plaats van de rots van het evangelie.

Naarmate het aantal slecht functionerende gezinnen toeneemt, zal hun falen zich verspreiden naar de reeds overbelaste scholen en straten. Het is nu al geen aangenaam tafereel.

Naties waarin het traditionele idealisme wijkt voor hedendaags cynisme, zullen de zegeningen uit de hemel verpeelen, die zij zo broodnodig hebben, terwijl zij in de ogen van hun eigen burgers ook hun gelidigheid zullen verliezen.

Te midden van de kakofonie van doktersrecepten afkomstig van 'vele soorten van klanken in de wereld', vergt een reddend en verlossend perspectief dat wij te weten komen wie Jezus Christus is, hoe Hij heeft geleefd, en waarvoor Hij is gestorven (1 Korintiërs 14:10; zie ook Johannes 10:27). Het is tenslotte Jezus die ons een gebiedend perspectief heeft gegeven wat het gezin betreft.

Hoe passend is het dus, nu deze passag zijn einde nadert, dat wij ons verdiepen in de verzoenende Jezus – gebogen in Getsemane. Zijn bloedende, gekromde gestalte herschiep de grammatica van de dood. Tot in Getsemane en op Golgota was de dood een onbuigzaam uitroepteken! Toen boog ook de dood zich – tot niet meer dan een komma!

Geprezen zij Jezus voor het toentertijd dragen van de zonden en pijnen van het hele geslacht van Adam (2 Nephi 9:21). Laten wij er voortaan naar streven bijzondere zorg te dragen voor ons gezin, zoals Jezus zorgde voor het zijne, 'ja, de ganse aardse familie' (2 Nephi 2:20). Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

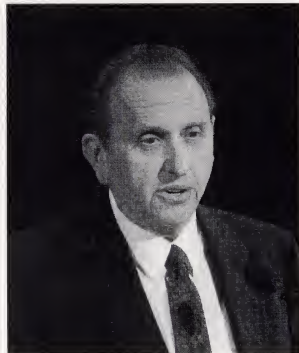
NOTEN

1. *The Story of Philosophy* (New York: Simon and Shuster, 1927), blz. 1.
2. *The Modern Theme* (New York: Harper and Row, 1961), zoals aangehaald in Duncan Williams, *Trousered Apes* (New Rochelle, N.Y.: Arlington House, 1971), blz. 69.
3. Zie president Bill Clinton, 'State of the Union Address,' CNN Specials, 25 januari 1994, blz. 3.
4. *Wall Street Journal*, 18 november 1993, blz. A-18.
5. Barbara Dafoe Whitehead, *Atlantic Monthly* (april 1993), blz. 47.
6. *Research Briefs from Utah Foundation*, 16 juli 1993, blz. 1.
7. Idem.
8. Aangehaald in 'The Listener,' 12 februari 1959.
9. *Family Home Evening Manual* (Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1965), voorwoord.
10. Zie Marie Winn, *Children without Childhood* (New York: Penguin, 1983), blz. 5.
11. Zie 'Callers Weigh in on Domestic Abuse,' CNN, 6 november 1993; *The World Almanac* (Mahwah, N.J.: Funk & Wagnalls, 1994), – blz. 954.
12. *Deseret News*, 20 januari 1994, blz. A1.
13. *That My Family Should Partake* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974), blz. 56.

Wat Hij wil dat wij doen

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Wanneer wij de boodschappen van de conferentie de revue laten passeren, zien wij (...) de zending van de Heer Jezus Christus, de heiligheid van het gezin, het belang van gehoorzaamheid aan goddelijke leringen.'

Wij hebben ouderling Marvin J. Ashton gemist, en ook die andere vertrouwde ziel op onze conferentie, D. Arthur Haycock, die beiden zijn overleden sinds onze vorige conferentie. Wij voelen mee met zuster Ashton en zuster Haycock, alsmede met allen die de afgelopen tijd een geliefde hebben verloren, en onze gebeden gaan naar hen allen uit.

De stoel van president Benson, tussen die van president Hinckley en van mij in, is tijdens deze conferentie leeg gebleven. President Benson heeft zijn echter wel de uitdending van de conferentie gevolgd. Ons hart is vol liefde voor de profeet van God, en zijn leringen klinken na in onze oren. Als hij op dit moment, aan het slot van de conferentie, voor ons zou staan, zou hij volgens mij zeggen: 'Heer, het is goed dat wij hier [waren].'

Wij hebben hen die een nieuwe roeping hebben gekregen met opgeheven hand gesteund, en van harte.

Ik bid dat wij, nu we naar huis gaan, in vrede en veiligheid zullen reizen. Ik bid dat wij gehoorzaam zullen zijn aan Gods geboden. Wanneer wij de boodschappen van de conferentie de revue laten passeren, zien wij, als een prachtige gouden draad die door

een fraai wandkleed is verweven, de zending van de Heer Jezus Christus, de heiligheid van het gezin, en het belang van gehoorzaamheid aan goddelijke leringen.

Ik hou van het denkbeeld: 'Vóór Pasen moet er een kruis zijn.' En velen hebben een zwaar kruis te dragen. Met de geboorte van het Kind in Betlehem, verscheen er een geweldige begiftiging – een macht die machtiger was dan wapens, een rijkdom die duurzamer was dan de munten van Caesar. Hij kan tot ons komen als een onbekende, een naamloze, zoals bij het meer. Hij kwam tot die mannen die Hem niet kenden. Hij voegt ons diezelfde woorden toe: 'Volg mij,' en zet ons aan het werk dat Hij voor onze tijd moet volbrengen. Hij gebiedt, en aan hen die Hem gehoorzamen, of zij nu wijs zijn of niet, zal Hij Zich openbaren in het gewoog, de conflicten en het lijden dat zij zullen ondergaan door hun gemeenschap met Hem; en zij zullen uit eigen ervaring leren wie Hij is.

Laten wij zijn naam loven, zijn voorbeeld volgen en zijn waarheden met ons eigen leven verweven, dan is dit een geslaagde conferentie geweest. Dat wij die ervaring zullen hebben, bid ik in zijn heilige naam, namelijk Jezus Christus. Amen. □

Geloof is de oplossing

Virginia H. Pearce

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

'Naarmate ons geloof toeneemt, [zullen] we niet alleen beter in staat zijn moeilijke tijden te doorstaan maar we [zullen] er ook geestelijk door groeien.'

Waarom moest dat juist mij overkomen? Dat is een vraag die we onszelf in moeilijke tijden allemaal wel eens gesteld hebben. Problemen binnen het gezin, eenzaamheid, verlegenheid, moeilijkheden op school – 'waarom moest dat juist mij overkomen?' Wat kan mij helpen? Wat is de oplossing?

President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: 'Van al onze behoeften is, denk ik, een toename van geloof de belangrijkste' (*Ensign*, nov. 1987, blz. 54).

Kan geloof de oplossing zijn? We weten allemaal dat onze moeilijkheden door een groter geloof niet zullen verdwijnen. Maar ik ben van mening dat naarmate ons geloof toeneemt, we niet alleen beter in staat zullen zijn moeilijke tijden te doorstaan, maar dat we er ook geestelijk door zullen groeien. Volgens mij is geloof inderdaad de oplossing.

LuiSTER vanavond zowel met je oren als met je hart, want iedere toespraak, iedere video en ieder lied is gekozen zodat jullie bij het verlaten van deze vergadering een beter begrip zullen hebben van geloof – wat het is, hoe het jullie kan helpen en hoe jullie het kunnen vergroten.

Geloof is de eerste waarde van de jongevrouwen: 'Ik ben een dochter van mijn Hemelse Vader, die van mij houdt, en ik zal geloof oefenen in zijn eeuwige plan, dat wordt uitgevoerd onder leiding van mijn Heiland Jezus Christus (*Mijn persoonlijke vooruitgang*).

Als we die definitie omzetten in alledaags taalgebruik, dan betekent geloof dat je er van overtuigd bent dat:

• Onze Hemelse Vader en Jezus Christus leven en dat zij de touwtjes in handen hebben in deze wereld.

- Zij mij kennen.
- Zij van mij houden.
- Zij een toekomstplan voor mij hebben.
- Ik de geboden zal gehoorzamen, hard zal werken en vertrouwen zal hebben in hun plan. Vroeg of laat loopt alles goed af.

Nu wil ik jullie graag drie eenvoudige verhalen vertellen. Ik zal beginnen met een die jullie al kennen.

God hield van Mozes. Hij noemde hem 'Mijn zoon' (Mozes 1:6, 7, 40). Hij waakte over hem toen hij als kleine baby, in een dekenje gewikkeld, in een mandje tussen het riet lag (zie Exodus 2:3). Als onderdeel van Gods plan voor Mozes groeide hij wonderbaarlijk genoeg op aan het hof van Farao. Vervolgens leidde God Mozes naar Jetro die hem in de wegen der rechtvaardigheid onderwees. Mozes onderhield Gods geboden. Toen God steeds moeilijker taken voor hem had, gehoorzaamde Mozes. Hij ging zelfs naar Farao toe ondanks zijn angsten en het gevoel dat hij tekortschoot, en vroeg hem herhaaldelijk de kinderen van Israël te laten gaan – 'laat mijn volk gaan' (Exodus 7:16).

De Heer liet Farao wonderen zien, maar die weigerde keer op keer gehoor te geven aan Mozes' verzoek, totdat zijn oudste zoon stierf. Toen, in grote angst, ontbood hij 's nachts 'Mozes en Aäron en zeide: Maakt u gereed, gaat weg uit het midden van mijn volk, zowel gij als de Israëlieten; gaat, dient de Here (...)

'Neemt ook uw kleinvee en uw runderen mee; gaat gaat!' (Exodus 12:31–32).

En zo trokken zeshonderdduizend Israëlitische mannen en ongeveer anderhalf miljoen vrouwen en kinderen te voet uit Egypte. 'De Here ging voor hen uit (...) om hen te leiden op de weg' (Exodus 13:21).

Maar tegen de tijd dat zij de Rode Zee hadden bereikt, was Farao van gedachte veranderd. Hij wilde zijn zeshonderdduizend slaven terug, daarom achtervolgde hij hen met een leger strijdwapens. Met de kolkende, niet over te steken Rode Zee voor hen en het aanstormende leger achter hen, waren de Israëlieten verstijfd van angst. Door die angst vergaten ze wie werkelijk hun toekomst in handen had. Ze dachten niet meer aan de wonderen die ze reeds hadden gezien. Ze vergaten dat God hen kende. En ze riepen tegen Mozes: '(...) wij kunnen beter de Egyptenaren dienen dan in de woestijn sterven.

'Maar Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, houdt stand (...)

'De Here zal voor u strijden, en gij zult stil zijn' (Exodus 14:12–14).

En zij begonnen weer geloof te hebben. Jullie kennen de rest van het verhaal: 'de Here (...) maakte [de zee] droog (...)

'Zo gingen de Israëlieten in het midden der zee op het droge; terwyl rechts en links de wateren voor hen waren als een muur' (Exodus 14:21–22).

De Egyptenaren achtervolgden hen en 'de wateren vloeiden terug en bedekten de wagens en de ruiters van de gehele legermacht van Farao (...); er bleef van hen niet één over (...)

'Zo verlost de Here (...) de Israëlieten (...) 'En het volk [geloofde] in de Here en in Mozes, zijn knecht' (Exodus 14:28, 30–31).

• Onze Hemelse Vader en Jezus Christus leven en zij hebben de touwtjes in handen in deze wereld.

• Onze Hemelse Vader kende de Israëlieten.

• Onze Hemelse Vader hield van de Israëlieten.

• Onze Hemelse Vader had een toekomstplan voor hen.

• Mozes en zijn volk gehoorzaamden de geboden, werkten hard en vertrouwden op het plan van onze Hemelse Vader. Vroeg of laat liep alles goed af.

Mijn betovergrootmoeder heette Mary Goble Pay. Zij was twaalf en woonde in Brighton (Engeland) toen de zendingen het gezin waartoe zij behoorde het evangelie predikten. Het verhaal speelt zich af in 1855 en het enige waar Mary's moeder aan kon denken, was dat zij zich bij de andere heiligen in Utah wilde aansluiten. Daarom gingen Mary, haar vader en moeder en haar vier jongere broertjes en zusjes de volgende lente aan boord van het schip de *Horizon* op weg naar Amerika.

Tegen de tijd dat ze de uitrusting voor de

trektocht hadden en op weg konden gaan, was het half juli. De winterstormen kwamen dat jaar al vroeg en de familie Goble was vijf verschrikkelijke maanden onderweg tussen St. Louis en Salt Lake City. Mary schreef: 'We moesten dicht bij de handkargroepen blijven om wanneer dat nodig was te kunnen helpen. Het voedsel raakte op en het vee stierf' (*A Believing People*, ed. Richard H. Cracroft en Neal E. Lambert, Provo: Brigham Young University Press, 1974, blz. 144). Velen stierven – onder wie Mary's zusje van twee, haar vijfjarige broertje, en Edith die tijdens de tocht was geboren, en in Wyoming begraven werd.

Op het moment dat alles verloren leek te zijn, werden de gestrande heiligen op wonderbaarlijke wijze gered door reddingsploegen die door Brigham Young uitgezonden waren. Maar net toen de handkargroepen de laatste berg die hen van de vallei scheidde, overtrokken, stierf Mary's moeder.

Mary heeft deze gebeurtenis als volgt beschreven: 'We kwamen op 11 december 1856 om negen uur 's avonds in Salt Lake City aan. Drie van de vier mensen die nog leefden, hadden bevroeringsverschijnselen. Mijn moeder lag dood in de wagen (...)

'We werden naar een huis gebracht (...)' en de zusters brachten ons meer dan genoeg te eten (...)

'De volgende ochtend vroeg kwamen Brigham Young en een dokter naar ons toe (...)' Brigham Young gaf ons bij het binnenkomen allemaal een hand. Toen hij onze toestand zag – onze votten bevroren, onze moeder overleden – liepen de tranen over zijn wangen' (*ibid.*, blz. 145).

Mary groeide op. Ze trouwde met een goede man. Ze kregen dertien kinderen die ze leerden om van evangelie te houden. Ze vertelde dat het haar heel verdrietig maakte om te praten over die tocht over de prairie, maar dat ze altijd moest denken aan de woorden van haar moeder: 'Ik wil naar Zion trekken terwijl mijn kinderen nog klein zijn, zodat ze in het evangelie van Jezus Christus grootgebracht kunnen worden. Want ik weet dat dit de ware kerk is.' 'Ik denk', zo zegt Mary tot slot, 'dat de wens van mijn moeder in vervulling is gegaan.' (*ibid.*, blz. 149-150).

• Onze Hemelse Vader en Jezus Christus leven en hebben de touwtjes in handen in deze wereld.

- Zij kennen Mary Goble Pay.
- Zij hielden van haar.
- Zij hadden een toekomstplan voor haar.
- Zij gehoorzaamde de geboden, werkte hard en vertrouwde op hun plan. En vroeg of laat liep alles goed af.

Toen ik vijftien was, stelde mijn moeder voor dat ik om mijn patriarchale zegen zou

vragen. Hoewel ik er zelf nog niet bij stil had gestaan, vond ik het een goed idee en werden de voorbereidingen getroffen. Ik kan me noch het gesprek met mijn bisschop herinneren noch dat ik de afspraak met de patriarch maakte, maar wat ik me wel herinner is dat ik steeds meer tegenzin voelde naarmate de dag naderde.

Het had alles te maken met mijn toekomst. Ik had het ene na het andere verhaal gehoord over buitengewone zegens met ongebruikelijke beloften. Soms voelde ik me heel bijzonder iemand – alsof mij ook ongebruikelijke beloften te wachten stonden. Maar over het algemeen voelde ik me gewoon – soms zelfs onbelangrijk. Wat als er nu niets bijzonders zou gebeuren in mijn toekomst? Het zou beter zijn als ik dat niet wist. Misschien zou de patriarch wel niets te zeggen hebben en zou mijn zegen maar uit twee zinnen bestaan. Ik vroeg me af of ik op zending zou gaan – zou ik trouwen – kinderen krijgen – en hoeveel?

Zoals jullie kunnen zien, wist ik niet zo goed het verschil tussen een patriarchale zegen en zo'n Chinees koeke met een toekomstvoorspelling erin. Maar ik begreep wel één wezenlijk verschil: Ik geloofde niet in boodschappen in koejaks, maar wel in patriarchale zegens. Ik was bereid alles te geloven wat gezegd of juist niet gezegd werd.

De langverwachte dag brak aan. Ik ging samen met mijn ouders naar de kleine knusse studeerkamer van de patriarch. Toen hij zijn handen op mijn hoofd legde,

voelde ik een rust die alle onzekerheid deed verdwijnen. Ik herinner me de verwondering van die dag, maar ook de verwondering iedere keer dat ik die zegen heb gelezen – de opzienbarende ontdekking: *Hij kent mij*. Mijn Hemelse Vader kent *mij!* En Hij heeft een toekomstplan voor mij. Ik hoef niet alle details te weten, maar als ik mijn deel doe, zal alles wonderbaarlijk goed aflopen.

• Onze Hemelse Vader en Jezus Christus leven en zij hebben de touwtjes in handen in deze wereld.

- Zij kennen mij.
- Zij houden van mij.
- Zij hebben een toekomstplan voor mij.
- Ik zal de geboden gehoorzamen, hard werken en vertrouwen hebben in dat plan. Vroeg of laat zal alles goed aflopen. Ik heb deze verhalen vanavond om een hele belangrijke reden verteld. Ieder verhaal heeft zijn nut voor jullie – de oude Israëlieten zijn *jullie* volk. De wonderen die God voor hen deed, maken deel uit van *jullie* geestelijk erfgoed. De pioniers zijn *jullie* volk. Het maakt niet uit of hun namen in jullie stamboom voorkomen. De wonderen die God voor hen deed zijn een deel van *jullie* geestelijk erfgoed. Als God wonderen verrichtte voor Mozes bij de Rode Zee, voor Mary Goble Pay op de Amerikaanse prairie en voor mij toen ik mijn patriarchale zegen ontving, dan zal hij ze ook voor jullie verrichten!

Bedenk, bedenk, bedenk hoe God deze mensen in hun leven geholpen heeft. Bedenk hoe Hij jou geholpen heeft. Schrijf in je dagboek over de gebeurtenissen waarbij je zijn liefde voor jou gevoeld hebt. Schrijf op wanneer Hij op subtiele of overduidelijke manieren ervoor gezorgd heeft dat alles goed uitpakte voor jou. Wanneer jullie je verlaten en wanhopig voelen, zullen deze herinneringen jullie geloof vernieuwen en ertoe bijdragen dat jullie blijven vertrouwen totdat jullie alles beter begrijpen.

Welnu, let eens op wat je voelt terwijl ik geloof nog een keer omschrijf:

• Onze Hemelse Vader en Jezus Christus leven en hebben de touwtjes in handen in deze wereld.

- Zij kennen jou.
- Zij houden van jou.
- Zij hebben een toekomstplan voor jou.
- Jullie moeten de geboden gehoorzamen, hard werken en vertrouwen hebben in hun plan. En vroeg of laat zal alles geweldij zijn.

Heb je er op gelet hoe je je voelde? Zelfs wanneer we over geloof praten voelen we vrede en rust, nietwaar? Geloof is de oplossing. Ik heb meer geloof nodig. Jullie hebben meer geloof nodig. Vader in de hemel, vergroot ons geloof, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ons geloof vergroten

Patricia P. Pinegar

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

'Er zullen altijd zaken zijn die ons afleiden (...), maar als we er voor kiezen ons tot de Heer te wenden, in Hem te geloven en Hem te volgen dan kunnen we ons geloof vergroten.'

Drie van mijn kleindochters zijn jongevrouwen. Ze vinden het verbazingwekkend dat ik me daadwerkelijk kan herinneren hoe het was om zo oud te zijn als zij. Ik kan me er echt veel van herinneren – vervelende gebeurtenissen maar ook fijne. Ik herinner me in het bijzonder een periode waarin ik erg gelukkig was. Ik was zeventien. Ik ging met een groepje bevriende jongelui naar een haardvuuravond waar de spreker ons vertelde over de liefde van de Heiland. Hij zei ons dat we vertrouwen in de Heiland konden hebben, dat Hij ons zou leiden, dat Hij er voor ons zou zijn, dat we ons geloof in Hem konden vergroten en dat we gelukkiger konden worden dan ooit tevoren.

Maar we moesten er zelf aan meewerken. Wij moesten er iets voor doen. Wij moesten ervoor kiezen in de Heiland en zijn liefde te geloven; we moesten Hem om hulp vragen en vervolgens moesten we onszelf erin oefenen de hele dag aan Hem te denken. De spreker stelde voor de schoolbel als hulpmiddel te gebruiken om aan de Heiland te denken. Telkens als die ging, moesten we in onszelf bidden, desnoods met onze ogen open, desnoods terwijl we door de gang liepen. We konden dan onze Hemelse Vader danken voor onze zegeningen en in het

bijzonder voor onze Heiland. We konden Hem vertellen over onze liefde voor Hem en Hem om hulp vragen. De spreker leerde ons dat we het denken aan onze Hemelse Vader en de Heiland, slechts enkele seconden lang, vele malen op een dag konden oefenen.

Er was nog iets: de spreker stelde voor dat we haast meteen ertoe zouden overgaan om niet voor onszelf te bidden maar voor iemand anders – een vriend, een leraar, een vreemde – en onze Hemelse Vader te vragen die persoon te zegenen.

Hij waarschuwde ons dat we dit alles aanvankelijk misschien een beetje onwennig zouden vinden maar dat als we het werkelijk probeerden, we daadwerkelijk met zijn liefde vervuld konden zijn, ons geloof echt zou groeien en we vreugde zouden voelen.

Dat klonk geweldig. Ik besloot het te proberen. Ik kon niet geloven dat de bel zo vaak ging op een dag. Als ik hem hoorde, stopte ik even. 'Hemelse Vader, dankuwel. Zegent u mijn Dorene alstublieft. Ik weet dat ze het moeilijk heeft.' Aanvankelijk was het inderdaad een beetje onwennig, maar al gauw merkte ik dat ik niet alleen aan mijn Hemelse Vader en de Heiland dacht als de bel ging, maar ook op vele andere momenten van de dag. Ik kan me nog een ochtend herinneren dat ik over een modderig veld liep en een klein geel bloemetje zag. Het was waarschijnlijk onkruid, maar ik vond het prachtig en het was net alsof Hij het speciaal voor mij had gemaakt. Ik hield zoveel van Hem. Mijn geloof was gegroeid en ik was gelukkig.

Er voor kiezen ons geloof in de Heiland te vergroten is niet gemakkelijk. Het vereist hard werken, maar de gevoelens van vrede en vreugde en liefde zijn meer dan de moeite waard.

Soms als we hard werken om veranderingen – ten goede – aan te brengen worden we op vele manieren afgeleid en komen er allerlei obstakels op onze weg. Een van mijn lievelingsverhalen uit de Schriften gaat over Petrus. Denk, terwijl ik dit verhaal voorlees, maar eens aan Petrus en wat er gebeurde toen hij werd afgeleid.

Jezus en zijn discipelen hadden net de vijfduizend mensen gevoed met vijf broden en twee vissen. Jezus vroeg de discipelen 'in het schip te gaan en Hem vooruit te varen (...)

'En toen Hij de scharen weggezonden had, ging Hij de berg op om in de eenzaamheid te bidden. Bij het vallen van de avond was Hij daar alleen.

'Doch het schip was reeds vele stadiën van het land verwijderd, geteisterd door de golven, want de wind was tegen.

'In de vierde nachtwake kwam Hij tot hen, gaande over de zee.

'Toen de discipelen Hem over de zee zagen gaan, werden zij verbijsterd en zeiden: Het is een spook! En zij schreeuwden van vrees.

'Terstond sprak [Jezus] hen aan en zeide: Houdt moed, Ik ben het, weest niet bevreesd!

'Petrus antwoordde Hem en zeide: Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water.

'En Hij zeide: Kom! En Petrus ging uit het schip en liep over het water en ging naar Jezus.

'Maar toen hij zag op de wind, werd hij bevreesd en begon te zinken en hij schreeuwde: Here, red Mij!

'Terstond stak Jezus hem de hand toe en greep hem en zeide tot hem: Kleingelovige, waarom zijt gij aan twijfelen?' (Matteüs 14:22-31).

Ik vind dat een geweldig verhaal.

Petrus koos ervoor in Jezus te geloven. Hij vroeg Jezus of hij naar Hem toe mocht komen en Hij liep waarlijk over het water. Maar toen hij meer aandacht ging schenken aan hetgeen er om hem heen gebeurde, aan 'de wind', begon hij te zinken.

Wat zijn de winden die in ons leven waaien? Wat zijn de zaken die ons van de Heiland afleiden, die onze harten en gedachten van Hem doen afwenden? Misschien denken we er meer over na hoe we onze vrienden of anderen kunnen behagen dan hoe we God kunnen behagen (zie Johannes 5:44). Misschien zijn het de harde en verwarrende stemmen die we op tv horen of in video's of muziek. Soms maakt het ons ook niet uit. Ons hart is verhard (zie Johannes 12:37). Er zullen altijd zaken zijn die ons afleiden, winden die waaien, maar als we er voor kiezen ons tot de Heer te wenden, in Hem te geloven en Hem te volgen dan kunnen we ons geloof vergroten.

Toen Petrus begon te zinken, wendde hij zich tot de Heer en riep uit: 'Here, red mij!', en 'terstond stak Jezus hem de hand toe en greep hem'. Dat zal Hij voor jullie ook doen. Hij zal dat voor ons allemaal doen.

Hoe kunnen wij ons tot de Heer wenden? Wat kunnen wij doen om ons geloof in Hem te vergroten? Er is veel wat we kunnen doen. Ik heb slechts drie manieren uitgekozen:

- We kunnen ervoor kiezen om te geloven.
- We kunnen om hulp vragen en dan luisteren.
- We kunnen ons erin oefenen om ons tot Hem te wenden.

De Schriften leren ons dat het 'zonder geloof onmogelijk [is Hem] welgevallig te zijn'; en om Hem welgevallig te zijn, moeten

we 'geloven, dat Hij bestaat' (Hebreeën 11:6).

Ervoor kiezen om te geloven is een belangrijke stap in het vergroten van ons geloof in de Heiland. Het moet onze eigen keuze zijn. Niemand kan die keuze voor ons doen. Als ik voor de spiegel ga staan, mezelf recht in de ogen kijk en dan zeg: 'Ik kies ervoor om in de Heiland te geloven' dan zal mij dat helpen; en telkens wanneer ik in de spiegel kijk, zal mij dat aan mijn keuze herinneren.

Nog iets wat wij kunnen doen, is om hulp bidden en dan luisteren. Onze Vader en onze Heiland willen dat we meer geloof hebben. Geloof is een gave, maar je moet ernaar streven. We kunnen naar de gave van geloof streven door om meer geloof te vragen in onze gebeden. Kunnen we niet zeggen: 'Hemelse Vader, helpt u mij alstublieft om meer geloof te hebben'?

Luisteren is moeilijker dan vragen. We kunnen met ons hart luisteren en Hun stem horen. We kunnen luisteren naar wat de Schriften ons vertellen en Hun woord horen. We kunnen naar onze profet en leiders en hun geloofsversterkende getuigenissen luisteren. We kunnen ons geloof vergroten door 'het horen [van] het woord van Christus' (Romeinen 10:17).

En ten derde kunnen we eraan denken te oefenen - te oefenen om ons tot Hem te wenden, te oefenen aan Hem te denken. Ons geloof vergroten vergt meer dan alleen maar ervoor te kiezen te geloven en te vragen. Het vergt inspanning, zowel licha-

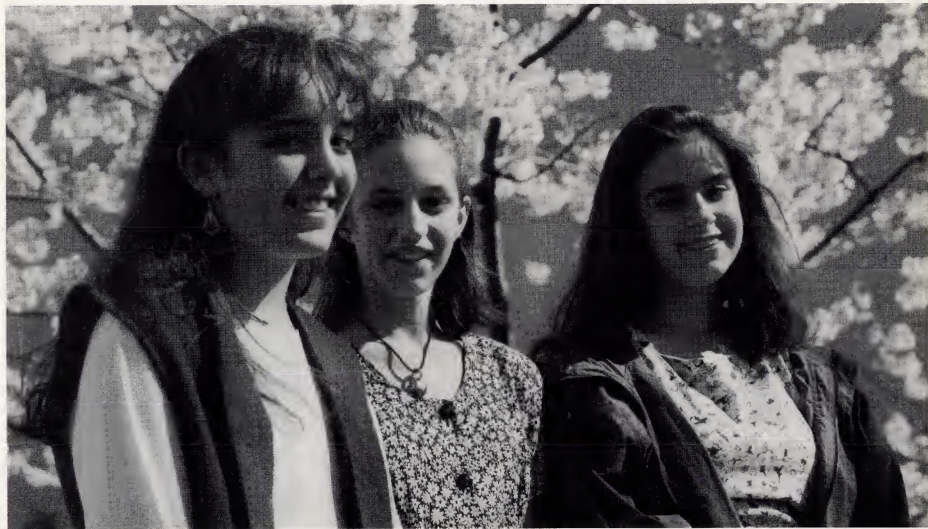
melijke als mentale. Het vergt oefening, ijver, en geduld, en het vergt gehoorzaamheid. We moeten 'daders des woords en niet alleen hoorders' zijn (Jakobus 1:22). We kunnen ons erin oefenen rechtvaardig te leven door ons tot Hem te wenden, aan Hem te denken en Hem te volgen. En tenslotte moeten wij Hem helpen bij zijn werk door anderen te helpen.

Een bel hielp mij aan de Heiland te denken. Heb jij ook zo'n bel in je leven.

Een muntje in mijn mans schoen hielp hem niet te vergeten dat hij werkelijk het knulletje van zijn Hemelse Vader was. Een muntje in jouw schoen kan jou eraan helpen herinneren - au - 'Dankuwel Hemelse Vader. Ik denk er inderdaad aan. Ik houd van U en van mijn Heiland. Ik zal aan U denken en U volgen.' Het maakt helemaal niet uit welk hulpmiddel we gebruiken om aan onze Heiland te denken. Wat het belangrijkste is, is dat we het proberen.

Ik voel de gevoelens van liefde in jullie hart. Ik heb die ook. Ik geloof dat wij het verlangen hebben Hem te volgen, Hem te vertrouwen, Hem te behagen, rechtvaardig te leven en ons geloof in Hem te vergroten. Ik geloof dat we dat kunnen als we ervoor kiezen te geloven, als we vragen en luisteren en oefenen en oefenen en oefenen.

En is mijn getuigenis dat Hij zoveel van ons houdt, dat Hij ons begrijpt en dat zijn licht ons zal troosten en leiden naar matte wij ons tot Hem wenden. Ik houd van jullie. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geestelijk volwassen worden

Janette C. Hales

Algemeen presidente jongevrouwen

'Mijn hoop voor jullie gedurende deze belangrijke jaren (...) is dat jullie je zullen ontwikkelen van afhankelijke kinderen tot rechtvaardige, gelovige jongevrouwen die in staat zijn problemen op te lossen.'

Een paar weken geleden ben ik naar New York gevlogen om mijn pasgeboren kleindochter te bezoeken. Zodra mijn dochter en haar man de deur voor mij open deden, hun drie dagen oude kindje op de arm, voelde ik de stralende sfeer in hun huis. Toen ze Hannah, die naar mijn moeder vernoemd is, in mijn armen legden, leek ze op een kleine inengevulde pop met een flinke dos donker haar. Binnen een paar dagen strekte Hannah haar lange beentjes en voeties, en begon ik na te denken over al de ervaringen die ze waarschijnlijk op zal doen terwijl ze opgroeit. Misschien zal ze wel dezelfde onzekerheden hebben die ik heb gekend – zoals bang zijn in het donker als je zes of zeven bent. Met dertien of veertien zal ze er misschien, net als ik destijds van overtuigd zijn dat er nooit jengens zo lang zullen zijn als zij. Die zorg werd voor mij het daaropvolgende jaar alleen maar groter naarmate ik er meer van overtuigd raakte dat iemand met zulke groete voeten als ik, zeker nooit zou trouwen.

Het is normaal om je over dat soort zaken zorgen te maken en ik ben er zeker van dat hetgeen een ieder van jullie bezighoudt, mij ook zou bezighouden. Maar wat mij het meeste bezighoudt, is de hoop dat ieder van jullie een steeds groter geestelijk inzicht krijgt.

Ik heb grote eerbied voor ieder van jullie. Mijn hoop voor jullie gedurende deze belangrijke jaren tussen twaalf en achttien jaar, is dat jullie je zullen ontwikkelen van afhankelijke kinderen tot rechtvaardige, gelovige jongevrouwen die in staat zijn problemen op te lossen. Het is een geweldige taak die jullie gedurende deze jaren te vervullen hebben, en als jullie je taak goed doen, leggen jullie het fundament van een verantwoord en rechtschapen leven.

Wanneer de jongevrouwenleiders jullie in het jongevrouwenprogramma aanmoedigen om te werken aan het programma Mijn persoonlijke vooruitgang, hoop ik dat jullie beseffen dat dit veel meer inhoudt dan doelen stellen en daarvoor waardering krijgen, ook al is dat natuurlijk belangrijk. Het belangrijkste doel is dat jullie voortdurend ervaringen uitkiezen die jullie geloof in onze Heiland, Jezus Christus, oefenen en vergroten.

Er is een hoofdstuk in Alma – Alma 32 – dat in het bijzonder voor jongevrouwen geschreven lijkt te zijn. Alma vertelt ons hoe we ons geloof in de woorden van onze Hemelse Vader kunnen oefenen en vergroten. Zouden jullie dit hoofdstuk als je thuis bent willen lezen en telkens de woorden *het woord* onderstrepen? Lees dan het eerste vers van Johannes waar staat: 'In den beginne was *het Woord*, en *het Woord* was bij God en *het Woord* was God' (Johannes 1:1; cursivering toegevoegd). En vervolgens in vers 14: '*Het Woord* is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene des Vaders), vol van genade en waarheid' (Johannes 1:14; cursivering toegevoegd).

In het boek Johannes verwijst *het Woord* naar onze Heiland Jezus Christus. De profeet Alma vertelt ons over geloof en leert ons begrijpen hoe we ons geloof in Jezus Christus kunnen vergroten. Alma vergelijkt *het woord* of het evangelie, dat ook ons geloof in de Heiland behelst, met een zaadje. Hij zegt:

'Indien gij plaats inruimt in uw hart, zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid, en

het een echte of goede zaadkorrel is, en gij die niet door uw ongelooft uitwerpt, zodat gij de Geest des Heren wederstaat, ziet, het zal in uw boezem beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wel een goed zaad zijn, of een goed *woord*, want het begint mijn ziel te veruimen; ja, het begint mijn verstand te verlichten, ja, het begint mij aangenaam te stemmen.

'Nu, zoudt u uw geloof niet vermeederen? Ik zeg u, ja; het is echter niet tot een volmaakte kennis volgroeid' (Alma 32:28–29).

Het programma Mijn persoonlijke vooruitgang is te vergelijken met een experiment met *het woord*. Er zijn experimenten met gebed, schriftstudie, het versterken van de gezinsbanden en het dienen van anderen. Door ons geloof te oefenen zal het groeien en versterkt worden. Wanneer we naar de prestaties van grote atleten kijken, verbaast het me dat sommige mensen verwachten dat we geestelijke kunnen groeien zonder inspanningen, terwijl we voor lichamelijke prestaties moeten oefenen en trainen. Luister nu eens naar de geweldige belofte die gedaan is aan hen die hun geloof oefenen – aan hen die *het woord* blijven aankweken:

'Doch indien gij *het woord* wilt aankweken, ja, met uw geloof en met grote naarstigheid en met geduld de boom wilt aankweken als hij begint te groeien, en naar de vruchten ervan van uitzien, zal hij wortel schieten en ziet, het zal een boom zijn, die reikt tot in het eeuwige leven' (Alma 32:41).

Geestelijk volwassen worden vereist geloof, grote ijver en geduld. Het vereist volwassenheid om uit te zien naar die zaken die eeuwige gevolgen hebben.

Als baby reageert de kleine Hannah op voedsel wanneer ze honger heeft. Ze reageert op een zachte stem en op droge luiers. Het zal een tijdje duren voordat ze doorheeft dat haar moeder haar uit de Schriften voorleest terwijl ze haar voedt. Het zal vele, vele maanden duren voordat ze begrijpt waarom mensen hun hoofd buigen en gebeden uitspreken voor het eten. Toch zal haar geloof wortel gaan schieten in deze vertrouwde omgeving. Een klein kind kan leren om op positieve gevoelens te reageren, maar jullie zijn aan het leren om zelf verantwoordelijkheid te dragen voor het ontwikkelen van je geloof.

Luister maar naar de woorden van deze drie jongevrouwen. Zij vertellen ons over ervaringen die hen de gelegenheid boden hun geloof te oefenen.

[Er wordt een video getoond waarin drie jongevrouwen vertellen over gebeurtenissen en uitdagingen in hun eigen leven en de invloed daarvan op hun geloof.]

Elk van deze jongevrouwen had een andere ervaring, maar ieder van hen koos ervoor haar geloof te oefenen en te vergroten.

Sarah sloeg geen acht op het gevoel dat ze iets verkeerd deed, wegens haar sterke verlangens om auto te leren rijden. Na een nare ervaring gaf haar geloof haar de motivatie of de moed om haar beangstigende ervaring te evalueren en veranderingen aan te brengen. Is het jullie opgevallen dat ze aanvankelijk het gevoel had dat ze niet goed genoeg was en ongeliefd was, omdat ze een onverstandige beslissing had genomen? Ze zei dat ze haar gevoel van eigenwaarde had verloren. Die gevoelens zijn normaal als je een vergissing hebt gemaakt, maar zij was verstandig genoeg om na te gaan wat er was gebeurd en waarom het zo was gebeurd. Ze wees zichzelf op de liefde van haar Hemelse Vader en wat Hij gewild zou hebben. Ze leerde om naar haar ouders

te luisteren en de waarschuwende stem te herkennen. Ze zag in hoe ze dat inzicht in andere situaties kon gebruiken. Op die manier kan iedere ervaring onze groei bevorderen. Onze Hemelse Vader wil dat we slechte ervaringen overwinnen en niet vast blijven zitten in het gevoel dat we niet goed genoeg zijn.

De tweede jongevrouw, Carly, maakte problemen binnen het gezin mee door de werkloosheid van haar vader en de noodzaak om naar een andere staat te verhuizen. Ze leerde de waarde van de gezinsband en het bij elkaar zijn, kennen. Door samen geloof te oefenen en te bidden, voelde zij de liefde en steun van onze Hemelse Vader in het herenigen van haar familie. Haar geloof werd versterkt.

In het derde verhaal had Paulette een moeilijke ervaring toen ze moest leren accepteren dat iets niet zo was gegaan als zij had gehoopt. Ze wist dat er een enorme macht van geloof uitging, een macht die bergen kan verzetten, maar toen de moeder van haar vriendin overleed, oefende ze haar geloof door vertrouwen te hebben in het plan dat onze Hemelse Vader voor ons heeft. Geestelijk volwassen worden, vereist dat we verder kijken dan onze eigen verlangens en onze zienwijze verruimen. We moeten niet alleen ophouden egoïstisch te zijn maar soms moeten we zaken loslaten die we erg graag zouden willen, om inzicht te kunnen krijgen in het standpunt van onze Hemelse Vader.

Het is tegenwoordig zo belangrijk dat we een geestelijke kern opbouwen. Naarmate jullie je geloof oefenen en voelen dat jullie geestelijk groeien, zullen jullie zekerder van jezelf worden. Jullie zullen meer zelfvertrouwen krijgen. Geleidelijk aan zullen we beter gaan begrijpen wat het betekent om volledig op onze Hemelse Vader te vertrouwen en als getuige van Hem te staan (zie Mosiah 18:9). Naarmate we rechtvaardige, gelovige jonge vrouwen worden, die problemen kunnen oplossen, zullen we leren Hem te vertegenwoordigen en zijn werk te doen.

Drie jaar geleden is er een andere kleindochter van mij geboren. Zij is naar mij vernoemd - Emily Janette. Op de dag van haar naamgeving voelde ik een enorm verlangen dat het haar goed mocht gaan in haar leven en een intense hoop dat zij het goede van het leven zou mogen proeven. Op datzelfde moment stond ik er bij stil wat het betekent wanneer ieder van ons de naam van Jezus Christus op zich neemt door middel van het doopverbond. Ik moest denken aan zijn grote verlangen naar ons welzijn. Ik voel zijn liefde voor de jongevrouwen van zijn kerk. Ik moest ook denken aan zijn grote liefde en waardering voor de leiders - diegenen die jullie de leerstellingen onderwijzen, die een voorbeeld in rechtschapenheid zijn, die een veilige omgeving bieden waarin anderen hun geloof kunnen ontwikkelen en een rechtschapen levenswandel kunnen oefenen.

Ik heb een getuigenis van de liefde van de Heer voor ons. Hij heeft begrip voor onze uitdagingen. Hij zal ons helpen. Het is de bedoeling dat wij ervaring opdoen waardoor wij goed van kwaad leren onderscheiden. De meesten van ons maken fouten. Het lukt ons niet om zonder hulp volmaakt te worden. De verzoenende gave van Jezus Christus stelt ons in staat onze zwakheden los te laten en versterkt te worden door zijn volmaaktheid. Ik geef jullie mijn getuigenis van die verzoenende gave voor ons in de naam van Jezus Christus. Amen. □

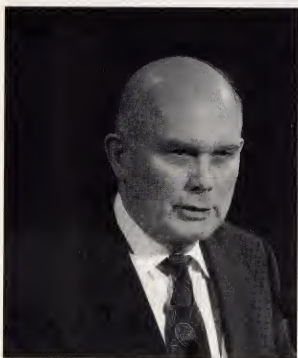

'Geloof in de Heer Jezus Christus'

Ouderling Dallin H. Oaks

Van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Geloof in de Heer Jezus Christus is de overtuiging en het vertrouwen dat God ons kent en van ons houdt, en dat Hij onze gebeden verhoort en beantwoordt op de wijze die het beste voor ons is.'

Mijn geliefde jonge zusters, ik voel me geïnspireerd door de gebeden, de muziek en de woorden in deze geweldige vergadering. Ik voel dat iedere jongevrouw die meeluistert, versterkt is in haar streven datgene te worden waartoe Janette C. Hales haar uitgedaagd heeft: een rechtvaardige, gelovige jonge vrouw die in staat is problemen op te lossen.

Deze geweldige zusters, die het algemeen presidium jongevrouwen in de kerk van de Heer vormen, hebben ons verteld hoe jullie dat kunnen bereiken – hoe wij ernaar kunnen streven geloof in de Heer Jezus Christus te verkrijgen en hoe wij dat geloof kunnen vergroten. Zuster Pearce heeft ons inspirerende voorbeelden gegeven van mannen en vrouwen die geloof oefenden in onze Hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, en op Hen vertrouwden door te geloven dat Zij de touwtjes in handen hebben in deze wereld, dat Zij ons kennen en van ons houden en dat Zij een toekomstplan voor ons hebben. Zuster Pingar vertelde ons dat we ernaar kunnen en moeten streven in onze Heiland en zijn liefde te geloven en dat dat een keuze is die wij zelf moeten doen.

Deze zusters zijn getrouw en de leerstel-

lingen die zij hebben onderwezen zijn waar. De verantwoordelijkheid om een vergadering over dit uiterst belangrijke evangeliebeginsel te besluiten, is een uitdaging voor mij.

Het eerste beginsel van het evangelie is niet 'geloof'. Het eerste beginsel van het evangelie is 'Geloof in de Here Jezus Christus' (Geloofsartikel 4). Ik wil graag met jullie, jongevrouwen, spreken over deze uiterst belangrijke waarheid.

Geloof kan niet op zichzelf bestaan. Geloof heeft iets nodig waar het zich op richt. Het moet geloof zijn in iets of iemand.

In dat opzicht lijkt geloof op liefde. Liefde kan ook niet op zichzelf bestaan.

Een persoonlijke ervaring kan dat verduidelijken. Zuster Oaks en ik hebben zes kinderen, waaronder vier dochters. Onze jongste dochter is nog een tiener. Als ouders hebben wij veel geleerd over tienermeisjes. Ik kan me nog herinneren dat een van onze dochters in haar tienerjaren vertelde dat ze verliefd was op acht jongens. Ze noemde een hele lijst met namen. Het viel me op dat ze met sommige van die jongens nog niet eens uit was geweest, er was er zelfs een bij die ze nog nooit had ontmoet. Binnen een paar weken schrapte ze een paar namen van de lijst en voegde er nieuwe aan toe. Toen ik haar vroeg hoe ze zo snel verliefd kon worden op jongens en ze hen net zo snel weer kon vergeten, gaf ze wijselijk toe: 'Ik denk dat ik niet verliefd ben op die jongens. Ik ben gewoon verliefd op verliefd zijn.' Jullie ouders en grootouders kunnen zich misschien de woorden van een oud liedje nog herinneren: 'Verliefd worden op verliefd zijn is verliefd worden op sprookjes' (Lorenz Hart, 'Falling in Love with Love', *The Boys from Syracuse*, n.p.: Chappell & Co., 1938).

Liefde heeft geen betekenis als het niet gericht is op iets of iemand. We houden van onze ouders. We houden van onze broers en zussen. We houden van de Heer.

Met geloof is het net zo. Als we denken dat we geloven, moeten we ons afvragen: geloof in wie of wat? Voor sommigen is ge-

loof niet meer dan geloof in zichzelf. Dat is slechts zelfvertrouwen of egocentrisch zijn. Anderen hebben geloof in geloof hebben, wat in feite hetzelfde is als vertrouwen op de kracht van positief denken of ervan uitgaan dat we kunnen krijgen wat we willen door de krachten in onszelf optimaal te gebruiken.

Het eerste beginsel van het evangelie is geloof in de Heer Jezus Christus. De profeet Mormon heeft gezegd dat we zonder dat geloof 'ongeschied [zijn] om tot het volk van Zijn kerk te worden gerekend' (Moroni 7:39).

Uit de Schriften leren we dat we geloof kunnen verkrijgen door naar het woord van God te luisteren (zie Romeinen 10:17). Dat woord dat tot ons komt door de Schriften, de leringen van profeten en door persoonlijke openbaring, vertelt ons dat we kinderen van God, de Eeuwige Vader zijn. Het vertelt ons over de identiteit en zending van Jezus Christus, zijn Eniggeboren Zoon, onze Heiland en Verlosser. Gebaseerd op onze kennis van die zaken is geloof in de Heer Jezus Christus de overtuiging en het vertrouwen dat God ons kent en van ons houdt en onze gebeden verhoort en beantwoordt op de wijze die voor ons het beste is.

God zal zelfs meer doen dan wat het beste voor ons is. Hij zal doen wat het beste is voor ons en voor al zijn kinderen. De overtuiging dat de Heer meer inzicht heeft dan wij en dat Hij onze gebeden beantwoordt op een wijze die het beste voor ons en voor al zijn andere kinderen is, is een onmisbaar

bestanddeel van geloof in de Here Jezus Christus. Deze belangrijke waarheid is onlangs op prachtige wijze in het onlangs verschenen boek van ouderling John H. Groberg, *In the Eye of the Storm*, beschreven. Hij beschrijft de les die hij als jonge zending leerde toen hij onderweg was in een zeilboot bij de Tonga-eilanden.

"We baden altijd om bescherming, successen en de juiste stroming en wind om ons naar onze bestemming te leiden. Op een dag bad ik de Heer om wind in de rug zodat we snel in Foa zouden aankomen. Toen we onderweg waren, zei een van de oudere mannen:

"Ouderling Groberg, u moet uw gebeden een beetje veranderen."

"Wat bedoelt u?", vroeg ik hem.

"U heeft de Heer om wind in de rug gevraagd, zodat we snel in Foa zullen zijn. Maar als u om wind in de rug vraagt, hoe zit het dan met de mensen die van Foa naar Pangai moeten zeilen? Dat zijn ook goede mensen en u bidt tegen hen. Bidt voortaan gewoon om de juiste wind, niet om wind in de rug."

Dat heeft me een belangrijke les geleerd. Soms bidden we om dingen die goed zijn

voor ons, maar anderen zullen schaden. We kunnen om een bepaald weertype bidden of om bescherming van iemands leven, terwijl dat anderen juist kan schaden. Daarom moeten we altijd in geloof bidden, want geloven in iets wat niet volgens zijn wil is, kan nooit goed en waarachtig zijn. Als het volgens zijn wil is, zullen alle partijen er voordeel van hebben. Ik heb geleerd te bidden om de juiste wind en de kracht om daar veilig aan te komen en niet zo zeer om wind in de rug' (Salt Lake City: Bookcraft, 1993, blz. 175).

Geloof moet vertrouwen omvatten. Ik ben blij dat de zusters dat in hun toespraken hebben benadrukt. Als we geloof hebben in de Heer Jezus Christus moeten we ook vertrouwen in Hem hebben. We moeten zoveel vertrouwen in Hem hebben dat we bereid zijn om zijn wil te accepteren, beseffende dat Hij weet wat het beste voor ons is.

Het geloof dat vertrouwen in de Heer omvat staat in contrast met vele imitaties. Sommige mensen vertrouwen niemand behalve zichzelf. Anderen stellen hun volledige vertrouwen in een vriend of een familielid, misschien omdat ze het gevoel hebben dat diegene rechtvaardiger of wijzer is

dan zichzelf. Maar dat is niet de wijze van de Heer. Hij heeft ons gezegd in de Heer Jezus Christus te geloven en ons vertrouwen in Hem te stellen.

De Heiland heeft ons het voorbeeld gegeven van dat soort geloof en vertrouwen. Weten jullie nog hoe Hij tot de Vader bad in de hof van Getsemane? Dat was het hoogtepunt van zijn leven, de absolute vervulling van zijn zending als onze Heiland. Het evangelie van Lucas beschrijft hoe Hij neerknielde en bad: 'Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!' (Lucas 22:42).

Hier zien we het volmaakte geloof en het absolute vertrouwen van de Heiland in de Vader. 'Doch', zei Hij, 'niet mijn wil, maar de uwe geschiede!' Maar hoewel het verzoek van de Zoon niet werd ingewilligd, werd zijn gebed wel verhoord. Er staat verder geschreven: 'En Hem verscheen een engel uit de hemel om Hem kracht te geven' (Lucas 22:43).

Gesterkt vanuit de hemel en bereid om de wil van de Vader te doen, volbracht de Heiland zijn zending. 'En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen' (Lucas 22:44).

Wanneer we geloof in de Heer Jezus Christus proberen te ontwikkelen in plaats van geloof aankweken als een abstract beginsel van macht, dan zullen we de betekenis van de woorden van de Heiland gaan begrijpen: 'Indien gij geloof in Mij zult hebben, zult gij macht hebben om alles te doen wat nuttig is in Mij' (Moroni 7:33).

Op dezelfde wijze onderwees de Heiland de Nephieten, dat zij altijd in zijn naam tot de Vader moesten bidden en Hij voegde eraan toe: 'En wat gij de Vader ook in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven' (3 Nephi 18:20).

Hier herinnert de Heiland ons eraan dat geloof, hoe groot het ook is, nooit tot een resultaat kan leiden dat tegenstrijdig is met de wil van Hem van wie die macht afkomstig is. Het oefenen van geloof in de Heer Jezus Christus is altijd onderworpen aan de regels van de hemel, aan de goedheid, wil, wijsheid en timing van de Heer. Daarom kunnen we nooit echt geloof in de Heer hebben, zonder absoluut vertrouwen in zijn wil en timing te stellen. Wanneer we zo'n geloof en vertrouwen in de Heer hebben, hebben we echte zekerheid. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Zekerheid is niet het gevolg van onuitputtelijke rijkdom maar van onuitbusbaar geloof' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 72-73).

Ik heb gelezen over een meisje dat zo'n geloof en vertrouwen had. Haar moeder

was maandenlang ernstig ziek geweest. Tenslotte riep de getrouwe vader al zijn kinderen aan haar bed en zei hun afscheid te nemen omdat hun moeder op sterven lag. De twaalfjarige dochter protesteerde:

'Papa, ik wil niet dat mama dood gaat. Ik ben bij haar geweest in het ziekenhuis (...) zes maanden lang; iedere keer weer (...) heeft u haar een zegen gegeven en de pijn verdween en ze ging rustig slapen. Ik wil dat u uw handen op haar hoofd legt en haar geneest.'

De vader, ouderling Heber J. Grant, vertelde zijn kinderen dat hij in zijn hart voelde dat hun moeders tijd gekomen was. De kinderen verlieten de kamer en hij knielde neer bij het bed van zijn vrouw. Later heeft hij het volgende over zijn gebed gezegd: 'Ik

vertelde de Heer dat ik zijn hand erkende in leven en in de dood. (...) Maar ik zei Hem ook dat ik niet de kracht had om mijn vrouw te laten sterven en te zien hoe het afbreuk deed aan het geloof van mijn kinderen.' Hij smeekte de Heer zijn dochter 'te laten weten dat het zijn wil was dat haar mama zou sterven.'

Binnen een uur stierf de moeder. Toen ouderling Grant de kinderen de kamer intriep, begon zijn zoonthe van zes hartverscheurend te huilen. Zijn twaalfjarige zuster nam hem in haar armen en zei: 'Huil maar niet, Heber; sinds wij daarstraks deze kamer verlieten, heeft de stem van de Heer me vanuit de hemel gezegd, dat met de dood van mama Gods wil is geschied' (Bryant S. Hinckley, *Heber J. Grant: Highlights in the*

Life of a Great Leader, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1951, blz. 243-244).

Wanneer we de mate van geloof en vertrouwen hebben die dat meisje aan de dag legde, dan hebben we de kracht die ons bij iedere belangrijke gebeurtenis in ons leven zal schragen. President Spencer W. Kimball heeft gezegd dat we wat hij noemde een 'voorraad geloof' moeten hebben om stevig in onze schoenen te staan en standvastig te blijven wanneer verleidingen en tegenwoord op ons levenspad komen (Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, blz. 110-111).

Mijn geliefde jonge zusters, een ieder van jullie heeft een voorraad geloof nodig waar je uit kunt putten als iemand van wie je houdt of die je respecteert je verraadt, als een of andere wetenschappelijke ontdekking twijfel lijkt te werpen op een evangeliebeginsel, of wanneer iemand spot met heilige zaken zoals de naam van God of de heilige tempelceremonies. Je moet uit je voorraad geloof kunnen putten als je je zwak voelt of wanneer iemand een beroep op je doet om hem of haar te versterken. Je moet ook uit je voorraad geloof kunnen putten als een taak binnen de kerk je persoonlijke voorkeur in de weg staat.

Je hebt de kracht nodig die voortkomt uit geloof en vertrouwen in de Heer Jezus Christus, wil je je taak volbrengen om 'te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen' (Mosiah 18:9). In tijden van beproeving heb je de troost nodig waarover in de Schriften wordt gesproken, die je verzekeren dat je wanneer je het schild des geloofs draagt, 'alle vorige pijlen van de goddelozen zult kunnen uitblussen' (Leer en Verbonden 27:17).

Geloof in de Heer Jezus Christus bereidt je voor op alles wat op je levenspad kan komen. Dat soort geloof bereidt je voor om op juiste wijze om te gaan met de kansen die het leven je biedt - je voordeel te doen met de kansen die je krijgt en vol te houden wanneer je teleurgesteld bent over gemiste kansen.

Het allerbelangrijkste is nog wel dat geloof in de Heer Jezus Christus de deur tot zaligheid en verhoging opent: 'Want (...) niemand [kan] zalig worden, tenzij hij geloof zal hebben in Zijn naam' (Moroni 7:38).

Ik getuig tot jullie dat deze zaken waar zijn. Ik smeek de zegeningen van de almachtige God over jullie af, mijn getrouwe jonge zusters, terwijl jullie proberen je geloof en vertrouwen in de Heer Jezus Christus te ontwikkelen en te oefenen, en proberen Hem te dienen en zijn geboden te onderhouden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een muzikaal intermezzo tijdens de algemene vergadering van de jongvrouwen die een week voor de algemene conferentie in de Tabernakel is gehouden.

Ze hebben ook tot ons gesproken

President Gordon B. Hinckley

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'En door de macht van de Heilige Geest geven wij ons persoonlijk getuigenis dat Hij die gedood werd op de heuvel Golgota herrees uit het graf, onze Heiland, wiens offer de gave van het eeuwige leven mogelijk maakte voor allen die zijn geboden willen onderhouden.'

President Thomas S. Monson

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Toen een liefdevolle leerkracht een jongen of een meisje naar de grote deur van de Salt Lake-tempel leidde en de kleine vingers de tempel aanraakten, kon ik als het ware zien hoe de Meester de kinderen uitnodigde om bij Hem te komen zitten en naar zijn vertroostende woorden te luisteren: "Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods" (Marcus 10:14).'

Ouderling Boyd K. Packer

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Van een jongetje heb ik geleerd hoe uniek en belangrijk de ziel van een mens is. (...) Mijn hart vloede over van liefde voor hem. Ik beseft dat hij een kind van God was.'

Ouderling L. Tom Perry

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Julie zijn een uitgelezen generatie – bestemd voor deze belangrijke tijd in de geschiedenis van de mensheid. Jullie kunnen zoveel toevoegen aan de geestelijke groei bij jullie thuis. Ik geef jullie de uitdaging om thuis jullie enthousiaste, jeugdige geest te laten gelden bij de evangeliebeleving van het gezin.'

Ouderling Neal A. Maxwell

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'In een gezond gezin kunnen wij leren luisteren, vergeven, prijzen, en ons verheugen over andermans prestaties.'

Ouderling M. Russell Ballard

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Laten we niet vergeten dat de meest elementaire raad van de kerk de gezinsraad is. Ouders behoren de beginselen die ik heb besproken ijverig toe te passen in hun relatie met elkaar en met hun kinderen. Zo kan ons thuis een hemel op aarde worden.'

Ouderling Joseph B. Wirthlin

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wij hopen en bidden dat je sterk en gehoorzaam in het geloof zult opgroeien en dat je, net als de jonge Jezus, zult toenemen "in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen" (Lucas 2:52).'

Ouderling Kenneth Johnson

van de Zeventig

'Het ontroert mij om kinderen met overgave "Ik ben een kind van God" te horen zingen. Wij zijn echt Gods kinderen, en Hij is "niet ver (...) van een ieder van ons" (Handelingen 17:27).'

Ouderling Albert Choules jr.

van de Zeventig

'Jezus heeft verscheidene malen gezegd dat wij de liefde die wij voor Hem en onze Hemelse Vader hebben, moeten tonen, maar Hij heeft dat kort in de volgende uitspraak samengevat: "Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij Mijn geboden bewaren" (Johannes 14:15).'

Ouderling Merlin R. Lybbert

van de Zeventig

'Die dierbare kleintjes zijn als engelen onder ons.'

Zuster Ruth B. Wright

Tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

'Onze kinderen zullen de moeilijkheden die hen te wachten staan, beter de baas kunnen, wanneer zij begrijpen dat het onderhouden van Gods geboden hun vrede en geluk kan brengen, waardoor zij oprecht zullen kunnen wandelen.'

Ouderling Robert D. Hales

van het Quorum der Twaalf

Toen ouderling Robert D. Hales verhuisde van het kantoor van de Presiderende Bisschop dat zich bevindt in het kantoorgebouw van de kerk naar zijn nieuwe kamer in het bestuursgebouw van de kerk, was het eerste wat hij aan de muur hing een schilderij van het heilige bos. 'Ik was diaken toen mijn vader mij meenam naar het heilige bos,' vertelt ouderling Hales. 'Wij baden daar samen en wijdden ons leven toe aan de Heer. Daarna sprak hij met mij over heilige zaken. Toen wij weer thuis waren, maakte mijn vader, die in New York als kunstenaar werkte, een schilderij van het heilige bos voor mij. Ik heb het altijd in mijn kantoor opgehangen. Iedere keer als ik ernaar kijk, denk ik aan mijn vader en aan ons gesprek op die zomerdag.'

Dergelijke ervaringen kwamen regelmatig voor in het gezinsleven van de familie Hales, die woonde in de bossen van Long Island (New York). Robert, die geboren is op 24 augustus 1932, was het derde en tevens jongste kind van John Rulon Hales en Vera Marie Holbrook Hales. 'Ik was altijd zo blij dat mijn oudere broer en zus, Jerry en Janet, het goed vonden dat ik achter ze aan liep,' zegt ouderling Hales. 'We waren een hecht gezin. Mijn vader werkte graag in de tuin, en omdat hij wilde dat wij leerden werken, werkten we allemaal samen in de tuin. Ons huis was een prachtige plek om op te groeien en het ouderlijk gezin is altijd een grote krachtbron voor mij geweest.'

Het gezinsleven van de familie Hales

draaide om het evangelie. In de loop der jaren bekleedden Roberts vader en moeder verschillende functies in de Wijk Queens, waarvan het kerkgebouw 35 kilometer van het huis van de familie Hales verwijderd was. Zijn ouders vervulden ook een ringzending. Op een zeker moment bestond zelfs de hele bisschop uit mensen die lid van de kerk waren geworden dankzij het zendingswerk van Roberts ouders. In de tijd dat hij deel uitmaakte van de bisschop, was Roberts vader gewend werkploegen van de Aäronische priesterschap te organiseren

om het terrein van het kerkgebouw netjes te houden en te verfraaien. Ouderling Hales vertelt: 'Ik weet nog hoe ik met een heel stel Aäronische-priesterschapsdragers een groot gat voor de doopvont groef toen onze kerk werd gebouwd. Terwijl we zo samenwerkten, leerden we hoe belangrijk de doop was.' Daar, in de Wijk Queens, maakte Robert, inmiddels tweedeejaars student, kennis met Mary Crandall. 'Toen ik haar eenmaal kende,' vertelt ouderling Hales, 'ben ik nooit meer met een ander meisje uitgegaan.' Het stel had ruim een jaar verkering in de tijd dat zij studeerden in Utah. Ze zijn op 10 juni 1953 getrouwd in de Salt Lake-tempel en hebben twee kinderen gekregen: Stephen, geboren in 1955, en David, geboren in 1958.

Nadat hij in 1954 aan de University of Utah was afgestudeerd, heeft Robert – die door zijn vrienden Bob wordt genoemd – drieënhalf jaar als gevechtsvlieger diendend bij de Amerikaanse luchtmacht. Vervolgens ging hij studeren aan de Harvard University, waar hij in 1960 zijn doctoraal bedrijfskunde haalde. Er deden zich vele openingen voor ter bevordering van zijn carrière. In de loop van zijn beroepsleven heeft hij dan ook leidinggevende posities bekleed bij een aantal grote firma's zoals Gillette; Paper Mate, een afdeling van Gillette; Max Factor en Cheeseborough-Ponds. Zodoende heeft de familie Hales in Engeland, in Duitsland, in Spanje en in verschillende delen van de Verenigde Staten gewoond.

Ouderling Hales, een besluitvaardig en voorkomend mens, is een natuurlijk leider die zijn leven lang bereidwillig de nodige functies in de kerk heeft bekleed, zoals gemeentepresident in Albany (Georgia), in Weston (Massachusetts), en in Frankfort, lid van een gemeentepresidium in Sevilla, en bisschop in Weston (Massachusetts), in Chicago (Illinois), en in Frankfort. Hij was werkzaam als regionaal vertegenwoordiger toen hij in 1975 geroepen werd voor een voltijdfunctie in de kerk als assistent van het Quorum der Twaalf. In 1976 werd hij lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

'Een van de grote vreugden van mijn werk in de kerk was toen ik in mijn eerste drie jaar als algemeen autoriteit betrokken was bij de planning van 27 gebiedsconferenties,' vertelt ouderling Hales. 'Ik vond het heerlijk om te reizen met de leden van het Eerste Presidium, de apostelen, de algemene autoriteiten en andere leiders, en in de gelegenheid te zijn hen en hun echtgenoten te leren kennen. Het was een geweldige ervaring erbij te zijn terwijl profeten, ziensers en openbaarders in het ene land na het andere getuigen van de waarachtigheid van het evangelie aan de heiligen.'

De groei van de kerk zien en er deel van uitmaken 'geeft mij grote vreugde', zegt ouderling Hales. Als lid van de Zeventig heeft ouderling Hales in 1978

en 1979 het Zendingsgebied Londen Engeland gepreseed. In april 1985 werd hij geroepen als de presiderende bisschop van de kerk, die primair verantwoordelijk is voor de stoffelijke zaken van de kerk. 'Mijn grootste voldoening was te zien hoe getrouw en goed de leden van de kerk hun tienden en offergaven afdragen,' zegt ouderling Hales. 'De zorg voor de armen en behoeftigen door middel van een royale vastengave en vrijwillige bijdragen heeft het algemeen welzijnscomité van de kerk in staat gesteld over de hele wereld vele mensen in nood, zowel leden als niet-leden, te helpen. Naarmate wij de beginselen van de welzijnszorg naleven, zullen liefde en barmhartigheid overvloedig zijn in ons gezin, in ons leven, in onze aanbidding van de Heer en in ons dienstbetoon aan anderen.'

Ontspanning heeft voor ouderling Hales gewoonlijk de vorm aangenomen van sport of muziek. Als jongen speelde hij graag honkbal. Als hij tegenwoordig enkele minuten heeft om zich te ontspannen, kijkt hij graag naar hoogtepunten van sportevenementen die op video zijn opgenomen. Hij geniet ook van het golfspel en van het gezelschap van zijn kleinkinderen.

Ouderling Hales speelt ook graag piano - 'als er niemand in de buurt is'. Hij vertelt over een keer dat hij op een vergadering van de Zeventig was

gevraagd om de openingslofzang op de piano te begeleiden. Alles ging goed, totdat hij almaar vlugger ging spelen. Hoe vlugger hij speelde, des te vlugger zongen de Zeventig. Het was een nekaan-nekrace, maar volgens ouderling Hales haalde hij de eindstreep 'met een haarbreedte vóór de broeders.'

Hoewel hij nu een goede gezondheid geniet, heeft ouderling Hales in het verleden twee hartaanvallen gehad. 'Ik ben blij met iedere dag die mij gegund is,' zegt hij. 'Mijn waardering en dankbaarheid voor iedereen en alles op aarde en in de hemel is veel groter geworden.'

Het hoeft geen verrassing te zijn dat een van ouderling Hales' lievelingsteksten Leer en Verbonden 41:1 is, waarin de Heer, nadat Hij Edward Partridge 'tot bisschop over de kerk' had geroepen, zegt dat diens 'hart rein is in Mijn ogen, want hij is als Nathanaël van ouds, in wie geen bedrog was.' Ouderling Hales heeft veel gemeen met Edward Partridge. Zijn vrouw zegt: 'Er is in hem geen enkel bedrog. Hij heeft een zuiver hart. Hij wil alleen maar doen wat juist is.'

De leiders van de kerk volgen is altijd een van de 'juiste dingen' geweest die ouderling Hales heeft nagestreefd. Het is een beginsel dat hij als jongeman leerde van zijn toekomstige schoonvader, die hem wat raad gaf toen hij toestemming vroeg om met Mary te trouwen. 'Mijn schoonvader zei dat als ik een document zag dat ondertekend was door het Eerste Presidium, ik nooit in de fout zou kunnen gaan door die instructies te volgen. Dat is een raad die ik altijd heb opgevolgd.'

Zijn respect voor de leiders van de kerk is in alle jaren dat hij hen heeft gediend even groot gebleven. En nu, als apostel, zal hij aan hun zijde staan als bijzondere getuige van Christus.

'Ik wil nooit een gelegenheid voorbij laten gaan om mijn getuigenis te geven,' zegt ouderling Hales over zijn nieuwe roeping. 'Ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is, onze Heiland en Verlosser. Als wij geloof in onze Heiland hebben, zal Hij ons door onze moeilijkheden en beproevingen heen helpen. Dan zullen wij tot het einde toe volharden en na deze aardse proeftijd in zijn tegenwoordigheid terugkeren. Zoals in 3 Nephi 5:13 staat: "Ik ben een discipel van Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben van Zijnentwege geroepen om Zijn woord onder Zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben." □

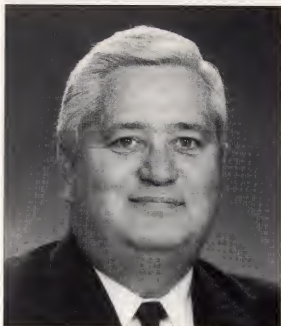

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf, met zuster Hales. Ouderling Hales, de voormalige presiderende bisschop, is in de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie gesteund als lid van het Quorum der Twaalf.

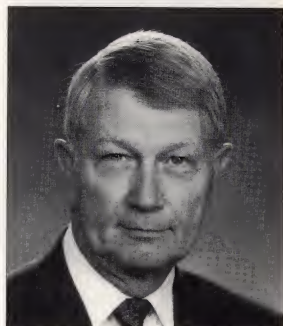
Zes algemene autoriteiten geroepen als leden van de Zeventig; nieuwe presiderende bisschop gesteund

Bisschop Merril J. Bateman

Bisschop H. David Burton

Bisschop Richard C. Edgley

Naast de roeping van bisschop Robert D. Hales als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen zijn negen andere algemene autoriteiten geroepen tot leiderschapsfuncties in de kerk en gesteund door de leden van de kerk tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de 164e algemene conferentie.

Ouderling Cree-L. Kofford

Ouderling Cree-L. Kofford, sinds april 1991 werkzaam in het Tweede Quorum der Zeventig, werd gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Dat quorum telt nu 45 leden.

Tevens zijn de volgende algemene autoriteiten geroepen voor een periode van

vijf jaar als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: ouderling Claudio Roberto Mendes Costa uit São Paulo (Brazilië), ouderling W. Don Ladd uit Potomac (Maryland), ouderling James O. Mason uit Farmington (Utah), ouderling Dieter F. Uchtdorf uit Mannheim (Duitsland) en ouderling Lance B. Wickman uit Poway (Californië). Het Tweede Quorum der Zeventig telt nu 42 leden.

Ouderling Merril J. Bateman van het Tweede Quorum der Zeventig, die werkzaam was als president van het Gebied Azië-Noord, met hoofdzetel in Tokio, is gesteund als de nieuwe presiderende bisschop. Dezelfde algemene autoriteiten die al werkzaam waren als raadgevers van bisschop Hales zijn geroepen als zijn raadgevers: bisschop H. David Burton als eerste raadgever en bisschop Richard C. Edgley als tweede raadgever.

Ouderling Kofford (60) is op het ogenblik werkzaam als president van het gebied Noord-Amerika-Noordoost. Hij is geboren in Santaquin (Utah). Hij behaalde een kandidaatsdiploma aan de University of Utah en een doctorstitel in rechtswetenschappen aan de University of Southern California Law School in 1961. Toen hij geroepen werd om voltijds voor de kerk werkzaam te zijn had hij een eigen advocatenpraktijk in Zuid-Californië. Hij en zijn vrouw, Ila, zijn de ouders van vijf kinderen.

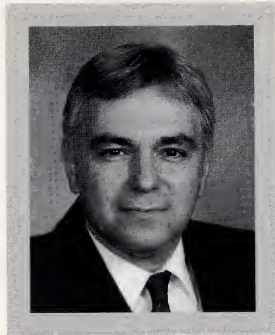
Bisschop Bateman (57) werd in juni 1992 geroepen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Vóór zijn roeping als alge-

mene autoriteit leidde bisschop Bateman enkele eigen adviesbureaus voor vermogensbeheer. Ook is hij decaan geweest van het College of Business en de School of Management van de BYU. Bisschop Bateman is geboren in Lehi (Utah). Hij behaalde zijn kandidaatsdiploma economie aan de University of Utah en zijn doctorstitel aan het Massachusetts Institute of Technology. Hij is werkzaam geweest als bisschop, ringpresident en regionaal vertegenwoordiger. Hij en zijn vrouw, Marilyn, zijn de ouders van zeven kinderen.

Bisschop Burton (44) is werkzaam in de presiderende bisschop sinds oktober 1992. Op het ogenblik van zijn roeping was hij secretaris van de presiderende bisschop. Hij studeerde af aan de University of Utah en behaalde een doctoraal in bedrijfskunde aan de University of Michigan. Hij is werkzaam geweest als ringpresident, hogeraadslid en bisschop. Hij en zijn vrouw, Barbara, zijn de ouders van vijf kinderen.

Bisschop Edgley (58) is ook in oktober 1992 geroepen als lid van de presiderende bisschop. Vóór die roeping was hij werkzaam als directeur van de afdeling financiën en verslagen van de kerk. Hij is geboren in Preston (Idaho). Hij is een doctoraand van de BYU en behaalde een doctoraal in bedrijfskunde aan de Indiana University. Hij is werkzaam geweest als bisschop en ringpresident. Bisschop Edgley en zijn vrouw, Pauline, zijn de ouders van zes kinderen. □

Ouderling Claudio Roberto Mendes Costa van de Zeventig

Toen ouderling Claudio Roberto Mendes Costa in 1977, na een nacht vol studie en meditatie onder gebed, een getuigenis ontving van het evangelie, wilde hij zich meteen de volgende dag laten dopen.

'De Heer had mijn hart geraakt', zegt

ouderling Costa, die op 25 maart 1949 geboren is in de Braziliaanse kustplaats Santos. 'Ik beseftte dat ik veel tijd verknoeid had door geen lid te zijn van de kerk.'

Ouderling Costa, nieuwgeroepen lid van het Tweede Quorum der Zeventig, had in zijn jeugd voor het eerst kennisgemaakt met de zendingen. Hij was er zo van onder de indruk dat hij ze voorstelde aan zijn ouders, die al gauw lid werden van de kerk. Ironisch genoeg verliet Claudio echter Santos toen hij zeventien was om in het nabijgelegen São Paulo te gaan werken. Hij werd pas lid van de kerk toen hij tien jaar later weer thuis ging wonen.

Een jaar later, op 4 juli 1978, trouwde broeder Costa in São Paulo met Margaret Fernandes Morgado. Zij werden later verzegeld in de São Paulo-tempel. Het echtpaar heeft vier kinderen.

Ouderling Costa is werkzaam geweest als bisschop, hogeraadslid, raadgever in een ringpresidium, zedingspresident en regionaal vertegenwoordiger. Het laatste was hij instituutsdirecteur voor de kerk

in São Paulo. Voordat hij in 1981 voor de kerkelijke onderwijsinstellingen ging werken, had broeder Costa edelsteenkunde en marketing gestudeerd uit hoofde van zijn leidinggevende functie in een juweliersbedrijf.

Hij zegt dat het evangelie waarlijk een 'parel van grote waarde' is. Maar in tegenstelling tot de edelstenen die hij voor zijn beroep verkocht, 'hoeft het niet in stukken gespleten te worden. Alles aan het evangelie is van grote waarde.'

Ouderling Costa leest graag Engelstalige boeken over de profeet Joseph Smith. Door zijn leeshonger heeft hij niet alleen beter Engels geleerd, maar ook zijn getuigenis van de profeet Joseph Smith versterkt.

'Wanneer je weet dat Joseph Smith een profeet is, wordt het makkelijk een getuigenis te ontvangen van het Boek van Mormon en de hedendaagse profeet', zegt hij. 'Ware vrijheid en geluk zijn te vinden in het volgen van de Heer en zijn profeten. Het is onze taak om die kennis mee te delen aan andere mensen en te doen wat de Heer van ons vereist.' □

Ouderling W. Don Ladd van de Zeventig

Ouderling W. Don Ladd zegt zelf dat hij iemand is die 'altijd wel ergens iets positiefs in ziet'. Zijn vrouw, Ruth Pearson Ladd, en zijn vier kinderen zijn

het daarmee eens. 'Ik kan me uit al die jaren dat wij getrouwd zijn [het paar huwde op 20 december 1962 in de Logan-tempel] geen enkele keer herinneren dat hij negatief was', merkt ze op. 'Hij weet dat alles in orde komt.'

Het evangelie heeft die natuurlijke neiging alleen maar versterkt. Don, die op 14 juli 1933 in San Mateo (Florida) geboren is, groeide op met een beperkt contact met de kerk. Zijn moeder was lid, maar zijn vader niet. Een toegewijde bisschop nam de tiener Don echter onder zijn hoede en had een blijvende uitwerking op het leven van de jongen.

'Door die man ben ik op gang gekomen', merkt ouderling Ladd op. En toen hij eenmaal op gang was gekomen, is hij nooit meer opgehouden. Toen hij negentien was, liet hij zich dopen ('Mijn vader wilde dat ik wachtte tot ik volwassen was geworden'), en hij was nog maar 21 toen hij al werkzaam

was als lid van een bisschop. Na de oorlog in Korea werd hij opgeroepen voor het leger, en tijdens zijn stationering in Duitsland geroepen als gemeentepresident. Sinds die tijd is hij werkzaam geweest als ringpresident, regionaal vertegenwoordiger, en kerkadviseur op het gebied van public relations en regeringsbetrekkingen.

Na zijn diensttijd ging ouderling Ladd naar Washington D.C., waar hij administratief assistent werd van een lid van het congres van de Verenigde Staten. vervolgens werkte hij vijftien jaar lang voor het Ministerie van landbouw, waarna hij in 1982 benoemd werd tot vice-president van regeringsbetrekkingen voor Marriott International, Inc.

'De kerk is altijd het belangrijkste voor mij geweest', zegt ouderling Ladd. 'Alles wat ik ooit heb bereikt, is gekomen door het evangelie en de uitwerking die het in mijn leven heeft.' □

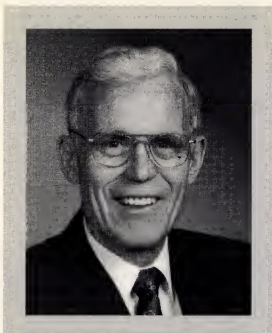
Ouderling James O. Mason van de Zeventig

Toen hij negentien was en studeerde aan de University of Utah, had Jim Mason meer om over na te denken dan

alleen school – het vooruitzicht van een zending doemde op.

'Ik had het gevoel dat het evangelie

waar was', aldus Jim Mason, 'maar ik had nooit de ervaring gehad waar Moroni over spreekt in Moroni 10:3-5.

Ik wilde op zending gaan, niet op basis van de eenvoudige aanvaarding van het evangelie, maar met een getuigenis dat het waar was.'

Dus nam Jim een kwartaal vrij alleen om de Schriften te kunnen lezen. Hij bestudeerde het Oude en het Nieuwe Testament, het Boek van Mormon en de Parel van grote waarde. Hij herinnert zich dat op een zondag tijdens een vasten- en getuigenisdienst 'een vrouw

opstond en zei dat ze wist dat deze dingen waar waren. Ik herinner me dat ik toen dacht: *kon ik dat ook maar zeggen*. Het volgende wat ik me herinner, is dat toen zij ging zitten, ik opstond en getuigde van de waarheid van het evangelie van Jezus Christus. De manifestatie van de Geest waar ik om gebeden had, was me gegeven.'

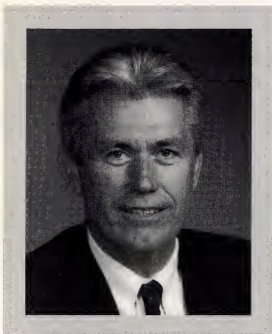
Dus ging Jim op zending naar Dene-marken. Kort na zijn thuiskomst, op 29 december 1952, trouwde hij met L. Marie Smith in de Salt Lake-tempel. Zij was uit dezelfde wijk in Salt Lake City. Jim, die op 19 juni 1930 in Salt Lake City geboren is, zette zijn opleiding voort en behaalde eerst een baccalaureaat en een diploma in geneeskunde aan de Uni-versity of Utah en aarna een doctoran-dusgraad en een doctorstitel in de volks-gezondheid aan de Harvard University.

Na vele jaren gewerkt te hebben in verschillende functies aan de National Centers of Disease Control and Preven-tion in Atlanta (Georgia), werd broeder Mason in 1983 directeur van die organi-satie. In de jaren dat hij voor het centrum werkte, was hij tevens werkzaam als commissaris gezondheidszaken van de kerk en de eerste directeur van de dienst

welzijnszorg van de kerk. Hij heeft mee-gewerkt aan de ontwikkeling van het programma voor welzijnszendingen en baanbrekend werk verricht in de eerste internationale welzijnszorgactiviteiten. Na zijn werkzaamheden voor de kerk was hij directeur van het Ministerie van Gezondheid van de staat Utah en gaf hij les aan de medische faculteit van de Uni versity of Utah. In 1989 vroeg de president van de Verenigde Staten hem om het hoofd te worden van de Ameri-kaanse Volksgezondheidsdienst, een aan-stelling die door de Senaat moest worden goedgekeurd. Hij heeft zich vorig jaar teruggetrokken uit overheidsdienst.

Ouderling Mason is een nationaal erkend expert inzake ziektepreventie en gezondheidsbevordering. Hij heeft ge-tuigd in hoorzittingen van het Ameri-kaanse congres en bezit de kwalificaties om raad te geven inzake een gezonde le-vensstijl. 'De beste raad die ik kan geven, is dat men de geboden moet onderhou-den om de zegeningen van gemoedsrust, gezondheid en geluk te kunnen ervaren.' Hij is werkzaam geweest als bisschop, ringpresident en regionaal vertegenwoor-diger. Het echtpaar Mason heeft zeven kinderen en zeventien kleinkinderen. □

Ouderling Dieter F. Uchtdorf van de Zeventig

Als piloot vliegt Dieter F. Uchtdorf vaak hoog boven het aardoppervlak. 'Ik zie dan hoe prachtig de woestijn, de jungle en de zee zijn', zegt hij. 'Zelfs na tien lange uren in de cockpit verwonder ik mij nog altijd over een zonsopgang. Ik verwonder mij over de verschillende culturen in de wereld. Iedereen is ver-schillend, en toch zijn we gelijk.'

Ouderling Uchtdorf herinnert zich dat een van de eerste astronauten die in een baan rond de aarde cirkelden, verklaard heeft: 'Ik ben nu zo hoog geweest en heb God niet gezien.' Hoewel hij niet zo hoog geweest is, zegt ouderling Uchtdorf dat hij God wel degelijk gezien heeft door diens werken. 'Ik ben de Heer uiterst dankbaar voor zijn schepping', voegt hij eraan toe.

Ouderling Uchtdorf heeft de meeste tijd van zijn carrière doorgebracht bij de Lufthansa. Hij heeft daar onder meer de functies bekleed van eerste piloot, eerste vice-voorzitter van de vliegdiens, algemeen leider van de service tijdens de vlucht en hoofd van de pilotenschool van de luchtvaartmaatschappij. Daarvoor was hij gevechtspiloot bij de Duitse luchtmacht. Hij heeft bedrijfsconomie gestudeerd in Keulen en de International Management School in Lausanne (Zwitserland) bezocht.

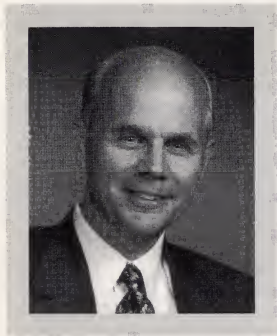
Hij is geboren op 6 november 1940 in Ostrava (Tjechoslowakije). Zijn vader was daar werkzaam voor het Duitse douanewezen. Later verhuisde het gezin Uchtdorf naar Zwickau in de Duitse

deelstaat Saksen. Daar werd het lid van de kerk toen Dieter zes jaar oud was. Toen hij twaalf was, verhuisde het gezin naar Frankfurt. Daar bediende Dieter vaak het avondmaal aan de jonge Harriet Reich. Hij trouwde met haar in december 1962; hun huwelijk werd later verzegeld in de Zwitserse tempel. De familie Uchtdorf woont in Darmstadt, ten zuiden van Frankfurt; zij hebben een zoon, een dochter en twee kleinkinderen – een tweeling.

Toen hij geroepen werd als lid van het Tweede Quorum der Zeventig was ouderling Uchtdorf president van de Ring Mannheim. Ook is hij president geweest van de Ring Frankfurt, hogeraadslid, zendingpresident van de ring en vicevoorzitter van het tempelcomité van de Frankfurt-tempel.

'Mijn ervaringen als priesterschapsdrager hebben me geleerd om zelfver-trouwen te hebben wanneer ik in het openbaar spreek, om te weten wie ik ben en te beseffen dat bij de Heer alles moge-lijk is,' aldus ouderling Uchtdorf. 'Boven-dien heeft mijn werkervaring me voor-bereid om beter in de kerk te dienen. Het evangelie betekent het leven!' □

Ouderling Lance B. Wickman van de Zeventig

Als jeugdwerkjongen in de avondmaalsdienst had Lance B. Wickman reeds gekozen wat in zijn leven het meeste aandacht zou krijgen. Boven de kansel hing een verniste plaat uit de tijd dat de kapel nog een protestants kerkgebouw was. Op de plaat stonden de inspirerende woorden van Jozua die voor immer in de gedachten van de jongen gegrift werden: 'Kiest dan heden, wie gij dienen zult' (Jozua 24:15).

"Die woorden drongen diep door in

mijn hart', aldus ouderling Wickman, die onlangs geroepen is als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. 'Achteraf gezien gaan mijn getuigenis en mijn liefde voor het werk in de kerk terug naar die tijd.'

Lance is geboren op 11 november 1940 als zoon van Alton C. en Irene Carlson Wickman. Als Aäronisch priester-schapsdrager in Glendale (Californië) genoot Lance erg van de talrijke afscheids- en verwelkomingsdiensten voor zendingelingen. Die hebben 'in mijn hart het vaste verlangen gepland om op zending te gaan.'

Na zijn zending in Engeland en een hervatting van zijn studie politieke wetenschappen aan de University of California in Berkeley, trouwde Lance met zijn 'studievriendin', Patricia Farr, in 1963 in de Los Angeles-tempel.

Daarna was hij vijf jaar werkzaam als infanterieofficier, waaronder twee jaar in Vietnam. De Geest maakte een einde aan het sombere voor gevoel dat hem overviel vóór een bepaald gevecht door die 'stille, zacht stem [die], zo duidelijk als een klok, Spreuken 3:5-6 citeerde: "Vertrouw op de Here met uw ganse hart, (...) dan zal Hij uw paden recht maken."' Ook dat vers werd een hoeksteen

voor zijn geloof nadat hij en zijn peloton een landmijnexplosie overleefden die het gepanseerde voertuig waar zij mee reden, totaal vernietigde. Naast andere militaire decoraties ontving Lance de medaille van de Bronzen Ster.

Nadat hij afgezwaaid was, studeerde broeder Wickman af aan de Stanford University en begon als advocaat te werken in Los Angeles. Het echtpaar Wickman heeft vier zonen en een dochter; hun tweede zoon, Adam, overleed op vijfjarige leeftijd ten gevolge van een zeldzame ziekte. Toen het Amerikaanse advocatenbureau waar Lance voor werkte een kantoor opende in San Diego, verhuisde het gezin daarheen.

Ouderling Wickmans kerkelijke roeping in Zuid-Californië waren onder meer die van bisschop, ringpresident en regionaal vertegenwoordiger. Voor toegewijd dienstbetoon in de padvinderij heeft hij een Zilveren Bever ontvangen.

'Ik ben bijzonder dankbaar voor de bediening van de Heilige Geest', aldus ouderling Wickman. Hij weet dat hij op die leiding ten volle kan vertrouwen in de gelegenheid die hem thans geboden wordt om de Heer met heel zijn hart te dienen. □

Jerry Harston, *Elija weđijvert met de priesters van Baäl*

Elija smeekt de Heer een wonder te verrichten met het brandoffer op het altaar, opdat dit volk wete, dat Gij, Here, God zijt. Hiermee drijft hij de spoor met de profeten van Baäl en wijst hij de kinderen van Israël terecht, die zich hebben afgewend van God [zie 1 Koningen 18:17-40].

Rebecca W. Hartvigsen, *Temple Square*.
Het plein na een lenteregen. Links
staat de Tabernakel, waar de
algemene conferentie wordt gehouden.
In het midden de schitterende
Salt-Lake-tempel. Rechts staat
de Assembly Hall, waar concerten en
andere evenementen plaatsvinden.